

LIÊN MINH BỮU CHÍNH THẾ GIỚI

CÁC BƯỚC THƯ HAY NHẤT THẾ GIỚI

KỶ NIỆM 50 NĂM CUỘC THI VIẾT THƯ QUỐC TẾ UPU (1971 - 2021)

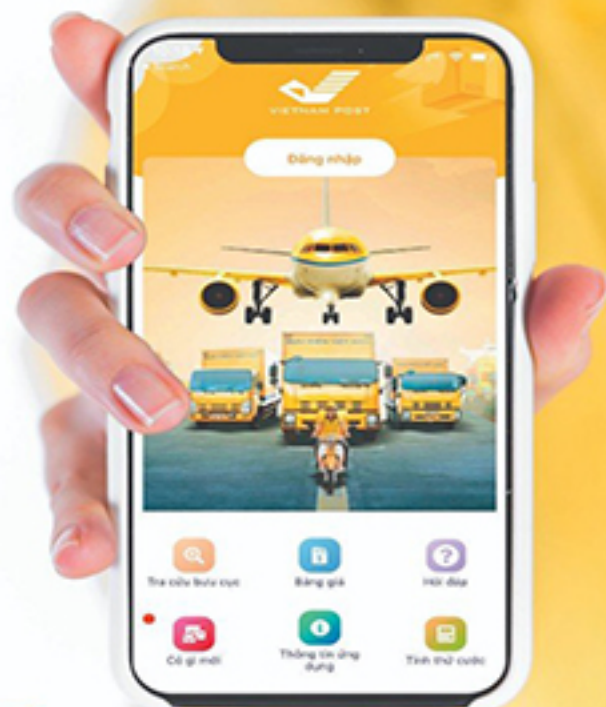

NHÀ XUẤT BẢN
THÔNG TIN VÀ TRUYỀN THÔNG

Ứng dụng My Vietnam Post Quản lý đơn hàng

- ✓ Tạo đơn dễ dàng
- ✓ Định vị chính xác
- ✓ Quản lý chặt chẽ
- ✓ Thao tác nhanh chóng
- ✓ Cập nhật tức thời
- ✓ Thống kê đầy đủ

**HÃY
QUÉT
TÔI**

Vietnam Post hiện là đơn vị có cơ sở hạ tầng bưu chính lớn nhất Việt Nam với mạng lưới hơn 13.000 điểm phục vụ phủ rộng đến tận biên giới, hải đảo cùng các dây chuyền chia chọn tự động đặt tại các Trung tâm khai thác vận chuyển rộng khắp cả nước, hệ thống kho bãi đa dạng, phương tiện đóng gói, hơn 100 container tàu chở hàng nhanh tuyến đường sắt Bắc - Nam, trên 2.000 ô tô trọng tải lớn, gần 4.000 xe máy chuyên dùng và hàng trăm chuyến bay chuyên chở hàng hóa mỗi ngày. Vietnam Post tự hào là doanh nghiệp bưu chính hàng đầu quốc gia, đáp ứng tối đa nhu cầu vận chuyển, logistics của khách hàng, đặc biệt trong lĩnh vực thương mại điện tử.

NHÓM DỊCH VỤ CHÍNH

Dịch vụ Bưu chính chuyển phát: Cung cấp các dịch vụ chuyển phát bưu phẩm, bưu kiện, chuyển phát nhanh, chuyển phát thương mại điện tử và Logistics chất lượng cao,...

Dịch vụ Tài chính Bưu chính: Cung cấp các dịch vụ tín dụng, ngân hàng, bảo hiểm, thu hộ chi hộ, điện hoa quà tặng,...

Dịch vụ Phân phối - Truyền thông: Cung cấp các dịch vụ phân phối hàng hóa, xuất bản phẩm, truyền thông, quảng cáo

Dịch vụ Hành chính công: Cung cấp các dịch vụ tiếp nhận hồ sơ và chuyển trả kết quả giải quyết thủ tục hành chính (Giấy phép lái xe, Phiếu lý lịch tư pháp, Cập đổi Hộ chiếu, Thu nộp phí xử phạt giao thông và chuyển trả giấy tờ tạm giữ,...)

www.vietnampost.vn

 1900.54 54 81

BƯU ĐIỆN VIỆT NAM

Gửi cả niềm tin

**UNIVERSAL
POSTAL
UNION**

www.upu.int/en/letterwritingcompetition

TỔNG CÔNG TY BƯU ĐIỆN VIỆT NAM

Hân hạnh là nhà tài trợ của cuộc thi viết thư Quốc tế UPU tại Việt Nam

LIÊN MINH BỮU CHÍNH THẾ GIỚI

CÁC BỨC THƯ HAY NHẤT THẾ GIỚI

KỶ NIỆM 50 NĂM CUỘC THI VIẾT THƯ QUỐC TẾ UPU (1971 - 2021)

NHÀ XUẤT BẢN THÔNG TIN VÀ TRUYỀN THÔNG

LỜI NÓI ĐẦU

Liên minh Bưu chính Thế giới (gọi tắt là UPU) khởi xướng và tổ chức Cuộc thi Viết thư Quốc tế UPU lần đầu tiên vào năm 1971 dành cho các em thanh thiếu niên từ 10 - 15 tuổi với mục đích nhằm phát triển khả năng viết văn của thanh thiếu niên, làm phong phú thêm sự tinh tế trong tư duy, góp phần thắt chặt tình hữu nghị giữa các dân tộc và giúp các em hiểu biết thêm về bưu chính và vai trò của ngành Bưu chính trong cuộc sống và phát triển kinh tế, xã hội.

Mỗi năm UPU chọn ra một chủ đề của Cuộc thi gắn với các hoạt động mang tính văn hóa, kinh tế xã hội nổi bật chung của Liên hợp quốc hoặc các vấn đề lớn mang tính toàn cầu và cấp thiết. Thông qua các chủ đề này, các em học sinh không chỉ có dịp để phát triển tư duy và khả năng sáng tạo mà còn là dịp bày tỏ quan điểm và ý kiến của mình khi giải quyết các vấn đề liên quan tới chủ đề của cuộc thi. Nhiều em đã có những bức thư làm sững sốt người đọc vì tư duy và tình cảm sâu sắc vượt trên lứa tuổi của mình, mang tính nhân văn sâu sắc.

Nhân dịp kỷ niệm 50 năm Cuộc thi Viết thư Quốc tế UPU (1971 - 2021), Văn phòng Quốc tế UPU đã phát hành ấn phẩm tập hợp 53 bức thư đạt giải Nhất Quốc tế tại các Cuộc thi Viết thư Quốc tế UPU và bình chọn ra bức thư hay nhất trong số đó (Best of The Best). Bức thư đạt giải Nhất Quốc tế Cuộc thi Viết thư Quốc tế UPU lần thứ 7 (năm 1978) với chủ đề *“Bác bưu tá, người bạn tốt của tôi - The postman, my best friend”* đã được lựa chọn là bức thư hay nhất. Chủ nhân của bức thư đó là Mi-kyong Ryu, bé gái 11 tuổi đến từ Hàn Quốc vào năm 1978. Chủ đề và nội dung bức thư gắn tới hình ảnh thân quen về người bưu tá, gợi cho chúng ta nhớ tới hình ảnh các nhân viên Bưu điện Việt Nam - một trong những lực lượng tuyến đầu miệt mài chuyển phát thư, bưu kiện, hàng hoá tới tận tay người dân trong bối cảnh đại dịch Covid ảnh hưởng tới toàn xã hội.

Để tạo cơ hội cho các Nhà trường và các em học sinh trên cả nước tiếp cận phiên bản bức thư hay nhất (Best of The Best) của UPU, Bộ Thông tin và Truyền thông đã liên hệ được bản quyền, và giao Nhà xuất bản Thông tin và Truyền thông tổ chức biên dịch, biên tập, xuất bản và phát hành cuốn sách **“Các bức thư hay nhất thế giới”** sang tiếng Việt. Cuốn sách hữu ích này không chỉ giới thiệu nguyên tác 53 bức thư như những viên ngọc sáng lấp lánh sắc màu mà còn đem đến cho người đọc những ý tưởng, cảm xúc chân thật, các chi tiết ấn tượng nhất của mỗi bức thư.

Đọc những bức thư sinh động và lay động lòng người trong ấn phẩm nêu trên cũng là lúc chúng ta lắng lại để suy ngẫm, cảm nhận và liên tưởng về cuộc sống xoay quanh mỗi chủ đề của cuộc thi. Hy vọng, các em học sinh sẽ tìm thấy trong cuốn sách của mình những gợi mở, những liên hệ thú vị để hình thành cách thể hiện riêng, ghi dấu ấn riêng và sẽ có những bức thư hay khi tham gia những cuộc thi tới.

Nhà xuất bản Thông tin và Truyền thông trân trọng giới thiệu cuốn sách đến bạn đọc, đặc biệt là các thầy cô giáo, các bậc phụ huynh và các em học sinh trong cả nước.

Hà Nội, tháng 11 năm 2023

**NHÀ XUẤT BẢN
THÔNG TIN VÀ TRUYỀN THÔNG**

MỤC LỤC

- 003 **LỜI GIỚI THIỆU**
- 008 **1972** LÁ THƯ GỬI MỘT NGƯỜI BẠN
Sergio Roberto Fuchs da Silva, Brazil
- 010 **1973** HÃY KỂ VỀ NIỀM VUI KHI NHẬN
ĐƯỢC LÁ THƯ TỪ MỘT NGƯỜI BẠN
Dagourou Bogro Auguste, Côte d'Ivoire
- 012 **1974** LÁ THƯ GỬI MỘT NGƯỜI BẠN
Sandra Theuma, Malta
- 014 **1975** HÃY KỂ LẠI KỶ NIỆM VỀ MỘT
KỶ NGHỈ ĐÁNG NHỚ
Azeb Gebre Christos, Ethiopia
- 018 **1976** NẾU TÔI LÀ MỘT BỨC THƯ
Bertha Rodriguez Sánchez, Mexico
- 020 **1977** MỘT CON TEM CẤT TIẾNG
Nivine Ahmed Khairi Mahdi, Ai Cập
- 024 **1978** BÁC BƯU TÁ, NGƯỜI BẠN TỐT CỦA TÔI
Mi-kyong Ryu, Hàn Quốc
- 026 **1979** HÃY KỂ VỀ NHỮNG DANH LAM
THẮNG CẢNH Ở ĐẤT NƯỚC BẠN
Liliana Concha Lagos, Chile
- 030 **1980** LÁ THƯ GỬI MỘT NGƯỜI BẠN SỐNG
Ở NƯỚC NGOÀI
Hani Ahmad Abdel Aziz, Kuwait
- 034 **1981** MỘT NGÀY TRONG ĐỜI CỦA NGƯỜI
ĐƯA THƯ
Zhao Shuang, Trung Quốc
- 036 **1982** HÃY VIẾT THƯ GỬI MỘT NGƯỜI BẠN
VÀO NĂM 2000
Faisal Muneeb, Pakistan
- 038 **1983** BƯU CHÍNH LÀ CẦU NỐI GIỮA CÁC
QUỐC GIA
Wang Zhongqun, Trung Quốc
- 040 **1984** HÃY TƯỞNG TƯỢNG MỘT NGÀY KIA
BƯU CHÍNH KHÔNG CÒN TỒN TẠI?
Sharmini Abbasi, Bangladesh
- 044 **1985** THƯ GỬI MỘT BẠN NHỎ KHUYẾT TẬT
Rose-Mary Davidson, Canada
- 046 **1986** THƯ GỬI MỘT BẠN TRẺ TỊ NẠN
TRONG ĐÓ GIẢI THÍCH VAI TRÒ CỦA
BƯU CHÍNH TRONG VIỆC XÂY DỰNG
HÒA BÌNH
Richard Nash, Ireland
- 050 **1987** THƯ CHO EM BÉ KHÔNG NHÀ Ở,
TRONG ĐÓ EM HÃY BÀY TỎ Ý NGHĨ
CỦA MÌNH VỀ BỒN PHẬN VÀ TRÁCH
NHIỆM CỦA CẢ LOÀI NGƯỜI TRONG
VIỆC CẢI THIỆN ĐIỀU KIỆN CHO
NHỮNG NGƯỜI KHÔNG CÓ NƠI ẨM
CHỖ Ở
Deirdre Clancy, Ireland
- 054 **1988** HÀNH TRÌNH CỦA MỘT LÁ THƯ
Andréa Guimarães De Oliveira, Brazil
- 056 **1989** BẠN HÃY NÓI CHO TÔI NGHE BẰNG
CÁCH NÀO CHÚNG TA CÓ THỂ BẢO
VỆ ĐƯỢC THIÊN NHIÊN VÀ TỒN ĐIỂM
CHO TRÁI ĐẤT NÀY BẰNG CỎ HOA
VÀ CÂY XANH?
Caroline Naddeo, Pháp

- 058 **1990** CÁC BẠN TRẺ, CHÚNG TA CẦN PHẢI
LÀM GÌ ĐỂ ĐẦU TRANH CHỐNG NẠN
ĐÓI TRÊN THẾ GIỚI?
Rasha Saleh Al-Atum, Jordan
- 062 **1991** TẠI SAO HÔM NAY TÔI VIẾT THƯ
CHO MẸ?
Amir Mechria, Tunisia
- 066 **1992** BỨC THƯ CỦA MỘT THỦY THỦ TRÊN
TÀU CHRISTOPHE COLOMB KHI TÌM
RA CHÂU MỸ GỬI CHO MỘT EM BÉ Ở
THẾ KỶ 20
Mervette Ali Ahmed Jawarna, Jordan
- 070 **1993** BẠN ƠI, BẠN HÃY BẢO TÔI, BẰNG
CÁCH NÀO NHỮNG NGƯỜI TRẺ TUỔI
CHÚNG TA CÓ THỂ GIÚP ĐỠ CÁC
TRẺ EM Ở MỘT NƯỚC ĐANG CÓ
CHIẾN TRANH
Tania Garcia De La Cruz, Mexico
- 074 **1994** NGAY CẢ NHỮNG BỨC THƯ NHỎ
CŨNG ĐI XA
Wang Xujun, Trung Quốc
- 076 **1995** THƯ CHO MỘT NGƯỜI BẠN ĐỂ HIỂU
VỀ ĐẤT NƯỚC MÌNH
Irina Kislova, Kazakhstan
- 082 **1996** NIỀM THÍCH THÚ KHI VIẾT
MỘT BỨC THƯ
Mariana A. Baldacchino, Malta
- 084 **1997** GỬI THƯ CHO MỘT NGƯỜI MÀ TÔI
NGƯỠNG MỘ NHẤT
Jyoti Menon, Zambia
- 088 **1998** TÔI VIẾT THƯ CHO MỘT NGƯỜI
BẠN (TRAI HOẶC GÁI) ĐỂ NÓI CHO
BẠN ẤY RÕ QUAN NIỆM CỦA TÔI VỀ
NHỮNG QUYỀN CỦA CON NGƯỜI
Shira Timilsina, Nepal
- 090 **1999** TÔI VIẾT THƯ CHO MỘT NGƯỜI BẠN
(TRAI HOẶC GÁI) ĐỂ NÓI RÕ BƯU
CHÍNH ĐỐI VỚI TÔI CÓ Ý NGHĨA
NHƯ THẾ NÀO TRONG CUỘC SỐNG
HÀNG NGÀY
Xinyi Chen, Trung Quốc
- 094 **2000** TÔI VIẾT BỨC THƯ NÀY ĐỂ NÓI LỜI
CẢM ƠN
Kristina Wöllner, Đức
(đồng giải Nhất quốc tế)
Manuel Bermejo Poza, Tây Ban Nha
(đồng giải Nhất quốc tế)
- 098 **2001** TÔI VIẾT BỨC THƯ NÀY CHO BẠN
ĐỂ NÓI VỀ TÌNH BẠN VÀ NHỮNG SỰ
KHÁC BIỆT CỦA CHÚNG TA
María Del Mar Criado Jiménez,
Tây Ban Nha
- 102 **2002** LÁ THƯ GỬI CHO NGƯỜI MÀ EM
THẤY THIẾU VẮNG
Sofía Fernández, Venezuela
(đồng giải Nhất quốc tế)
Candice Balletta, Nam Phi
(đồng giải Nhất quốc tế)
- 106 **2003** TÔI VIẾT LÁ THƯ NÀY CHO BẠN ĐỂ
TRAO ĐỔI LÀM THẺ NÀO CHÚNG TA
CÓ THỂ XÂY DỰNG MỘT TƯƠNG LAI
TỐT ĐẸP HƠN
Victoria Danilovich, Belarus
- 110 **2004** TÔI VIẾT THƯ TRA O ĐỔI VỚI BẠN:
THIẾU NHI CHÚNG MÌNH CÓ THỂ
LÀM GÌ ĐỂ GÓP PHẦN XÓA ĐÓI
GIẢM NGHÈO
Anuar Yasin, Ethiopia
- 112 **2005** THƯ GỬI NHÂN VẬT CỔ TÍCH MÀ EM
YÊU THÍCH
Lysbeth Daumont Robles, Cuba
- 116 **2006** TÔI VIẾT THƯ KỂ CHO BẠN: DỊCH VỤ
BƯU CHÍNH ĐÃ GIÚP TÔI NỔI LIỀN
VỚI THẾ GIỚI NHƯ THẾ NÀO?
Laura de Paula Silva, Brazil
- 120 **2007** HÃY TƯỞNG TƯỢNG BẠN LÀ MỘT
ĐỘNG VẬT HOANG DÃ NƠI SINH
SỐNG CỦA BẠN ĐANG BỊ ĐE DỌA
BỞI NHỮNG BIẾN ĐỔI CỦA THỜI TIẾT
VÀ MÔI TRƯỜNG. BẠN HÃY VIẾT
MỘT BỨC THƯ GỬI CON NGƯỜI TRÊN
TRÁI ĐẤT BÀY TỎ VỚI HỌ XEM CON
NGƯỜI CÓ THỂ LÀM GÌ NHẪM GIÚP
BẠN SỐNG SÓT
Sze Ee LEE, Malaysia

124 **2008** HÃY VIẾT THƯ CHO MỘT NGƯỜI NÀO ĐÓ ĐỂ NÓI TẠI SAO THẾ GIỚI CẦN SỰ KHOAN DUNG

Moïse Luther Hoza, Trung Phi

126 **2009** HÃY VIẾT THƯ CHO MỘT NGƯỜI NÀO ĐÓ ĐỂ NÓI VÌ SAO ĐIỀU KIỆN LAO ĐỘNG THUẬN LỢI CÓ THỂ MANG LẠI MỘT CUỘC SỐNG TỐT ĐẸP HƠN

Dominika Koflerová, Cộng hòa Séc

130 **2010** HÃY VIẾT THƯ CHO MỘT NGƯỜI NÀO ĐÓ ĐỂ NÓI VÌ SAO SỰ HIỂU BIẾT VỀ HIV/AIDS VÀ TỰ BẢO VỆ MÌNH TRƯỚC CĂN BỆNH NÀY LÀ RẤT QUAN TRỌNG

Hồ Thị Hiếu Hiền, Việt Nam

134 **2011** HÃY TƯỞNG TƯỢNG MÌNH LÀ MỘT CÂY ĐANG SỐNG TRONG MỘT KHU RỪNG. EM HÃY VIẾT THƯ CHO MỘT NGƯỜI NÀO ĐÓ ĐỂ GIẢI THÍCH VÌ SAO VIỆC BẢO VỆ RỪNG LÀ RẤT QUAN TRỌNG

Charlée Gittens, Barbados

(đồng giải Nhất quốc tế)

Wang Sa, Trung Quốc

(đồng giải Nhất quốc tế)

142 **2012** HÃY VIẾT THƯ CHO MỘT VẬN ĐỘNG VIÊN HOẶC MỘT NHÂN VẬT THỂ THAO MÀ EM NGƯỠNG MỘ ĐỂ NÓI THỂ VẬN HỘI (OLYMPIC GAMES) CÓ Ý NGHĨA GÌ ĐỐI VỚI MÌNH

Marios A. Chatzidimou, Hy Lạp

146 **2013** EM HÃY VIẾT MỘT BỨC THƯ ĐỂ NÓI TẠI SAO NGUỒN NƯỚC LÀ QUÝ

Daniel Korčák, Cộng hòa Séc

150 **2014** HÃY VIẾT MỘT BỨC THƯ DIỄN TẢ ÂM NHẠC CÓ THỂ LAY ĐỘNG ĐỜI SỐNG NHƯ THẾ NÀO

Nataša Milošević, Bosnia và Herzegovina

154 **2015** HÃY VIẾT MỘT BỨC THƯ NÓI VỀ THẾ GIỚI BẠN MUỐN LỚN LÊN TRONG ĐÓ

Sara Jadid, Lebanon

158 **2016** VIẾT MỘT BỨC THƯ CHO CHÍNH MÌNH NĂM 45 TUỔI

Nguyễn Thị Thu Trang, Việt Nam

162 **2017** HÃY TƯỞNG TƯỢNG BẠN LÀ CỔ VÂN CHO TỔNG THƯ KÝ MỜI CỦA LIÊN HỢP QUỐC; VẤN ĐỀ TOÀN CẦU NÀO BẠN SẼ GIÚP ÔNG ẤY XỬ LÝ TRƯỚC TIÊN VÀ GIẢI QUYẾT VẤN ĐỀ ĐÓ NHƯ THẾ NÀO?

Eva Giordano Palacios, Togo

164 **2018** HÃY TƯỞNG TƯỢNG BẠN LÀ MỘT LÁ THƯ DU HÀNH XUYẾN THỜI GIAN. BẠN MUỐN GỬI GẮM ĐIỀU GÌ TỚI NGƯỜI ĐỌC LÁ THƯ ẤY?

Chara Phoka, Cộng hòa Síp

168 **2019** HÃY VIẾT MỘT BỨC THƯ VỀ NGƯỜI HÙNG CỦA EM

Richemelle Francilia Somissou

Koukou, Cộng hòa Nhân dân Bénin

172 **2020** EM HÃY VIẾT THÔNG điệp GỬI MỘT NGƯỜI LỚN VỀ THẾ GIỚI CHÚNG TA ĐANG SỐNG

Volha Valchkevich, Belarus

176 **2021** EM HÃY VIẾT THƯ CHO MỘT NGƯỜI THÂN TRONG GIA ĐÌNH ĐỂ CHIA SẺ TRẢI NGHIỆM CỦA MÌNH VỀ ĐẠI DỊCH COVID-19

Nubaysha Islam, Bangladesh

Các bức thư trong cuốn sách này là nguyên bản. Ngôn ngữ hoặc thuật ngữ, phản ánh tại thời điểm tác giả viết thư

1972

LÁ THƯ GỬI MỘT NGƯỜI BẠN

8

Mến gửi bạn trẻ thế kỷ 21!

Bạn sẽ là công dân sống trong kỷ nguyên vũ trụ học, kỷ nguyên của những chuyến du hành siêu tốc xuyên hành tinh, kỷ nguyên của truyền thông với một nền văn hóa chiếm ưu thế về cả không gian và lẫn thời gian; bạn trẻ ơi, chắc hẳn bạn sẽ không thể tưởng tượng được rằng tôi đây sẽ đồng hành cùng một câu chuyện giá trị.

Kể từ nền văn minh cổ xưa Assyro-Babylon, tôi đã là một phương tiện thông tin.

Tôi đã phục vụ các Pharaoh của Ai Cập cổ đại và các hoàng tử của nền văn minh Lưỡng Hà gần ba ngàn năm trước.

Tôi đã từng chu du đến Trung Quốc và Hy Lạp, tôi được trao tay anh hùng Marathon người Hy Lạp, và ở thành Rome, tôi đã được vinh hạnh diện kiến Hoàng đế Augustus.

Vào thời trung cổ, sứ giả của nhà vua khi mang thư luôn được ưu tiên hơn những người khác. Từ hồi ấy, tôi đã được triều đình giám sát và việc vận chuyển thư đã được phân loại thành thứ bậc.

Vào thế kỷ 19, Rowland Hill đã cho ra đời con tem mà cho đến tận bây giờ vẫn luôn đồng hành với tôi. Nước Anh chính thức sử dụng tem, tiếp theo là Thụy Điển, Thụy Sĩ, và Brazil - quốc gia của bạn. Nhìn chung, cùng với nhiều yếu tố khác nữa, tôi đã chứng kiến rất nhiều sự kiện lịch sử quan trọng nhất của đất nước bạn.

Tôi vinh hạnh là một nhân chứng cho các văn tự vùng Caminha thuật lại sự huy hoàng của vùng đất được khai phá, và tôi đã biết trước được sức mạnh đó sẽ trở dậy. Mãi đến tận ngày hôm nay tôi mới biết là mình đã đúng!

Tôi đóng một vai trò nổi bật khi hiện diện trên tay của Paulo Bregaro, tôi được Quý bà Dona Leopoldina gửi cho người chồng là Dom Pedro I, người khi tiếp nhận tôi, đã tuyên bố nền độc lập của đất nước Brazil.

Đây là lý do tại sao không có dịch vụ bưu chính nào hạnh phúc hơn tôi tại thời điểm này khi đất nước Brazil kỷ niệm 150 năm ngày độc lập, bởi lẽ 150 năm trước đây, tôi đã có mặt tại một ngôi nhà của một gia đình người dân Brazil tự do!

Và tôi rất hài lòng rằng ngày nay, bằng máy bay hoặc bằng các phương tiện giao thông hiện đại khác, tôi đã đến được những nơi xa nhất và những vùng núi cao nhất, những lần như vậy đã thắt chặt hơn tình hữu nghị giữa các dân tộc.

Sergio Roberto Fuchs da Silva

15 tuổi, Brazil

Nhờ những cái tiền liên tục trong vận chuyển bưu chính, tôi chưa biết tôi sẽ đến được tay bạn bằng cách nào, nhưng tôi biết rằng tôi cần phải đến được đích, đó là điều thực sự cần thiết cho một bạn trẻ như bạn để khi nhận được thông điệp của tôi, bạn không chỉ nói lời cảm ơn tôi mà cần gửi lời cảm tạ tới cả một đội ngũ luôn gắng sức hết mình để tôi luôn đến được đích cuối cùng.

Dù rằng thời gian ngăn cách tôi và bạn, bạn biết tôi rất rõ rồi đấy.

Máy tính, cuộc sống kỹ thuật cao, nền văn hoá được trang bị công nghệ của thế kỷ bạn đang sống có lẽ sẽ xung đột với sự đơn giản của tôi, nhưng tôi luôn tiếp tục sứ mệnh của một lá thư để tôi ngày càng hữu ích hơn.

Bạn trẻ thế kỷ 21 thân mến, mỗi khi bạn được yêu thương, hay gặp phải rắc rối trầm trọng, hoặc muốn chia sẻ niềm vui và hạnh phúc, hãy nhớ đến tôi nhé, tôi luôn là LÁ THƯ, một người bạn của bạn.

Sergo Roberto Fuchs da Silva

“

Dù rằng thời gian ngăn cách tôi và bạn, bạn biết tôi rất rõ rồi đấy. Máy tính, cuộc sống kỹ thuật cao, nền văn hoá được trang bị công nghệ của thế kỷ bạn đang sống có lẽ sẽ xung đột với sự đơn giản của tôi, nhưng tôi luôn tiếp tục sứ mệnh của một lá thư để tôi ngày càng hữu ích hơn. Bạn trẻ thế kỷ 21 thân mến, mỗi khi bạn được yêu thương, hay gặp phải rắc rối trầm trọng, hoặc muốn chia sẻ niềm vui và hạnh phúc, hãy nhớ đến tôi nhé, tôi luôn là LÁ THƯ, một người bạn của bạn.

”

1973

10

HÃY KỂ VỀ NIỀM VUI KHI NHẬN ĐƯỢC LÁ THƯ TỪ MỘT NGƯỜI BẠN

Sau chuỗi ngày làm việc liên tục, những ngày nghỉ cuối cùng cũng đến - đó là khi mọi quan tâm của chúng ta đều biến thành niềm vui.

Tất cả mọi người về với họ hàng gần xa của mình, vui mừng khi lại được ở bên gia đình. Mọi thứ đều bị lãng quên, cho dù chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn: không phải làm bài tập này, không phải học thuộc bài này... Chúng ta còn mỗi việc dành thời gian để chơi đủ các loại trò. Những chuyến đi du lịch các nước đã được sắp xếp từ trước. Liệu đó đã phải là tất cả niềm vui trong những ngày nghỉ?

Và rồi một ngày kia, tôi đang đi dạo với bạn của mình ở rìa làng khi chiều xuống, tôi gặp bác bưu tá của địa phương, ông bảo rằng tôi vừa có thư và hôm sau nên đến để nhận. Suốt đêm hôm ấy, tôi chẳng thể nghĩ gì khác ngoài lá thư đó. Cả tâm trí tôi dường như đóng băng vì lá thư và tôi cứ thắc mắc không hiểu lá thư đó do ai gửi và sẽ viết về những gì. Tôi nghĩ tôi có thể đoán được.

Sáng hôm sau, tôi đến gặp bác bưu tá. Ông đưa cho tôi lá thư, trên đó tôi thấy tên mình được viết chữ hoa. Lật đi lật lại chiếc phong bì, tôi nhận ra rằng lá thư này là từ một người bạn sống ở một châu lục xa xôi. Cầm lá thư trong tay, tôi mỉm cười hạnh phúc và tặng cho lá thư một nụ hôn dịu dàng. Tôi đưa tay nhẹ nhàng chạm vào lá thư. Tôi không muốn mở thư ra vội vì thoạt tiên tôi định giữ trong một tuần. Nhưng lá thư này đến từ một nơi rất xa - trong đó có thể chứa đựng những gì

nhì? Thoáng chốc tôi cảm thấy hơi khó xử. Và rồi sau đó tôi dịu dàng nói: "Nadjet, bạn của tôi ơi, cuối cùng chúng ta đã đồng hành cùng nhau trong lá thư này, bạn định nói gì với tôi đây?". Mất tôi ánh lên niềm hạnh phúc rạng ngời. Tôi vẫn tiếp tục cầm lá thư trong tay, ngắm kỹ chiếc tem tượng trưng cho đất nước của bạn tôi, chắc hẳn con tem bạn ấy đã chọn để khiến tôi vui đây mà.

Cuối cùng, tôi đã quyết định mở bức thư. Một lần nữa, tôi đọc lại tên mình và ngắm nhìn con tem. Rồi, tôi nhẹ tay mở chiếc phong bì, nâng niu và rất cẩn thận để không xé rách lá thư. Mới mở một phần lá thư, bỗng bất ngờ nhìn thấy câu đầu tiên: "Bạn sẽ không bất ngờ khi nhận được bức thư này từ...". Đó là một lá thư tuyệt vời - lá thư của một người bạn.

Tôi mỉm cười, sau đó, một cách chậm rãi, tôi đưa mắt mình theo những dòng chữ nắn nót và cảm thấy mình như lạc vào một thế giới khác - gần gũi với bạn ấy hơn. Mỗi khi đến đoạn cuối của mỗi câu, tôi đều dừng lại và trầm nhủ: "Cuối cùng chúng ta cũng đã được ở bên nhau!". Thật vậy, "khi im lặng dài lâu có nghĩa chúng ta đã bị lãng quên." Bạn tôi còn gửi kèm theo thư vài tấm bưu thiếp xinh xắn in hình phong cảnh và một góc phiên chợ, một bức ảnh chụp gia đình và ngôi nhà của bạn tôi, trên đó có ghi: "Người đang ngồi chính là mình." Tôi lưu lại ngắm bức ảnh hồi lâu rồi mới đọc thư tiếp.

"Bạn của tôi đây ư?" - Tôi nhẹ nhàng cất lời. Quả là không còn gì thú vị hơn khi đọc thư của một người bạn. Tôi nhẹ gấp lá thư lại và chạy về nhà, trong lòng xiết bao vui sướng!

Dagourou Bogro Auguste

Dagourou Bogro Auguste

Côte d'Ivoire

“

Tôi mỉm cười, sau đó, một cách chậm rãi, tôi đưa mắt mình theo những dòng chữ nắn nót và cảm thấy mình như lạc vào một thế giới khác - gần gũi với bạn ấy hơn. Mỗi khi đến đoạn cuối của mỗi câu, tôi đều dừng lại và thầm nhủ: “Cuối cùng chúng ta cũng đã được ở bên nhau!”. Thật vậy, “khi im lặng dài lâu có nghĩa chúng ta đã bị lãng quên.”

”

1974

LÁ THƯ GỬI MỘT NGƯỜI BẠN

Roane thân mến,

Rung chuông, rồi trồng lên nào,

Sứ giả mang thư tới đây!

Bạn đồng cảm cùng cảm hứng thơ ca của mình đây chứ? Mình gieo vãi “trồng” thực sự không hợp với từ “tới” nhưng chẳng lẽ chỉ mỗi huyết sáo để bày tỏ cảm xúc dâng tràn. Chắc rằng Nàng Thơ không sẵn lòng giúp, chí ít là với mình.

Thế còn bạn, bệnh sỏi thận rồi? Mình rất thất vọng khi báo với bạn rằng mình không thể tới thăm bạn được. Mắc bệnh sỏi trong mùa Giáng sinh là thời điểm tồi tệ nhất trong năm nhưng nó lại giúp bạn hiểu được mùa lễ hội lại không hề cản trở các thầy cô ở trường giao thêm nhiều bài tập. Ngược lại, nhịp sống còn bận rộn quá mức với đủ các màn tập kịch Giáng sinh đầy cuồng nhiệt và những bài kiểm tra cực kỳ căng thẳng luôn rình rập.

Không khí Giáng sinh đang ngập tràn ở nhà và ở trường. Mấy đứa em của mình cứ thoát ần thoát hiện khắp nơi để khám phá nơi mình giấu quà tặng cho mấy nhóc. Hễ có người xuất hiện là tụi nhóc lên cười rồi giấu nhem tay ra sau lưng. Không khí rạo rực cũng tràn ngập nơi trường học.

Hôm nọ trong giờ toán, thầy giáo yêu cầu bạn Jane nêu định nghĩa hình tam giác. Jane đang đắm chìm trong mơ màng miễn cưỡng trả lời rất long trọng “là hình vuông có ba góc ạ” rồi ngạc nhiên nhìn cả lớp đang cười khúc khích. Tụi mình còn có một trận cười khoái trá trong suốt giờ địa

lý hôm qua nữa cơ. Thầy Grech hỏi bạn Diane - cây hài của lớp - “tại sao ngày hè dài hơn ngày đông?”. Bạn ấy đáp ngay tức thì “vì nhiệt khiến mọi thứ nở ra ạ”. Thành thật mà nói, cái trò lém lỉnh của Diane sao cũng có ngày hại chính bạn ấy thôi. Biết đâu bạn ấy lại đoạt giải nhất về kiến thức tạo ra sự đa dạng!

Thứ Hai tuần trước, mình lại chứng kiến một cảnh hài khác. Bạn còn nhớ cái khách sạn ngay sát thư viện và ắt hẳn nhớ nó có một cánh cửa quay. Khi mình đi ngang qua đây thì thấy một chú đang bị say rượu. Chú ấy cố vào khách sạn bằng cánh cửa quay nhưng trong trạng thái bồi rồi, chú cứ nghĩ rằng cánh cửa đó là một vòng tròn nên chú ấy làm một mạch ba vòng đến nỗi không hề biết mình phải bước ra khỏi đó thì mới vào được khách sạn. Cuối cùng, chú ấy cũng đã tự giải phóng mình và lao đảo lù về phố. Mình suýt nữa thì ôm bụng cười ngất khi thấy chú ấy đang thưởng ngoạn cái trò xoay vòng nghịch ngợm cùng gương mặt ngây thộn ra.

Còn giờ thì mình dừng thư ở đây, chắc hài hước thế là đủ, tán chuyện vui cùng bạn cũng là để mình tự giải khuây. Nghiêm túc mà nói thì, hãy tin mình, mình đang rất nhớ cậu và chỉ cố tỏ ra vui vẻ mà thôi. Mình đếm từng ngày mong sức khỏe bạn sớm bình phục, bạn trở lại trường và khi đã hết ốm, bạn sẽ khiến lớp mình vô cùng ngạc nhiên trước diện mạo tràn trề năng lượng.

Mình dừng bút nhé!

Sandra

Sandra Theuma

15 tuổi, Malta

**Mấy đứa em của mình cứ thoát ần thoát
hiện khắp nơi để khám phá nơi mình giấu
quà tặng cho mấy nhóc. Hễ có người xuất
hiện là tụi nhóc lén cười rồi giấu nhem tay
ra sau lưng. Không khí rạo rức cũng tràn
ngập nơi trường học.**

1975

HÃY KỂ LẠI KỶ NIỆM VỀ MỘT KỶ NGHỈ ĐÁNG NHỚ

14

Hôm đó là một ngày thứ bảy, ngày mồng 10 theo lịch Hamle. Đồng hồ đã điểm 6:30 sáng. Tiếng gà gáy sớm báo hiệu bình minh đã ló rạng.

Tôi bận rộn chuẩn bị hành lý cho chuyến đi về thăm quê. Sau khi đóng xong đồ, tôi vào phòng ngủ để hôn tạm biệt mấy đứa em vẫn đang ngủ say. Ngay sau đó, tôi biết phải đến luôn trạm xe buýt nếu không sẽ bị lỡ xe.

Cuối cùng, tôi đến trạm xe buýt hơi muộn, hành khách đều đã đông đủ và đang được hướng dẫn lên xe buýt để khởi hành. Ngay sau khi chia tay những người thân đến tiễn tôi, tôi nhảy lên xe buýt và ngồi vào một chỗ trống. Xe buýt bắt đầu chuyển bánh khi tôi gửi những lời chào tạm biệt cuối cùng qua cửa sổ xe.

Xe buýt vẫn tiếp tục chạy nhanh vượt qua ranh giới địa phận của thành phố và thành phố quê hương tôi lùi dần về phía sau. Tôi chợt cảm thấy bồn chồn. Lý do vô cùng đơn giản. Tôi nhớ vào buổi tối hôm trước, khi tôi đi ngang qua mấy đứa em nhỏ trong nhà thì một em bỗng hỏi: “Khi về chị mang quà gì nào?”. Còn em khác thì van xin được đi cùng với tôi. Các em gái tôi òa khóc và cảnh mấy đứa chị chèo đò ngủ với tôi đêm đó khiến tôi cảm thấy nhớ nhà vô cùng.

Không riêng gì mấy đứa em, thái độ của mẹ tôi cũng khiến tôi áy náy. Bà không bao giờ thích đi đến những vùng nông thôn “tối tăm”. Có lẽ bà cho phép tôi đi bởi vì bà không muốn làm trái ý tôi. Tất cả những điều đó cứ hiện lên trong tâm trí tôi. Tôi không thể kìm được dòng nước mắt tuôn trào. Nước mắt tôi đầm đìa trên má khá lâu.

Đúng vào lúc này, một người phụ nữ đánh thức tôi bừng tỉnh khỏi những suy nghĩ miên man.

Thời gian lúc đó là khoảng 3 giờ sáng khi tôi sắp đến đích vào ngày thứ hai của hành trình.

Ông bà tôi sống ở một nơi hẻo lánh, nơi giao thông bằng xe cộ vốn không tồn tại. Bởi vậy động vật chịu trách nhiệm làm tất cả mọi việc vận chuyển cả người lẫn hàng hóa. Vì vậy, tôi đã thuê một con la và đi tới nhà ông bà của tôi.

Trên đường, tôi say sưa ngắm nhìn phong cảnh đẹp rực rỡ của vùng nông thôn. Bên trái tôi, gia súc đang được chăn thả trên đồng cỏ xanh. Một người chăn cừu ngồi trên tảng đá đang thổi sáo. Còn phía bên phải, cánh đồng mới cày rộng lớn trải dài đang chờ gieo hạt. Người nông dân đang bận rộn cày xới đất rần. Khung cảnh thật thú vị đối với tôi bởi vì tôi được sinh ra và lớn lên tại thành phố.

Azeb Gebre Christos

15 tuổi, Ethiopia

Cuộc hành trình trên lưng la đã kết thúc. Tôi nhảy xuống khi đến gần cổng nhà. Ông tôi đang ở trong sân phơi hạt trong mùa mưa, ánh nắng rọi hơi ẩm xuyên qua những đám mây. Tôi tiến thẳng tới ông và cúi chào để hôn chân, nhưng ông đỡ tôi đứng lên và hôn lên má tôi. “Cháu từ đâu đến thế, cháu gái?” Ông thắc mắc.

“Cháu từ Addis đến ạ”, tôi đáp.

“Cháu con ai vậy?” Ông lại hỏi.

“Cháu là con gái của Yismashewa”, tôi trả lời. Ông ngạc nhiên. Ông đứng dậy và hôn tôi lần thứ hai. Bà tôi vội chạy tới ngạc nhiên nhìn tôi.

“Cháu từ đâu đến cơ?” Chưa kịp để tôi đáp, bà lao đến hôn má tôi.

Chúng tôi bước vào nhà. Bà tôi rất phấn chấn cứ đi tới đi lui trong phòng. Tấm da nhà tự thuộc đang treo tường được hạ xuống sàn làm chỗ để tôi nghỉ ngơi. Khăn trải bàn sợi thô do nhà tự dệt cũng được lôi từ rương ra. Về sau tôi mới biết rằng, tấm khăn trải bàn ấy chỉ dành riêng cho mẹ tôi vào dịp mẹ về thăm ông bà trong vòng một ngày. Lấy gầu áo lau nước mắt, bà tôi nói với tôi rằng Đức chúa Giêsu và Đức mẹ Maria đã nghe thấu những lời cầu nguyện của bà ngày hôm đó.

Tôi bắt đầu nghĩ về lòng nhân hậu, tình yêu thương và hết lòng tận tụy vì các con của bà: “Làm thế nào mà bà có thể giữ gìn một tấm vải đẹp như vậy cho con gái mình trong khi bà chẳng có cho riêng mình cơ chứ?” Tôi thán hoi.

“

Trên đường, tôi say sưa ngắm nhìn phong cảnh đẹp rực rỡ của vùng nông thôn. Bên trái tôi, gia súc đang được chăn thả trên đồng cỏ xanh. Một người chăn cừu ngồi trên tảng đá đang thổi sáo. Còn phía bên phải, cánh đồng mới cày rộng lớn trải dài đang chờ gieo hạt. Người nông dân đang bận rộn cày xới đất rần. Khung cảnh thật thú vị đối với tôi bởi vì tôi được sinh ra và lớn lên tại thành phố.

”

1975

16

Ngôi nhà ông bà tôi rất rộng. Lò sưởi nằm ngay giữa nhà. Mỗi góc nhà đều đặt một cái bực đất. Bức tường bằng bùn được bao phủ da dê và cừu. Mọi người trong nhà cũng như hàng xóm đến đây đều dễ nhận thấy đồ đạc trong nhà đã cuốn hút sự chú ý của tôi.

Bầu không khí yên lặng bao phủ ngôi nhà. Một cô gái trẻ bước vào và chào hỏi lễ phép. Bà giới thiệu tôi với cô ấy. Cô tiến đến hôn tôi rồi ngồi cạnh tôi ở bực đất. Mọi người gọi cô ấy là Shewaerkabesh.

Shewaerkabesh có vẻ kín đáo và nhút nhát. Cô ấy không nói chuyện gì và cứ ngồi nguyên một chỗ. Cô chẳng dám ngẩng mặt nhìn tôi. Nhìn cô vâng vâng tà áo chắc do mẹ hoặc chính cô thêu, tôi bỗng thấy khó xử. Tôi chợt nghĩ cô ấy luôn có cảm giác tự ti. Liệu có phải vì tôi là người thành phố không nhỉ? Điều đó khiến tôi bối rối.

Một lát sau, cô gái khác tên là Yilfashewa bước vào phòng. Mọi người giới thiệu tôi với cô ấy. Cô hỏi có phải tôi từ Addis đến không và mỉm cười khi tôi trả lời rất nhiệt tình.

Thấy tôi mệt sau chặng hành trình, ông tôi sai lấy nước nóng để tôi rửa chân. Ăn tối xong, tôi nằm nghỉ một cách nhàn nhã.

Tôi nghĩ mãi về lòng hiếu khách, về tình cảm yêu mến và tôn trọng mà mọi người đã dành cho tôi. Tất cả những điều ấy đã khiến lòng tôi day dứt mãi cho tới khi chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau tôi dậy muộn. Tôi ra khỏi nhà. Thời tiết thật dễ chịu vì không bị ô nhiễm khói bụi như ở đô thị. Những người chăn cừu đã lừa đàn cừu ra đồng. Phụ nữ dậy muộn hơn và đang vắt sữa bò. Một tốp các cô đang dọn chuồng ngựa. Còn những người khác bận lấy củi để chuẩn bị bữa trưa. Mọi thứ đều mới lạ đối với tôi - một cô gái thành thị.

Khi tôi đang đứng ngây ra ngắm nhìn thì bà tôi đến. Bà rất quan tâm tới giấc ngủ của tôi đêm qua. Bà hỏi han tôi xem tôi ngủ ngon không, bà áy náy vì tôi đã ngủ trên sàn nhà. “Vùng nông thôn không có giường để ngủ thoải mái đâu cháu à”. Bà thì thầm rồi có vẻ không vui. Để an ủi, tôi bảo bà đừng lo lắng về điều đó.

Ngay lúc đó, có người cưỡi ngựa đến. Tôi nhận ra ngay đó là cô chú của tôi đã vượt đường xa đến đây thăm tôi. Họ nhìn tôi ngạc nhiên và nói rằng tôi giống cha tôi y như đúc.

Việc cô chú tôi đã vượt đường xa đến đây vì tôi đã khiến tôi vô cùng kinh ngạc. Người dân nước tôi thường tôn trọng cư dân thành phố, trong khi dân thành thị lại chừa ghét viết thư cho người thân dù chỉ là một bức ngắn. Dân thành thị không chào đón nồng nhiệt khi dân quê đến chơi. Chỗ nghỉ tốt nhất mà họ thu xếp cho dân quê thường là nhà bếp. Họ thậm chí còn chán ghét cái nhìn của những người dân quê. Ôi những người nông dân nghèo và vô tội!

Tôi còn có họ hàng thân thích khác chưa biết tôi đến đây chơi. Tôi đã đến thăm họ cùng cô chú tôi.

Trên đường đi, tôi nhận thấy mọi người nhìn tôi tò mò. Có phải vì cách ăn mặc của tôi chăng? Hay dáng đi của tôi? Tôi không trả lời được và cứ bối rối nhìn họ.

Sau đó, chúng tôi trở về nhà ông bà. Một con cừu béo đã được chuẩn bị sẵn để thết đãi tôi. Hàng xóm đều được mời dự. Mọi người cùng

nhau thưởng thức bữa tiệc trong bầu không khí vui vẻ và thân tình.

Khi tiệc tan, bà tôi dẫn tôi ra phía sau tấm vách ngăn chải tóc cho tôi và bôi lên đó bơ tươi. Điều đó khiến tôi thích thú vô cùng. Bơ, sữa và mật ong luôn có trong thực đơn các bữa ăn.

Chuyến đi thăm ông bà cũng như thời gian ngắn ở với ông bà đã giúp tôi học được rất nhiều điều. Tôi chưa bao giờ hình dung được rằng để trồng nên một hạt lúa mì, nguyên liệu làm thành chiếc bánh mì bình dị, thật khó nhọc biết nhường nào. Nay tôi đã biết rằng đó chính là sản vật của mảnh đất màu mỡ vùng nông thôn và là sản phẩm sau biết bao mồ hôi lao động vất vả của những người nông dân.

Tiếc rằng đã đến lúc chuyến thăm của tôi kết thúc. Những người thân và bạn bè của tôi lặng lẽ đi tiễn tôi suốt cả quãng đường dài. Tôi chia tay mọi người trong cảm xúc vui buồn đan xen lẫn nhau. Trên suốt chặng đường về, tôi đã nghĩ miên man về quãng thời gian tôi đã sống cùng họ. Đó là một cảm xúc ngọt ngào không thể nào quên.

Azeb Gebre Christos

1976

NẾU TÔI LÀ MỘT BỨC THƯ

18

Nếu tôi là một bức thư, tôi sẽ du hành trong chiếc túi của bác bưu tá với tâm trạng đầy bồn chồn và sốt ruột mong đến đích; chặng đường sẽ rất dài và mệt mỏi, nhưng tôi sẽ luôn chờ đợi một cách háo hức; thông thường tin tức của tôi sẽ đem lại niềm hân hoan và vui sướng, nhưng cũng có lúc sẽ là những giọt nước mắt và nỗi buồn.

Tôi sẽ được du hành trên máy bay, cũng như được đi thuyền trên biển khơi, mang những tin tức đầy thú vị hoặc đôi khi không vui tới những người bạn mà tôi luôn tôn trọng, lời khuyên cho một đồng nghiệp hay những lời chúc mừng... Tôi sẽ trò chuyện với những người thân yêu hàng ngày chờ đợi tôi để được trấn an hoặc sẽ chăm dứt cảnh sống trong nỗi niềm lo lắng không dứt. Tôi cũng sẽ cảm thấy buồn vô cùng mỗi khi do nhầm lẫn, tôi sẽ bị lãng quên vì bác bưu tá đã đưa nhầm tôi đến một nơi hoàn toàn khác với nơi tôi cần đến! Và nếu tôi được trở về đúng địa chỉ của mình, thật hạnh phúc biết bao khi có cơ hội truyền tải một thông điệp, trở thành phương tiện để xóa dần khoảng cách giữa những người xa cách nhau, để hòa giải hoặc mang lại lời tha thứ hoặc lời xin lỗi. Đúng vậy! Nếu tôi là một bức thư và được gửi đi như một thông điệp khẩn cấp và quan trọng, tôi sẽ cảm thấy đầy tự hào khi được sử dụng với mục đích cao cả, mặc dù sau đó số phận của tôi là phải được lưu giữ trong túi lưu trữ hoặc may mắn hơn là được sẻ chia cho những người khác cùng đọc với niềm quan tâm và thích thú với những gì đã được viết trong tôi.

Nếu tôi là một bức thư, tôi sẽ cảm thấy rất hạnh phúc khi được viết và gửi cho những đứa trẻ đang

vô cùng háo hức hỏi Ông già Noel đồ chơi bởi tôi biết rằng tôi sẽ giúp chúng càng thêm vui sướng. Và nếu tôi là một bức thư khiêm tốn gửi cho người nông dân, tôi sẽ rất vui khi có thể mang lại cho họ những tin tức đầy khích lệ, và nếu sau khi đọc tôi, họ lại cất tiếng hát khi trở về với công việc vất vả của mình, tôi sẽ rất vui mừng được trú chân tại nơi ở tuềnh toàng của họ.

Nếu tôi là một bức thư, tôi sẽ thấy rất tự hào khi được trở thành một người bạn tâm tình vô cùng trung thành, được du lịch, được thăm thú nhiều nơi... được du hành bằng xe lửa, xe buýt, tàu thuyền hoặc băng qua biển khơi trong một chiếc máy bay phản lực... được bay vút lên cao hơn đỉnh Everest hay Aconcagua, lướt tít trên những đám mây trắng hoặc đặt chân trên những cánh đồng xanh; được ngồi cáp treo trên núi, ngắm nhìn những ngọn núi phủ tuyết lướt qua dưới chân tôi và những bầy thú dần biến mất vào rừng xanh thẳm... nhưng tôi không hề muốn bị vứt bỏ hoặc bị ném vào lửa ngay sau đó. Không! Tôi thà được viết cho một người quan trọng để được lưu giữ hoặc chia sẻ cho tất cả mọi người và rồi có thể một ngày nào đó được triển lãm trong viện bảo tàng, được đưa ra trưng bày sau vài năm và cho phép người khác được ngắm nhìn một loại thư từ đã không còn được sử dụng.

Nếu tôi là một bức thư tôi sẽ không muốn trở nên dài dòng hoặc nhàm chán, để không một ai cảm thấy mệt mỏi khi đọc tôi. Tôi muốn nội dung được ngắn gọn và súc tích, để rồi sau đó nhận được một nụ hôn chan chứa cảm xúc sau khi được đọc.

Bertha Rodriguez Sánchez

14 tuổi, Mexico

Tôi sẽ trở nên rất xinh đẹp nếu tôi là một bức thư. Đặc biệt là loại thư mà tầm quan trọng của tôi sẽ ít hơn một chút. Ví dụ như những lá thư quảng cáo, chúc mừng, bày tỏ lời chia buồn, nhưng bất kể tôi là loại thư gì, nhiệm vụ của tôi sẽ vẫn luôn là liên lạc, truyền đạt tin tức và đó chính là điều khiến tôi hạnh phúc tột cùng.

Thật đáng tiếc vì tôi không phải là một bức thư, và điều thật ngạc nhiên là bạn cũng vậy! Tôi đã từng chứng kiến rất nhiều điều trên gương mặt của mỗi con người, trong ánh mắt, ngoại hình và cả tính cách của họ... Tôi đã học được nhiều điều. Tôi đã đi đến kết luận rằng tôi, bạn và tất

cả chúng ta đều có thể trở thành một bức thư ngỏ chứa đựng vô vàn thông điệp để nhiều người được đọc... Mong rằng thông điệp của chúng ta luôn vô cùng chân thành - những thông điệp của niềm hân hoan, của tình yêu, của niềm vui và của hòa bình.

Tôi sẽ kết thúc bằng cách nói rằng: Thật đáng tiếc khi không thể trở thành một bức thư! Nhưng giờ đây, tôi biết rằng tôi là một lá thư và tôi cần phải trở thành một bức thư rộng mở cho tất cả mọi người.

Bertha Rodriguez Sánchez

“

Nếu tôi là một bức thư, tôi sẽ thấy rất tự hào khi được trở thành một người bạn tâm tình vô cùng trung thành, được du lịch, được thăm thú nhiều nơi... được du hành bằng xe lửa, xe buýt, tàu thuyền hoặc băng qua biển khơi trong một chiếc máy bay phản lực... được bay vút lên cao hơn đỉnh Everest hay Aconcagua, lướt tít trên những đám mây trắng hoặc đặt chân trên những cánh đồng xanh; được ngồi cáp treo trên núi, ngắm nhìn những ngọn núi phủ tuyết lướt qua dưới chân tôi và những bầy thú dần biến mất vào rừng xanh thẳm...

”

1977

MỘT CON TEM CẮT TIẾNG

20

Mặc dù bản thân tôi bị điều đó cuốn hút hoàn toàn... Dù điều đó chứa đựng niềm tự hào của những người chiến thắng, chứa đựng cả sự vĩ đại của Ceasar... Cho dù tất cả như thế, tôi không thể ngưng thắc mắc: Bạn là ai?

Tất cả những gì tôi có thể nhìn thấy xung quanh tôi đều là những khuôn mặt đang cúi xuống ngắm nhìn tôi, chờ đợi sự ra đời của tôi. Tôi cảm nhận được việc đưa tôi rời khỏi bụng mẹ - chính là chiếc máy in - để bước vào thế giới này với hình dáng vô cùng xinh đẹp và tinh tế. Đây thật là một quá trình muôn vàn khó khăn, đòi hỏi rất nhiều nỗ lực. Khoảnh khắc chào đời của tôi chan chứa biết bao tình yêu thương và âu yếm, vuốt ve. Tôi đã được chuyển từ tay người này sang tay người khác, mọi cặp mắt đều ngắm nhìn tôi và muôn vàn ngón tay đều vuốt ve tôi. Và tại sao lại không chứ? Màu sắc của tôi vô cùng hấp dẫn, những đường viền của tôi đầy phong cách, còn hình dáng thì thật đáng yêu. Trong tôi ngập tràn một cảm giác tự hào và kiêu hãnh vô cùng. Tôi không hề biết rằng tiếp theo đó chặng đường đi sẽ còn biết bao khó khăn và hành trình sẽ còn rất dài.

Bữa tiệc mừng sinh nhật đã kết thúc. Tất cả thành viên trong nhóm đã giải tán. Sau đó chúng tôi được sắp xếp gọn gàng với nhau theo từng dãy. Chúng tôi đã trải qua đêm đầu tiên của sự tồn tại trong một cái tủ bằng kim loại tôi om, chúng tôi đùm bọc lẫn nhau, và thì thầm không ngừng trong

sự im lặng của màn đêm. Vậy điều gì sẽ xảy đến với chúng tôi đây?

Cánh cửa lưới sắt dần được mở ra và âm thanh của những tiếng nói trầm bổng là tín hiệu cho sự khởi hành của chúng tôi. Chúng tôi được xếp liên tiếp thành từng dãy theo các thư mục để gửi tới các điểm đến mà tôi không thể xác định được. Chúa ơi! Thật khó khăn biết bao khi rời xa và chia tay cha mẹ và cái nơi nơi tôi chào đời. Sau đó, tôi bị chìm trong một cơn ngất xỉu tạm thời - tôi cũng không biết trong bao lâu - và sau đó khi tỉnh lại tôi thấy mình đang nằm cùng với một số người bạn đồng hành trong ngăn kéo của bưu điện. Trong những ngày đầu tiên của thời thơ ấu, tôi chứng kiến những người bạn ấy dần rời khỏi cái nơi tù túng này. Cuối cùng, vào cái buổi sáng định mệnh ấy, thời thơ ấu của tôi phải kết thúc và tôi cảm thấy run lên khi tôi được mang một diện mạo mới.

Tôi đã bị choáng ngợp bởi một cảm giác hỗn loạn đầy sợ hãi xen lẫn niềm vui khi một lần nữa được chào đời. Sự an ủi duy nhất của tôi đó là việc xuất hiện diện mạo mới với mép răng cửa.

Người ta mua và dán tôi vào phong bì một lá thư - thứ mà tôi nghĩ trước đây sẽ là nơi lưu giữ cuối cùng của mình. Tôi không biết rằng mình đã bắt đầu một giai đoạn mới trong cuộc đời, nếu nó được định nghĩa, có thể được gọi là thời thanh xuân.

Nivine Ahmed Khairi Mahdi ư

13 tuổi, Ai Cập

Vâng! Tôi vừa bắt đầu một giai đoạn mới khiến tôi nhận thức được mức độ trách nhiệm của mình cũng như giá trị và tầm quan trọng của sứ mệnh của tôi. Để bắt đầu, tôi là người ban cuộc sống cho những lá thư. Nếu không có sự hiện diện của tôi, phong thư sẽ chỉ là một thân thể mà không có linh hồn, nó buộc phải ở lại tại một nơi nào đó, không thể di chuyển hoặc thu hút được sự chú ý của mọi người.

Tôi là hộ chiếu, thị thực và con dấu có chất lượng cho phép phong thư di chuyển trên đường đi, từ nước này sang nước khác và từ người này sang người khác, cho đến khi nó đến đích. Trong thời thơ ấu của tôi, tôi đã trải nghiệm mọi loại phương

tiện di chuyển. Trên những đám mây, tôi đã sống qua những phút yên bình, những giây phút sợ hãi và đau khổ, tôi đã trải qua cả ngày và đêm trên sóng biển, nghe thấy cả âm thanh phát ra từ đáy biển và tít sâu trong lòng đại dương... Tôi đã trải qua biết bao thời gian chu du từ thành phố này đến thành phố khác để thực hiện mong muốn của con người.

Cuối cùng khi đến điểm đích và tôi đạt được mục đích của mình, người nhận thư chào tôi trước khi mở và đọc thư, sau đó thì thầm một vài lời cảm ơn vì nhiệm vụ tôi đã hoàn thành. Sau khi đọc bì thư người nhận lại quay sang tôi và, giống như một bác sĩ phẫu thuật chuyên nghiệp biểu diễn

“

Để bắt đầu, tôi là người ban cuộc sống cho những lá thư. Nếu không có sự hiện diện của tôi, phong thư sẽ chỉ là một thân thể mà không có linh hồn, nó buộc phải ở lại tại một nơi nào đó, không thể di chuyển hoặc thu hút được sự chú ý của mọi người. Tôi là hộ chiếu, thị thực và con dấu có chất lượng cho phép phong thư di chuyển trên đường đi, từ nước này sang nước khác và từ người này sang người khác, cho đến khi nó đến đích.

”

1977

22

nghệ thuật của mình khi dùng dao hết sức khéo léo và nhẹ nhàng tách tôi ra khỏi phong bì. Thời gian sau đó, ông chăm sóc tôi và hỏi tôi những câu hỏi mà tôi không thể trả lời vì tôi đã quá mệt mỏi, kiệt sức bởi chuyến đi và rồi cũng đã đến tuổi già. Người bạn ấy của tôi sau đó xếp tôi cùng với những người bạn khác cũng y hệt như tôi.

Một sự ngạc nhiên lớn đang chờ tôi: Những người anh em của cùng một quốc gia, bạn bè của mọi chủng tộc và quốc tịch khác nhau. Một loạt các hình dạng và kích cỡ, tương phản màu sắc và thiết kế khác nhau. Mỗi bạn đại diện cho một câu chuyện hoặc một kỷ ức. Bạn thì biểu trưng cho một giai đoạn lịch sử, bạn khác đại diện cho nghệ thuật, có bạn lại minh họa những thành tựu khoa học và v.v... Nói tóm lại, mỗi con tem khác nhau của mỗi quốc gia là các liên kết tự nhiên trong một chuỗi liên quan đến lịch sử và cuộc đấu tranh giành hòa bình của các dân tộc.

Có một điều lạ lùng về chúng tôi. Tất cả mọi người, trừ chúng tôi đều sợ tuổi già và đều muốn trốn tránh nó. Khi chúng ta lớn lên và năm tháng trôi qua, chúng tôi càng tăng giá trị, chúng tôi được nhiều người ngưỡng mộ và những con người đầy đam mê đây luôn tự hào về việc sở hữu chúng tôi. Vậy tôi đã đạt được mục tiêu của mình?

Khi tôi nhớ lại những gì viết trong thư này và nhìn lại con tem bưu chính trên phong thư tôi vừa mới nhận được đã mang lại những lời chúc tốt đẹp, tôi tự hỏi bản thân mình: “Điều gì diễn ra với phong thư này nếu nó được gửi đi mà thiếu bạn bè của tôi, những chiếc tem bưu chính?”.

Nivine Ahmed Khari Mahdi

1978

24

BÁC BƯU TÁ, NGƯỜI BẠN TỐT CỦA TÔI

Bác P yêu quý của cháu!

Kể từ khi cháu lên lớp năm, cháu càng bận rộn hơn với việc học tập ở trường và hay về nhà trễ. Tất nhiên, mọi thứ đều khiến cháu vui thích, ngoại trừ việc cháu không thể gặp bác nhiều như trước đây. Cháu đã quen bác từ rất lâu rồi và bác đã trở thành một người bạn tốt của cháu. Nhưng vì một lí do đặc biệt mà cháu đã không thể chia sẻ với bác về bản thân cháu. Vì vậy, mong bác vui lòng cho cháu cơ hội này để thực hiện điều đó. Bác nghe cháu kể chuyện nhé!

Cháu đã từng có một người cha. Và ông đã qua đời khi cháu còn đang học lớp một ở trường tiểu học. Nhưng thật vô cùng kỳ lạ rằng lúc đó cháu lại không hề cảm thấy buồn. Bởi nó chỉ đơn giản là cháu chưa thể hiểu để tin rằng cha cháu đã ra đi mãi mãi. Cháu vẫn nghĩ rằng ông sẽ về nhà một vài ngày. Nhưng cha cháu đã không bao giờ trở về nữa. Từng ngày dần trôi qua, cháu hằng mong nhớ cha đến tột cùng. Khi bạn bè của cháu luôn vui vẻ kể chuyện về cha của họ, cháu rất đau buồn và ghen tị với họ. Cháu thậm chí còn cảm thấy ghét cha vô cùng vì đã bỏ cháu mà ra đi mãi.

Một ngày kia, chúng cháu được học về cách viết thư ở trường. Cô giáo đã dạy chúng cháu rằng những lá thư là một điều tuyệt vời mà có thể mang thông điệp của chúng cháu đến những người đang ở nơi xa. Ngay lập tức cháu nghĩ rằng cháu có thể viết thư cho cha nơi thiên đường và biết đâu còn nhận được hồi âm từ ông. Ngày hôm đó cô giáo đã giao cho chúng cháu làm bài tập về nhà. Đó chính là viết một bức thư gửi một người nào đó mà chúng cháu đã lâu không gặp trong một thời gian dài và luôn mong ước được gặp lại.

Và rồi cháu đã viết một bức gửi cha. Vì không biết rõ địa chỉ của ông nên cháu đã viết "Gửi tới Thiên đường" lên trên phong bì. Khi những đứa trẻ khác

nhìn thấy địa chỉ trên lá thư của cháu, chúng đã đùa nghịch và trêu chọc cháu rằng "Làm sao mà một người đã chết có thể nhận được một lá thư chứ? Và ai sẽ là người đưa nó lên thiên đường?" Cháu cảm thấy rất xấu hổ về bản thân nên cháu đã không đưa nó cho cô giáo của mình. Cháu đã nói dối cô rằng cháu đã không hoàn thành bài tập về nhà. Nhưng bây giờ khi đã biết cách viết thư, cháu bắt đầu viết cho cha gần như mỗi ngày sau đó.

Một buổi chiều nọ, khi đang vui chơi trên sân trường, cháu bỗng nhìn thấy một người đưa thư đi ngang qua trường với chiếc túi lớn. Cháu đã vui mừng và háo hức vô cùng khi thấy ông và cháu gọi to, "Bác ơi!" nhưng sau đó cháu im lặng. Bác bưu tá đã dừng lại và cũng giống như bác, hỏi rằng có chuyện gì.

"Thưa bác, liệu một lá thư có thể được gửi tới thiên đường không ạ?"

"Thế ai đang ở trên thiên đường vậy cháu?"

"Dạ thưa là cha cháu ạ."

"Ngày mai cháu mang theo lá thư của cháu đến nhé, bác sẽ viết địa chỉ của thiên đường lên phong bì thư và gửi nó cho cha cháu".

Cháu không thể diễn tả được niềm hạnh phúc tới tột cùng của mình vào lúc này. Mỗi ngày sau đó, cháu đều mang theo một lá thư và đưa cho bác đưa thư. Và rồi hơn một tuần sau cháu nhận được bức thư đầu tiên từ cha. Cháu đã không thể kiềm chế được niềm hạnh phúc khôn xiết của mình. Nhưng đáng tiếc rằng cháu không dám cho mẹ biết về điều này bởi mẹ luôn bật khóc bất cứ khi nào nhắc tới cha.

Cha không bao giờ quên trả lời từng lá thư của cháu. Ông mong cháu trở thành một đứa con ngoan. Cháu đã cố gắng học tập thật chăm chỉ để không làm cha cháu thất vọng.

Mi-kyong Ryu

11 tuổi, Hàn Quốc

Khoảng một vài tháng đã trôi qua cho tới khi bác bưu tá đột nhiên không đến trường của chúng cháu nữa. Một bác mới đã tiếp quản vị trí đó. Và cả những lá thư của cha cháu cũng bỗng ngưng lại. Cháu phàn nàn với cô giáo của mình rằng không hiểu sao bác bưu tá mới không mang thư của cháu tới.

“Em đang chờ đợi lá thư từ ai đó chẳng?”

“Dạ vâng, là thư của cha em ạ.”

“Nhưng cha của em đã mất rồi cơ mà?”

“Dạ vâng thưa cô.”

“Và em vẫn nhận được thư từ cha phải không?”

“Dạ vâng ạ.”

Cô giáo nhìn cháu hồi lâu. Rồi cô nhẹ nhàng nắm lấy tay cháu và nói với cháu rằng, việc gửi một lá thư lên thiên đường là một điều không thể xảy ra. Và cháu đã đủ lớn để hiểu được điều đó. Bác

bưu tá trước đây hẳn phải rất tử tế và tốt bụng, vì bác ấy đã trả lời tất cả các lá thư của cháu để không làm cháu thất vọng, để làm cháu hạnh phúc, giống như những đứa trẻ khác ở trường. Ông đã hành động thay cho cha cháu.

Sau khi nghe những lời an ủi của cô giáo, cháu dần hiểu tất cả những gì đã diễn ra. Và cháu đã òa khóc trước mặt cô. Giờ đây cháu muốn gọi bác bưu tá tốt bụng đó là cha. Bởi cháu yêu bác vô cùng, hết như yêu người cha của cháu trên thiên đường.

Bác P yêu quý của cháu, nếu bác là cháu, liệu bác có thể nào quên được bác bưu tá đó không? Trái tim cháu sẽ luôn luôn chan chứa yêu thương dành cho một người bác đang phải rong ruổi nơi những con phố ở đâu đó ngay trong lúc này.

Người bạn chân thành của bác!

Mi-kyong Ryu

“

Cô giáo nhìn cháu hồi lâu. Rồi cô nhẹ nhàng nắm lấy tay cháu và nói với cháu rằng, việc gửi một lá thư lên thiên đường là một điều không thể xảy ra. Và cháu đã đủ lớn để hiểu được điều đó. Bác bưu tá trước đây hẳn phải rất tử tế và tốt bụng, vì bác ấy đã trả lời tất cả các lá thư của cháu để không làm cháu thất vọng, để làm cháu hạnh phúc, giống như những đứa trẻ khác ở trường. Ông đã hành động thay cho cha cháu.

”

1979

HÃY KỂ VỀ NHỮNG DANH LAM THẮNG CẢNH Ở ĐẤT NƯỚC BẠN

Bạn Sao Hỏa nhỏ bé mến yêu,

Tôi viết thư này gửi tới bạn với lòng quý mến vô hạn và hi vọng rằng tất cả những người bạn nhỏ bé của bạn đều mạnh khỏe.

Như tôi đã hứa, tôi đã mời bạn cùng đi dạo với tôi ở một nơi tuyệt đẹp, nơi mà cuộc sống còn khó khăn và hiểm nguy, mặc dù giống như bạn tưởng tượng, nó không được hiện đại bằng hành tinh của bạn, hành tinh Hạnh phúc. Bạn biết đấy, tôi thực sự thích chuyến đi này và tôi không hề hối tiếc vì đã cùng bạn du hành trên chiếc đĩa bay đó, mặc dù khi tôi quay trở về, không một ai tin khi tôi kể với họ rằng bạn có tồn tại. Nhưng đâu có gì quan trọng chứ? Tôi đã có một khoảng thời gian thật tuyệt vời.

Thị trấn nơi bạn đã tham quan có tên là Sewell. Nó còn được gọi là “Thị trấn những bước chân”. Nơi đó hầu như tuyết luôn bao phủ và các ngọn đồi đẹp rực rỡ nay lại càng nổi bật hơn trên nền tuyết phủ trắng toát. Vào mỗi khi bầu trời trong xanh, bạn có thể nhìn thấy cả nền trời ấy như ánh trắng phản chiếu trên nền tuyết trắng; sự tinh khiết của thiên nhiên càng thêm tỏa sáng ngay trong vẻ đẹp lộng lẫy của chính mình.

Vào sâu bên trong thị trấn những ngọn đồi ấy chính là một trong những mỏ đồng lớn nhất trên thế giới. Các thợ mỏ làm việc ở đây đều rất khỏe khoắn, mạnh mẽ, hăng hái và điều này chính là niềm cay đắng của cuộc sống; tôi nói lên điều này với sự xúc động và đau đớn vô cùng khi chứng kiến họ phải đổ biết bao mồ hôi, trải qua biết bao đau khổ, vất vả và thậm chí là hi sinh cả mạng sống của mình. Họ đã dũng cảm hi sinh mọi thứ cho quê hương, đất nước và cho gia đình của họ. Đó chính là dũng khí và lòng can đảm của người dân Chile.

Ở đất nước tôi có rất nhiều nơi như Sewell nhưng tôi đã chọn thị trấn màu trắng này vì đây chính là nơi tôi sinh ra.

Khi còn nhỏ, tôi thường vui chơi trong làn tuyết trắng, điều đã khiến mọi cư dân nơi đây đều vô cùng hạnh phúc; tôi đã từng đầy hào hứng chạy thật nhanh xuống những bậc thang để đón cha tôi mỗi khi ông tan làm.

Tôi luôn cảm thấy hạnh phúc ở nơi đây. Đó là nơi tôi đã trải qua thời thơ ấu của mình, bởi vậy tôi muốn giới thiệu cho bạn biết về nơi ấy.

Liliana Concha Lagos13 tuổi, *Chile*

Còn rất nhiều điều tôi vẫn chưa kể cho bạn nghe về nơi này, nhưng tôi sẽ không nói về chúng ngay bây giờ mà hãy đợi tới khi bạn đến thăm, tôi sẽ kể cho bạn biết tất cả mọi thứ thật chi tiết.

Còn bây giờ hãy để tôi kể cho bạn về cuộc hành trình diễn ra như thế nào! Có một con đường dẫn tới Colón, nơi mà những người lao động thường dừng chân để uống một chút gì đó hoặc ăn một chiếc bánh sandwich. Nơi đây có một bệnh viện tuyệt vời với phòng hộ sinh, nơi chị dâu của tôi đã sinh hạ một đứa cháu trai khỏe mạnh.

Các con đường sau đó dẫn tới nhà ga xe lửa. Trên chuyến tàu, bạn có thể nhìn thấy những ngọn núi với đỉnh cao chót vót.

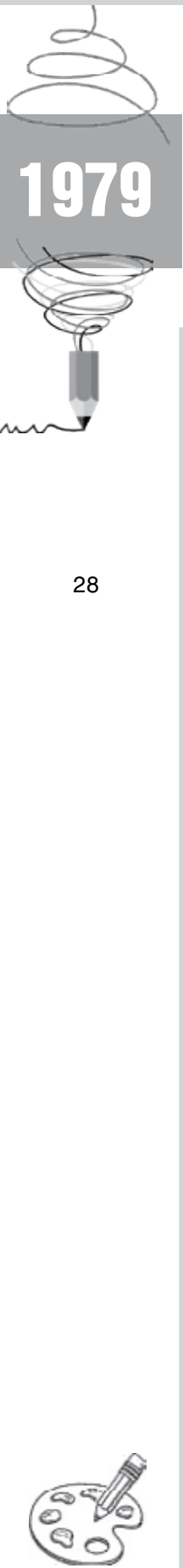
Những con đường này luôn vắng vẻ, nhưng thiên nhiên - người bạn đồng hành của du khách sẽ khiến bạn quên đi tất cả những cảm giác cô đơn của mình. Và chính nó cũng đã truyền cảm hứng cho biết bao những nhà văn Chile. Giờ đây, nền trời trong xanh và bầu không khí trong lành của Cordillera dường như đều chan chứa, thấm đượm bao tình cảm anh em, bạn bè thân thiết.

Cách đây nhiều năm về trước, Sewell trông không chỉ giống như một bầu trời đầy sao với vô số ánh sáng rực rỡ tràn ngập khắp các tòa nhà cao tầng, mà còn giống như cây thông Giáng sinh nhỏ với những đồ trang trí sáng bừng lên lộng lẫy. Nơi đây đã thay đổi một chút kể từ đó nhưng nó vẫn luôn đẹp rực rỡ.

“

Bạn biết đấy, tôi nhớ có lần bạn đã từng hỏi tôi rằng liệu hòa bình và tình yêu có cùng tồn tại trên hành tinh của tôi hay không và tôi đã không trả lời. Bây giờ tôi sẽ trả lời thành thật với bạn. Tôi phải nói với bạn rằng những người duy nhất khiến trong lòng mỗi chúng ta luôn tràn ngập yêu thương và bình yên nhất đó chính là trẻ em, và tôi nghĩ rằng tất cả chúng ta đều hi vọng có thể truyền tải khắp thế giới thông điệp mà chúng ta vẫn luôn giấu kín vì lo sợ một ai đó sẽ lấy đi hai nền tảng vô cùng quan trọng của niềm hạnh phúc.

”

1979

28

Bạn Sao Hỏa yêu quý, tôi hi vọng rằng bạn sẽ đến thăm Sewell vào những ngày nghỉ mùa đông để chúng ta có thể cùng nhau tận hưởng vẻ đẹp phong cảnh tuyệt vời này.

Lúc đó, tôi sẽ nói với bạn rằng tất cả mọi thứ đều tốt ở trường học. Rồi bạn sẽ hỏi “Đó là gì vậy?”. Đó là nơi chúng ta được dạy bảo và truyền đạt kiến thức; tôi biết rằng trên hành tinh của bạn không có trường học, bạn học theo cách khác, nhưng chúng ta phải được giáo dục ở những nơi gọi là “trường học”.

Bạn biết đấy, tôi nhớ có lần bạn đã từng hỏi tôi rằng liệu hòa bình và tình yêu có cùng tồn tại trên hành tinh của tôi hay không và tôi đã không trả lời. Bây giờ tôi sẽ trả lời thành thật với bạn. Tôi phải nói với bạn rằng những người duy nhất khiến trong lòng mỗi chúng ta luôn tràn ngập yêu thương và bình yên nhất đó chính là trẻ em, và tôi nghĩ rằng tất cả chúng ta đều hi vọng có thể truyền tải khắp thế giới thông điệp mà chúng

ta vẫn luôn giấu kín vì lo sợ một ai đó sẽ lấy đi hai nền tảng vô cùng quan trọng của niềm hạnh phúc.

Có lẽ bạn sẽ tự hỏi tại sao chúng tôi lại không có ý kiến gì. Chúng tôi có lên tiếng chứ, nhưng thế giới đã trở nên quá mù quáng và làm ngơ trước những lời thỉnh cầu của chúng tôi và con người cứ giết hại lẫn nhau vì những điều không hề đáng giá so với sự bình an và tình yêu mà vũ trụ này có thể có.

Điều này khiến tôi đau đớn và buồn bã đến tột cùng, nhưng đó cũng chính là lý do vì sao tôi thương yêu Mẹ thiên nhiên vô cùng. Bởi vậy, tôi mong rằng bạn sẽ yêu thích nơi tôi sẽ giới thiệu với bạn. Có lẽ sau đó bạn có thể tham quan và tìm hiểu những vùng miền khác, nhưng chúng ta sẽ khởi hành từ quê hương của tôi trước được không?

Thân gửi bạn bức thư này bằng tia laser.

Laliana Concha Lagos

1980

LÁ THƯ GỬI MỘT NGƯỜI BẠN SỐNG Ở NƯỚC NGOÀI

Sabah Salaem El Sabah, ngày 20/3/1980

Ahmad thân mến,

Tôi rất vui được làm quen với bạn qua các trang thư, chúng giúp tôi hiểu bạn rõ hơn và khám phá bao niềm vui thích khi chúng ta có chung nhiều sở thích và ước mơ.

Để xây nên cây cầu tình bạn giữa hai ta cũng như để làm quen, tôi sẽ bắt đầu giới thiệu bản thân về những xúc cảm và cảm nghĩ của chính mình. Tôi là một người nhạy cảm, căm ghét vũ lực và không chịu nổi cảnh tượng đổ máu. Tôi luôn trăn trở khó ngủ về đêm nếu trong ngày tôi bắt gặp một đứa trẻ bị ốm hoặc một phụ nữ ăn xin quần áo rách rưới không đủ ấm trước cái lạnh giá của mùa đông và chẳng giúp chồng nóng vào mùa hè hay trông thấy một ông già lưng còng xuống vì tuổi tác và bệnh tật.

Sở thích giải trí của tôi là đọc sách và nghe radio. Điều đó lại khiến tôi buồn thêm khi biết về những hậu quả chiến tranh trên khắp thế giới: hàng ngàn người chết để lại biết bao trẻ mồ côi, góa phụ và những bà mẹ sống trong đau khổ và tiếc thương khiến tôi đau lòng khôn xiết bởi tiếng nói của công lý và lòng nhân từ không hề được nghe thấy qua bạo lực và áp bức.

Mặc dù, tôi thích được chu du trong trí tưởng tượng qua các chương trình radio và các bài báo nhưng tôi cũng thích được đi du lịch đến các nước trên thế giới. Tôi không thể diễn tả được niềm hân hoan và vui thích tột độ của mình khi được du hành trên máy bay, vút lên không trung, bay lượn trên những tầng mây, vượt ra khỏi trái đất khi bỗng chốc núi non, thung lũng, sông biển trông thật bé xíu. Lúc đó, tôi nghĩ rằng nếu con người duy trì được cảm xúc thăng hoa vượt lên mọi điều nhỏ nhen của cuộc sống, họ sẽ thấy rằng thế giới này thật nhỏ bé và chẳng có lý do gì khiến cư dân trên trái đất lại thù địch và xung đột lẫn nhau.

Khi được ngồi trên thuyền buồm du ngoạn khắp biển khơi, niềm hạnh phúc và vui sướng vô bờ của tôi chính là lắng nghe tiếng sóng vỗ vào mạn tàu; điều đó đã khiến tôi nghĩ rằng con người phải thật mạnh mẽ để đủ sức đương đầu với những hoàn cảnh cam go của cuộc sống.

Tôi thích ngắm nhìn thật lâu về phía đường chân trời xa xôi, nơi màu xanh của biển cả và của bầu trời hòa quyện vào nhau trong một khung cảnh tráng lệ được điểm xuyết thêm những cánh chim bay lướt trên mặt nước kiếm thức ăn rồi bay vút lên không trung - tất cả chính là một biểu tượng

Hani Ahmad Abdel Aziz

12 tuổi, Kuwait

sống động cho sự vĩ đại của Tạo hóa - người đã tạo ra thế giới và cuộc sống.

Bạn thân mến, niềm say mê đọc đã tạo nên mối liên kết chặt chẽ giữa các cuốn sách và chính bản thân tôi. Sách luôn đồng hành cùng tôi trong các chuyến du hành trên đất liền, biển khơi hay không trung. Cuốn sách mà tôi yêu thích nhất chính là cuốn Kinh thánh và tôi luôn đọc vào mỗi buổi tối hoặc trước bình minh, khi mà sự tĩnh lặng bao trùm khắp thế giới huyền ảo này; vào khoảng thời gian đó trong tôi cảm nhận được trạng thái bình an và thanh thản tới tột cùng. Tôi càng cảm thấy yên bình mỗi khi lắng nghe những bản nhạc êm dịu và các bài hát chứa đựng nhiều thông điệp được thu vào băng từ. Những lúc ấy, dường như tôi đang bay lượn trong một thế giới bình yên, thoát khỏi biêt bao tiếng ồn ã và những lời đồn đoán mà tôi đã phải chịu đựng suốt cả ngày.

Bạn mến ơi, có thể bạn sẽ hỏi tôi, liệu rằng tương lai sẽ tìm thấy một nơi giống như trong trí tưởng tượng của tôi chăng?

Tôi sẽ trả lời: Có chứ, và tôi ao ước được trở thành một nhà vật lý hạt nhân nổi tiếng để có thể cống hiến sức mình cho những lĩnh vực khoa học giúp đem lại nụ cười trên môi cho những người bệnh đã tắt hết hi vọng sống cũng như giúp cung cấp đủ thức ăn cho hàng triệu đứa trẻ sắp chết đói trên khắp thế giới bởi chúng không thể tìm thấy bất cứ thứ gì có thể thỏa mãn cơn đói hoặc lấp đầy cái dạ dày trống rỗng.

Tôi vẫn đang gồng hết sức mình để thực hiện những khát vọng của bản thân tôi khi chứng kiến sự tàn phá nặng nề của bom đạn và những chất nổ hóa học do các nhà vật lý hoặc hóa học chế tạo ra, những người chắc chắn sẽ phải ân hận tột

“

Nếu bạn cảm thấy với tính cách và sở thích của riêng bạn có nét tương đồng với những gì bản thân tôi đã trải qua, tôi mong muốn chúng ta hãy cùng nhau phác thảo những khát vọng của mình trong những bức thư tiếp theo nhằm đạt được một tương lai tươi sáng hơn cho nhân loại.

”

1980

32

cùng trước những tội ác họ đã gây ra cho nhân loại khi được tận mắt nhìn thấy biết bao hậu quả của việc con người lạm dụng các phát minh đó để gây hại lẫn nhau. Bạn thân mến ạ, điều đó luôn nhắc tôi về những cảm xúc của con người bởi như một nhà thơ Ả Rập đã viết, “mọi thứ được phân biệt bởi sự đối lập của nó”.

Nếu bạn cảm thấy với tính cách và sở thích của riêng bạn có nét tương đồng với những gì bản thân tôi đã trải qua, tôi mong muốn chúng ta hãy cùng nhau phác thảo những khát vọng của mình trong những bức thư tiếp theo nhằm đạt được một tương lai tươi sáng hơn cho nhân loại.

Khi có dịp được gặp mặt và xiết chặt tay bạn - rất sớm thôi, tôi hi vọng thế - cuộc gặp gỡ của chúng ta chính là sự mở rộng những điều tương đồng giữa hai ta và cũng là khởi đầu của việc thực hiện những khát vọng chung. Lúc đó, tôi cảm thấy hân hoan tốt bậc khi tôi đã chọn được người bạn thân thiết của tôi qua thư từ, và đã chia sẻ với bạn hi vọng xưa tan biết bao nỗi tuyệt vọng khỏi cuộc đời những người cha, người mẹ của tương lai - lúc này đây chính là những đứa trẻ như tôi và bạn.

Hi vọng sớm nhận được thư trả lời của bạn và mong rằng những lá thư của tôi sẽ tác động tới bạn. Tôi sẽ rất hạnh phúc nếu bạn cảm thấy như tôi, hân hoan tốt cùng.

Hòa bình luôn bên bạn!

Hani Ahmad Abdel Aziz

1981

MỘT NGÀY TRONG ĐỜI CỦA NGƯỜI ĐƯA THƯ

Anh họ kính mến,

Khi lá thư của anh đến, em vừa trở về từ những chuyến giao thư. Còn giờ đây, em đang tưởng tượng ra vô số ánh sáng lấp lánh trong thành phố.

Awul là một ngôi làng miền núi nhỏ nằm cách xa đường giao thông, cách bưu điện 10km. Để đến được đó, em phải vượt qua nhiều ngọn núi. Khi bình minh vừa hé rạng, em bắt đầu leo núi đem theo cái túi to cùng chai nước. Trên đỉnh núi là một khu rừng thông rất sum suê. Ánh mặt trời chiếu sáng đường đi xuyên qua tán lá thông dày đặc. Em thường cảm thấy sợ hãi khi đi bộ một mình. Để tăng lòng can đảm, em thường véo von hát một bài ca của Kazakhstan mà em học được từ những người dân địa phương. Ra khỏi khu rừng và xuyên qua một ngọn núi khác, em đã nhìn thấy đàn cừu của làng Awul.

Cụ già chặn cừu tên là Jiangbur, nhìn em, gọi: “Aha, con ngỗng hoang dại của ông lại đến rồi này!” Em đi ngang qua cụ đến ngôi nghỉ trên một tảng đá rồi lấy tay xoa lưng chú cừu để làm dịu bớt một nhọc. Rồi sau đó, vuốt gương mặt đầy mồ hôi của tôi, cụ nói: “Cháu mệt lắm rồi đây. Nhưng nếu bay nhiều, đôi cánh của đại bàng mới

manh mẽ cháu gái ạ. Một cô gái thành phố như cháu nay đã quen với công việc hằng ngày rồi. À này cháu, hôm nay là sinh nhật của bà nhà ông đây. Xong việc, ghé nhà ông ăn trưa nhé cháu?”

Những gì cụ Jiangbur vừa nói đã động viên em. Em đi phát thư dọc theo con đường trồng cây. Tụi nhóc nhìn thấy em reo lên: “A di đến kia!” Các em nhỏ muốn kéo em về nhà uống sữa. Nhưng em đã hứa trước khi đi gặp cô Paxiahan. Cô ấy nhờ em đọc thư cho cô ấy nghe, rồi viết thư hộ cô, sau đó, cô Paxiahan rót sữa mời em uống rồi khen: “Tuyệt quá cháu gái ạ!”.

Sau khi đi phát một vài lá thư khác, em phát hiện ra trong túi có một ít bánh mì bột ngô. Em không hề biết ai đã bỏ bánh mì vào túi. Khi nhìn đồng hồ, em biết mình đã đến lúc phải đi tiếp để giảng bài cho các em nhỏ ở trường làng. Ở trường muốn có một giáo viên dạy tiếng Hán, nhưng họ không thể tìm được. Vì vậy, em, một người tốt nghiệp trung học, đã hứa với nhà trường rằng em sẽ dạy cho học sinh trong mỗi lần đi phát thư. Dạy học xong túi của em càng nặng hơn trước. Ngoài số bài tập về nhà của học sinh, túi còn có một ít phở

Zhao Shuang

15 tuổi Trung Quốc

mát, mơ khô và táo. Em không biết phải làm thế nào. Mấy thứ đó đã được bỏ vào túi của em một cách bí mật.

Khi em hoàn thành việc phân phát thư, cũng là lúc khói bếp tỏa ra từ các nhà trong làng. Đã đến giờ ăn trưa. Ở cổng làng, em nhìn thấy cụ ông Jiangbur đang lừa đàn cừu về chuồng. “Cháu xin lỗi ông, ngày mai cháu đến thăm bà, ông nhé?” “Ngày mai á? Ngày mai lại không phải là ngày sinh nhật của bà cháu ơi”. Em chưa kịp phản ứng gì cả thì cụ Jiangbur đã kéo em vào nhà. Trong lúc ăn, thỉnh thoảng em lại liếc đồng hồ. Cụ bà vui vẻ nói với em: “Đừng lo lắng thế cháu! Ông nhà bà sẽ đưa cháu quay về mà!” Vừa định đáp “Không ạ!” thì cụ ông hạ giọng thì thầm: “Đừng

từ chối, kéo bà ấy đổ lỗi cho ông đây!”. Cụ bà vờ tức giận và la mắng: “Này này, ông lại nói gì tôi đây hả?”.

“Ồ không”, ông lão đáp rồi xua tay: “Tôi mà dám làm điều đó à? Nhất lại là hôm nay nữa chứ, sinh nhật của bà cơ mà!” Cụ bà bật cười và em cũng cười.

Ngay sau khi ông cụ Jiangur đưa em về và tiếng xe ngựa của ông khuất hẳn, em đã viết thư này gửi anh. Em cảm thấy em sẽ không bao giờ rời xa nơi đây. Hãy viết cho em những gì anh nghĩ nhé.

Chúc anh mọi điều tốt lành!

Em gái

Khi bình minh vừa hé rạng, em bắt đầu leo núi đem theo cái túi to cùng chai nước. Trên đỉnh núi là một khu rừng thông rất sum suê. Ánh mặt trời chiếu sáng đường đi xuyên qua tán lá thông dày đặc. Em thường cảm thấy sợ hãi khi đi bộ một mình. Để tăng lòng can đảm, em thường véo von hát một bài ca của Kazakhstan mà em học được từ những người dân địa phương.

1982

HÃY VIẾT THƯ GỬI MỘT NGƯỜI BẠN VÀO NĂM 2000

36

Gửi bạn Xifot,

Tôi rất xin lỗi vì đã không viết thư cho bạn trong một thời gian dài. Ô, đó không phải là lỗi của tôi, hệ thống truyền dẫn Omega của dịch vụ bưu chính toàn vũ trụ GPSPS đã bị trục trặc. GPSPS đã chuyển sang "Damien", nhưng như bạn biết hệ thống này không có nhiều năng lực như Omega và chỉ có một vài thư được đăng mỗi ngày.

Trong lá thư cuối cùng bạn đã hỏi về những diễn biến trên trái đất. Thì cũng như mọi khi thôi, Liên bang Xô-viết và Mỹ lại xung đột với nhau, một bên ủng hộ cuộc tấn công của Sao Mộc trên Sao Hỏa và một bên lại phản đối. Tất cả các hành tinh gia nhập UPO (Liên minh các hành tinh) đều kiên quyết lên án hành động của Sao Mộc.

Thế còn mọi chuyện trên Sao Kim diễn biến ra sao? Bạn biết rằng dân số Trái đất vẫn đang gia tăng. Vấn đề này vẫn chưa được giải quyết ngay cả sau khi mọi người di cư đến các hành tinh khác. Ở đây rất nóng. Máy điều hòa không khí hạt nhân của tôi lại bị hỏng. Các bộ phận linh kiện của nó không có sẵn trên Trái đất vì nó là sản phẩm do Sao Mộc chế tạo. Chúng tôi đang nghĩ đến việc chuyển đến sống tại Thái Bình Dương, trong các căn hộ chìm dưới nước mang tên Nhìn ra Biển. Tôi đã đi tham quan các căn hộ này trên thủy phi cơ Năng lượng mặt trời (một loại phương tiện vừa bay trên không trung lại vừa chạy dưới nước. Nó chạy bằng năng lượng mặt trời và thậm chí còn có khả năng sử dụng nước làm nhiên liệu). Các căn hộ này nằm ngay trung tâm đại dương. Mặt tiền của tòa nhà được làm bằng một chất liệu đặc biệt, canasadion, được nhập khẩu từ Sao Thủy. Chất liệu này phát sáng trong nước và

tòa nhà hoạt động như một ngọn hải đăng dưới nước vậy. Tòa nhà có hình dáng trông tựa một chiếc cúp và có cấu trúc hình muống được làm bằng radium, hệ thống chiếu sáng từ trên nóc và tên tòa nhà hiện lên trên đó. Vào ban đêm, tòa nhà thực sự trở thành một địa danh để ngắm nhìn. Mỗi phòng đều có tầm nhìn đẹp hướng ra biển để ngắm muôn vàn loài cá khác nhau. Đôi khi một vài chú cá bơi đến gần cửa sổ và say sưa nhìn ngắm bạn.

Suyt nhé! Tôi quên không kể bạn biết về loại vũ khí mới vừa được Mỹ và Liên Xô phối hợp cùng chế tạo. Đó là Decoder 1, do người Mỹ phát minh, có khả năng phá hủy bất kỳ mục tiêu nào từ khoảng cách 55.000 dặm. Bộ phận lưu giữ dữ liệu do Liên Xô phát minh ra có hệ thống máy tính tiên tiến nhất, cho biết vị trí chính xác của mục tiêu và được lập trình để điều khiển tên lửa tránh khỏi nguy hiểm. Hệ thống mất thần cảm biến có thể cho biết chính xác cấu trúc, kích thước và tốc độ của mục tiêu. Khi cả hai siêu cường cùng phối hợp thì động thái này sẽ đủ sức vượt xa Robot chiến đấu và máy bay ném bom Tanka của Sao Diêm Vương.

Cha thường kể cho tôi nghe về những tháng ngày tươi đẹp khi Trái đất là quê hương duy nhất của con người. Nơi ấy từng có giáo viên bằng xương bằng thịt chứ không phải là robot - người máy như ở xứ ta. Đến ngay như cư dân robot ở Mỹ cũng đã đình công. Những robot này đã yêu cầu người lãnh đạo của họ phải được phép ra tranh cử trong các cuộc bầu cử tổng thống. Tổng thống Alfred E. Neuman đã cố gắng xem xét các yêu cầu của họ. Ông thậm chí hứa với họ sẽ cung cấp dầu tốt hơn và Robot D2 mới, nhưng cũng chẳng đem lại

Faisal Muneeb

14 tuổi, Pakistan

kết quả gì. Cuối cùng họ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc rút lui lãnh đạo của mình. Còn những người máy khác đã bị phong tỏa và được hứa hẹn rằng sẽ không có hành động nào chống lại họ nếu họ chỉ cư xử y như những robot. Thực tế là, Trái đất đang đối mặt với nhiều mối đe dọa từ các hành tinh khác; Những robot này không làm mọi thứ tốt hơn. Thật may mắn khi không có robot nào được thăng cấp trong quân đội.

Chắc bạn đã biết về Thế vận hội 2000 được tổ chức ở đây vào tuần trước. Lễ khai mạc thật hoàn hảo để xem. Bầu trời rực rỡ đủ loại pháo hoa strontium, bari và kali. Những người tham gia tuần hành vận động phục rực rỡ muôn màu. Thế vận hội đã tẩy chay Sao Thiên Vương và Sao Hỏa vì xung đột với Sao Mộc.

Sau lễ khai mạc, ông Spookes, Chủ tịch Liên đoàn Olympic thế giới đã phát biểu hoan nghênh tất cả các đại biểu tham dự. Sau đó, các cuộc thi đấu bắt đầu. Những cư dân Trái đất đã hạ gục mọi hành tinh khác. Vận động viên giỏi nhất của Thế vận hội là một robot, Gruptana 100A. Chúng tôi đã giành được 48 Huy chương đá moonstone mạ vàng, 5 Huy chương đá granit bạc và 6 Huy chương đồng. Tôi cảm thấy tiếc khi biết rằng hành tinh của bạn chỉ thu về 2 ounces bụi than chì!

Tôi nghĩ rằng tôi đã khiến bạn mất quá nhiều thời gian cho tôi. Vui lòng viết thư cho tôi hoặc nhắn cho robot Zephyr của bạn viết thư cho tôi nhé!

Thân mến,

Fits Amanullah

“

Chắc bạn đã biết về Thế vận hội 2000 được tổ chức ở đây vào tuần trước. Lễ khai mạc thật hoàn hảo để xem. Bầu trời rực rỡ đủ loại pháo hoa strontium, bari và kali. Những người tham gia tuần hành vận động phục rực rỡ muôn màu. Thế vận hội đã tẩy chay Sao Thiên Vương và Sao Hỏa vì xung đột với Sao Mộc.

”

BƯU CHÍNH LÀ CẦU NỐI GIỮA CÁC QUỐC GIA

38

Người bạn Eskimo nhỏ bé thân mến,

Bạn có khỏe không?

Bức thư đề địa chỉ gửi tới “Một người bạn yêu thích viết thư” đã đến với tôi - một cậu bé Trung Quốc tóc đen da vàng. Ngay khi nhận được bức thư, tôi vô cùng ngạc nhiên trước dòng chữ được ghi trên phong bì, “Gửi từ Bắc Cực”, và tôi tự nhủ: “Liệu ai đó có thể viết thư cho mình từ một nơi đầy băng đá và tuyết như vậy nhỉ?” Khi đọc bức thư, tôi lập tức hiểu rằng: đó là thư của bạn, một người bạn Eskimo nhỏ bé yêu thích viết thư.

Bạn viết trong thư rằng: “Để đến được Bắc Cực, nơi chúng tôi đang sống, phải mất một chặng đường dài đi từ nhiều quốc gia khác nhau. Ở đây, tất cả mọi thứ đều phủ một màu trắng toát. Một bầu trời trắng, băng tuyết trắng, những loài động vật màu trắng, thậm chí nhà ở của chúng tôi cũng màu trắng. Nhưng tôi hi vọng rằng sự liên kết của bưu chính sẽ giúp chúng ta lại gần nhau hơn! Hãy để những bức thư được gửi đến tất cả các nước trên thế giới thông qua liên kết này, và thêm nhiều màu sắc cho cuộc sống của chúng ta!”.

Sau khi đọc thư của bạn, tôi vui mừng khôn xiết. Mẹ tôi, cha và chị gái tôi đều làm việc tại bưu điện và chính tôi cũng muốn sau này khi lớn lên sẽ trở thành một người đưa thư. Bố mẹ thường nói với tôi rằng hằng ngày, bưu điện nhận được thư từ khắp nơi trên thế giới: từ nước Australia, ngôi nhà của những chú chuột túi; từ châu Phi - một lục địa trải dài qua đường xích đạo; và thậm chí còn nhiều hơn nữa qua các chuyến bay đường dài từ các nước châu Âu và châu Mỹ. Và cách đây

không lâu họ nhận được lá thư của bạn, từ Bắc Cực trắng. Đúng là dịch vụ bưu chính giống như một liên kết tuyệt vời xuất hiện trong những khu rừng nhiệt đới, trên các thảo nguyên yên bình và cũng như ở Bắc Cực lạnh giá nơi bạn đang sống. Bạn có nghĩ rằng sự liên kết này thực sự vô cùng kỳ diệu?

Tôi muốn kể cho bạn nghe một điều thú vị! Một đêm nọ tôi đã mơ. Trong mơ, tôi thấy mình đang ngồi trên “liên kết bưu chính” cuộn theo ngọn gió bắc thổi đến Bắc Cực. Bạn đang đứng trên một bờ biển trắng lạnh giá, vẫy tay chào đón tôi. Tôi cũng nhìn thấy một chú gấu Bắc Cực đang vẫy nước tung tóe trong dòng sông băng, như thể đang mừng đón vị khách nhỏ tới từ Trung Quốc. Tôi bước xuống từ “liên kết” và đi vào một chiếc lều tuyết lấp lánh với bạn. Tất cả mọi người đều đang ca hát và nhảy múa, ngay cả chú gấu Bắc Cực cũng bước vào ngôi lều tuyết và chơi đàn phong cầm, chúng ta đã có những giây phút thật tuyệt vời!

Người bạn Eskimo nhỏ bé yêu quý, bạn sẽ luôn được chào đón khi tới thăm đất nước Trung Quốc. Người Trung Quốc chúng tôi cũng giống như bạn, rất chăm chỉ và hiếu khách. Nếu bạn muốn đến thăm, hãy bước lên “liên kết bưu chính” và tới Trung Quốc để gặp tôi! Sau đó, tôi sẽ đưa bạn đến thăm Vạn Lý Trường Thành và Tây Hồ tuyệt đẹp - hãy tới sớm nhé! Tôi đợi bạn đấy! Người Trung Quốc đang chờ bạn!

Chúc bạn có một cuộc hành trình thú vị!

Người bạn chân thành của bạn,

Wang Zhongqun

Một người bạn nhỏ cũng rất thích viết thư

Wang Zhongqun

13 tuổi, Trung Quốc

“
Đúng là dịch vụ bưu chính giống như một
liên kết tuyệt vời xuất hiện trong những khu
rừng nhiệt đới, trên các thảo nguyên yên
bình và cũng như ở Bắc Cực lạnh giá nơi
bạn đang sống. Bạn có nghĩ rằng sự liên
kết này thực sự vô cùng kỳ diệu? Tôi muốn
kể cho bạn nghe một điều thú vị! Một đêm
nọ tôi đã mơ. Trong mơ, tôi thấy mình đang
ngồi trên “liên kết bưu chính” cuốn theo
ngọn gió bắc thổi đến Bắc Cực.
”

1984

40

HÃY TƯỞNG TƯỢNG MỘT NGÀY KIA BƯU CHÍNH KHÔNG CÒN TỒN TẠI

Samira yêu dấu,

Lúc này đây bình minh chưa ló rạng. Những chú chim thức dậy từ đêm khuya, đang hót líu lo nhưng vẫn chưa rời khỏi tổ. Được sương mù buổi sáng bao phủ, Jaflong vẫn yên ắng chìm trong thế giới của giấc ngủ trên thiên đường. Màu sắc rạng ngời của những trái cam trong vườn cây ăn quả đang lấp lánh trong màn sương mù. Các chồi non vẫn ngủ yên không bị ánh nắng mặt trời buổi sáng sớm đánh thức dậy. Vào chính thời điểm tuyệt vời này, mình chỉ nhớ đến bạn mà thôi, nhớ da diết vô cùng!

Bạn đang ở rất xa mình - ở mãi tận nước Nhật, xứ sở của mặt trời mọc, còn mình ở Bangladesh, một quốc gia ven sông xanh biếc. Nhưng dường như với mình, chỉ cần vượt qua những ngọn đồi trước mặt là đã đến được núi Phú Sĩ của nước bạn rồi. Vào mùa này, khi bên nước bạn đang thưởng thức hoa anh đào nở, thì bên nước mình không khí tỏa ngát hương thơm của lá cây lê. Lúc này đây khi mặt trời buổi sáng còn chưa chạm đến ngọn núi Jaflong của chúng mình, còn bên bạn những ô cửa sổ đã sáng đèn. Dường như chỉ cần dang tay ra là mình đã chạm đến bạn. Hoa anh đào của bạn sẽ mỉm cười với mình dù mình chỉ hé mở mí mắt. Tất cả những tưởng tượng phong phú của mình theo đôi cánh của chim câu sẽ đến với bạn chỉ trong một phong bì nhỏ. Trí tưởng tượng của mình ngày hôm nay sẽ hòa cùng

với những tưởng tượng của bạn ngày mai. Cảm ơn Đức Chúa trời và các cơ quan bưu chính!

Về mặt địa lý, chúng ta ở cách xa nhau. Nhìn trên quả địa cầu đúng là đáng sợ thật. Đã nhiều năm trôi qua kể từ khi mình gặp bạn. Mình chắc rằng lá thư này sẽ đến tay bạn chỉ trong vài ngày tới. Chiếc phong bì nhỏ của tôi sẽ vượt qua mọi rào cản về khoảng cách giữa chúng ta. Bức thư nhỏ xinh này không bao giờ bị lạc trong thế giới rộng lớn. Giống như một phép lạ và nhờ sức mạnh vô hình, lá thư sẽ đến được tay người nhận.

Đã ba năm trôi qua kể từ ngày bạn về nước. Nhưng hằng tuần, chiếc phong bì màu xanh của bạn đã khiến mình cảm nhận được không khí ấm áp mỗi khi bạn ở bên mình. Phải nhờ một vĩ nhân nào đó mới giúp được mình ở gần bên bạn bất chấp những rào cản về thời gian và không gian. Tất nhiên đó là cơ quan bưu chính! Đó chính là những gì mình đã nghĩ đến suốt những ngày qua và mình không sao diễn tả hết những lời biết ơn chân thành gửi tới ngành Bưu chính.

Hãy tưởng tượng, chỉ là tưởng tượng thôi nhé rằng không có bưu chính trên thế giới. Ôi! Thật là thảm họa! Tất cả chúng ta sẽ bị tách rời nhau vĩnh viễn. Mình sẽ quên đi gương mặt xinh đẹp của bạn. Ba năm xa cách sẽ tách mình và bạn rời xa nhau. Thế giới dường như rộng lớn hơn một cách bất bình thường. Tất cả những suy nghĩ và ước mơ

Sharmini Abbasi

15 tuổi, Bangladesh

của mình sẽ mãi chỉ là của riêng cá nhân mình; Những thứ đó sẽ không bao giờ được gửi tới bạn.

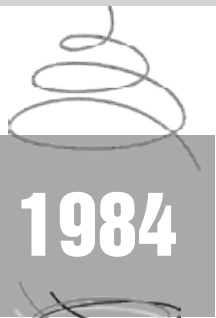
Trong trường hợp không có dịch vụ bưu chính, cuộc sống của chúng ta sẽ trở nên trì trệ. Thế giới sẽ giống như một khu rừng bị cô lập. Chúng ta bị lạc hậu trước những tin vui tức thời từ điện tín, như tin về sự ra đời của đứa cháu trai chẳng hạn. Chúa trời đã không tạo ra con người như những hòn đảo sống tách biệt nhau. Mục đích tuyệt vời của sáng tạo đó là tình bạn giữa con người và con người. Không có dịch vụ bưu chính, mục đích sâu xa đó sẽ không được nhận ra. Dịch vụ bưu chính là mối quan trọng trong giao tiếp. Nếu không có dịch vụ bưu chính, nhiều sinh viên xứng đáng sẽ không có cơ hội học tập. Lệnh chuyển tiền sẽ bị

ngưng trệ. Cha mẹ già và ốm yếu sống phụ thuộc vào thu nhập của con trai họ sẽ bị chết đói. Rất nhiều món quà ngọt ngào, lịch thời gian và nhật ký không làm chúng ta cảm thấy thú vị hơn nữa. Những tin tức tuyệt vời về sự chào đời của cháu gái của mình sẽ không còn làm cho mình hạnh phúc. Thuốc cứu người được gửi qua bưu điện sẽ không đến được với bệnh nhân đang hấp hối. Một người bệnh đang đếm từng giây phút sống cuối cùng sẽ không nhận được thuốc biệt dược được gửi từ nước ngoài. Và mỗi thành phố và hải cảng sẽ bị cô lập với nhau như những hòn đảo. Mọi cảm thông và sự hiểu biết lẫn nhau sẽ chấm dứt mãi mãi. Mình chắc chắn rằng, thậm chí bạn không thể tưởng tượng nổi mọi thứ thảm họa đến như vậy.

“

Hãy tưởng tượng, chỉ là tưởng tượng thôi nhé rằng không có bưu chính trên thế giới. Ôi! Thật là thảm họa! Tất cả chúng ta sẽ bị tách rời nhau vĩnh viễn. Mình sẽ quên đi gương mặt xinh đẹp của bạn. Ba năm xa cách sẽ tách mình và bạn rời xa nhau. Thế giới dường như rộng lớn hơn một cách bất bình thường. Tất cả những suy nghĩ và ước mơ của mình sẽ mãi chỉ là của riêng cá nhân mình; Những thứ đó sẽ không bao giờ được gửi tới bạn.

”

1984

42

Một vĩ nhân, thông cảm cho sự đau khổ của nhân loại, đã biến những giọt nước mắt của ngài thành hoa sen trong hồ nước, thành ngọc trai. Tương tự như vậy, dịch vụ bưu chính trở thành vĩ nhân của vũ trụ này, đã giang rộng cánh tay của mình cho lợi ích của con người để mở rộng tình anh em. Nó mang lại niềm vui và hòa bình cho những ngôi nhà của hàng triệu người nghèo. Bức thư của một cậu con trai như rực sáng dưới ánh trăng vàng rực rỡ trong đêm khi người mẹ không ngủ vì lo lắng cho con mình. Người cha già sống dưới chân dãy núi Himalaya có được niềm vui tột cùng khi nghe tin con gái của mình sống cách đó ngàn dặm nay đã lập gia đình. Các dịch vụ bưu chính đã biến những giấc mơ trở thành sự thật.

Một thanh niên nôn nóng trở về làng từ thành phố để gặp người mẹ thân yêu lần cuối cùng, anh ấy không kịp nói lời vĩnh biệt và hôn chào mẹ

vì không có dịch vụ điện tín báo cho anh biết về bệnh tật của mẹ mình. Tương tự như vậy, nhiều người đã bỏ lỡ những liên lạc cuối cùng với những người thân yêu của họ. Vì vậy, chúng ta phải thừa nhận rằng hệ thống bưu chính là một trong những phước lành lớn nhất của khoa học hiện đại.

Thế giới ngày nay dường như nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta. Vượt qua bảy đại dương và hàng trăm con sông, những lời chúc mừng tốt đẹp nhất của chúng ta sẽ đến đích chỉ trong một vài phút. Điều đó dường như là một giấc mơ. Vùng đất mà chúng ta chưa bao giờ đặt chân đến hoặc nêu có trong tương lai sẽ ở ngay bên chúng ta thông qua một bức thư hoặc một bức điện tín.

Giống như một con sông gắn liền với biển bằng từng giọt nước nhỏ bé, tất cả các quốc gia trên thế giới được kết nối tương đồng chặt chẽ với

nhau. Nếu không có thông tin liên lạc giữa các quốc gia trên thế giới, mỗi nước vẫn bị cô lập với nhau trong trường hợp không có điện tín, điện thoại, thư tín, bưu kiện v.v... Chúng ta cũng sẽ bị tước đi những tin tức hằng ngày vô cùng phong phú từ các nước trên khắp thế giới. Một người cha không thể có được niềm vui tốt cùng khi hay tin về sự thành công phi thường của con trai mình. Và một người lính không thể viết thư gửi mẹ khi ở chiến trường:

“Mẹ ơi, con vẫn khỏe.

Con sẽ trở về kể mẹ nghe nhiều chuyện ly kỳ.

Họ nói rằng chúng con không được phép nói tiếng Bengali.

Để lắng nghe những câu chuyện trong lòng bạn.

Mẹ ơi, có thật vậy không?!”

Những tưởng tượng phong phú của mình vào buổi sáng hôm nay như càng thêm rạng rỡ khi nghĩ rằng bạn đang chia sẻ với mình. Tâm hồn mình như cất lời ca, tiếng hát bay bổng tựa những cánh bướm để đưa hạnh phúc tới bạn. Nếu lá thư này mang lại cho bạn một giây phút ngất ngây, một khoảnh khắc vui tươi, thì bạn không nên biết ơn mình hay lá thư của mình, hãy cảm ơn những dịch vụ bưu chính, cảm ơn những người đã mang lại biết bao hạnh phúc của nhân loại.

Mong sớm nhận được thư bạn!

Sharmini Abbasi

THƯ GỬI MỘT BẠN NHỎ KHUYẾT TẬT

Teresa yêu quý,

Xin chào bạn, bạn có còn nhớ tôi không? Tôi là Rose - Mary Davidson, cô gái đẩy chiếc xe lăn của em gái mình tại Trung tâm mua sắm Fredericton vào cuối tuần trước và suýt nữa thì đâm phải bạn. Bạn thậm chí còn không hề tức giận với tôi. Thay vào đó bạn khoác tay tôi và chúng ta cùng ngồi xuống băng ghế dài và bạn đã hỏi tôi rằng tại sao tôi lại vô cùng vội vã như vậy.

Tôi đã kể cho bạn nghe về những người phụ nữ đang cười rúc rích và chỉ tay về phía Cindy, em gái tôi. Họ gọi cô bé là một người kỳ quặc và thậm chí còn nói rằng em tôi nên bị giam lại.

Tôi biết rằng, Cindy không thể hiểu được những gì họ đã nói. Bởi vậy, em nghĩ họ muốn cùng vui chơi nên em đã mỉm cười thật tươi và vẫy tay chào. Khi đó, tôi bắt đầu cảm thấy đau đớn vô cùng. Tất cả những gì tôi muốn làm là đưa Cindy tránh ra thật xa những con người khủng khiếp đó. Tại sao họ lại có thể độc ác và tàn nhẫn như vậy chứ? Đó chính là khi những giọt nước mắt làm nhòa mắt tôi và tôi đã suýt đâm vào bạn. Tôi thật sự xin lỗi rất nhiều.

Bạn thấy đấy, Cindy hoàn toàn không phải là một kẻ kỳ dị. Mà cô bé còn chính là điều kỳ diệu của chúng tôi. Khi cô bé chào đời, bác sĩ đã nói với bố mẹ tôi rằng Cindy sẽ khó có thể sống tới ngày đón sinh nhật đầu tiên của mình. Nhưng Cindy chắc chắn đã chứng minh rằng điều đó hoàn toàn sai khi em đã sống và đón tới 10 bữa tiệc sinh nhật và tôi hi vọng em sẽ có thể sống để đón thêm một trăm lần nữa. Các bác sĩ nói rằng em bị mắc một chứng bệnh não. Điều này có nghĩa

là em ấy bị khuyết tật về mặt tinh thần và không thể đi lại trên đôi chân của mình. Một số người nói rằng em đã trở thành một gánh nặng và cần đưa em sống biệt lập ở một nơi nào đó. Nhưng tôi hoàn toàn không nghĩ như thế. Tôi tin rằng em ấy cần được sống một cuộc sống bình thường và tôi biết em ấy cũng mơ ước như vậy. Chính vì thế, nếu em ấy không thể đi được - chiếc xe lăn của em sẽ đưa em đi khắp mọi nơi! Em gái tôi có thể không bao giờ làm được tất cả những điều giống như các cô gái khác bằng tuổi em vẫn thường làm, chẳng hạn như nhảy dây, đi xe đạp hay chơi nhảy lò cò, nhưng em lại hoàn toàn có thể hát các bài hát hay hơn bất cứ ai mà tôi biết! Em ấy thích tôi kể chuyện cho em nghe và đưa em đi dạo. Em gọi tôi là "Chị ơi" vì không thể nói được RoseMary. Khi tôi đến gần em, em ôm tôi thật chặt và nói, "Em yêu chị lắm!". Tình yêu thương vô bờ bến của em dành cho tất cả mọi người luôn khiến tôi run lên vì đau đớn và giận dữ khi có bất cứ ai nở đôi mắt tàn nhẫn với em ấy. Cindy rất khác biệt, em vô cùng đặc biệt và còn là một món quà, một điều kỳ diệu, chắc chắn không phải là một người kỳ quặc! Em gái tôi có quyền như tất cả mọi người được tham gia, hòa nhập vào thế giới này và được đi bất cứ nơi nào em ấy muốn mà không bị gọi tên trên chợ. Có lẽ những người đùa nghịch, trêu ghẹo em ấy mới chính là những người thực sự bị bệnh và cần "tổng giam". Và bạn đã đồng ý với tôi. Tôi nghĩ rằng chúng ta có rất nhiều điểm tương đồng bởi vì bạn dường như hiểu được những nỗi tức giận và thất vọng của tôi. Thật kỳ lạ vì chẳng hiểu sao dường như chúng ta có thể cùng chia sẻ những hiểu biết và thông cảm đối với người tàn tật.

Rose-Mary Davidson

15 tuổi, Canada

Tôi đặc biệt thích cách bạn tiếp cận và cầm lấy tay Cindy. Bạn không hề sợ em ấy. Bạn thậm chí đã nói chuyện với em như một người bình thường, một người rất đặc biệt. Cindy cũng rất thích bạn, tôi có thể nhận thấy điều đó. Tôi nghĩ rằng thế giới này cần thật nhiều những người như bạn. Những người như Cindy trên thế giới này không cần sự thương hại, gọi tên, chế nhạo, coi thường hay bị nhốt vào một nơi biệt lập. Họ cần được sống trong một môi trường bình thường với tình yêu, lòng nhân từ và sự hiểu biết để họ có thể phát triển với tiềm năng tối đa của mình.

Cảm ơn bạn thật nhiều vì bạn đã xuất hiện đúng lúc tôi cần. Tôi biết Cindy cũng cảm ơn bạn vô

cùng. Hai chị em tôi muốn bạn trở thành một người bạn thân của chúng tôi, xin hãy vui lòng nhận lời và nói đồng ý bạn nhé! Để trở thành một nơi tốt đẹp hơn, thế giới này cần thật nhiều những người như bạn.

Với tất cả chân thành!

P.S. Khi bạn đứng dậy quay đi, tôi đã nhận thấy đôi giày “không bình thường” của bạn và trên cả hai chân của bạn nữa. Sau đó, tôi nhận ra rằng bạn cũng là một người vô cùng đặc biệt. Chúa luôn phù hộ bạn!

Tạm biệt bạn.

Rose-Mary Davidson

“

Tôi đặc biệt thích cách bạn tiếp cận và cầm lấy tay Cindy. Bạn không hề sợ em ấy. Bạn thậm chí đã nói chuyện với em như một người bình thường, một người rất đặc biệt. Cindy cũng rất thích bạn, tôi có thể nhận thấy điều đó. Tôi nghĩ rằng thế giới này cần thật nhiều những người như bạn. Những người như Cindy trên thế giới này không cần sự thương hại, gọi tên, chế nhạo, coi thường hay bị nhốt vào một nơi biệt lập. Họ cần được sống trong một môi trường bình thường với tình yêu, lòng nhân từ và sự hiểu biết để họ có thể phát triển với tiềm năng tối đa của mình.

”

THƯ GỬI MỘT BẠN TRẺ TỊ NẠN TRONG ĐÓ GIẢI THÍCH VAI TRÒ CỦA BƯU CHÍNH TRONG VIỆC XÂY DỰNG HÒA BÌNH

Bạn thân mến!

Thật buồn là bức thư này không đem đến cho bạn thức ăn hay tự do, không cứu bạn khỏi tra tấn, khỏi nạn đói và bạo lực. Nhưng như nhiều bức thư khác, bức thư này có thể mang đến cho bạn sự bình thân. Nó có thể không mang đến sức mạnh cơ bắp nhưng mang lại sự thỏa mãn trong tâm hồn. Và chắc chắn trong bức thư này bạn sẽ tìm thấy sự bình thân vì đây không phải là một ý tưởng mang tính vật chất; sự bình thân chỉ có thể được khám phá ra trong tâm trí. Nếu bức thư này không mang đến cho bạn sự bình thân thầm kín thì Bưu chính thực sự phải xác minh lại sự tồn tại của mình.

Tôi sẽ bỏ qua cho bạn nếu như bạn không tin tôi, không tin rằng một vài điều nguệch ngoạc trên mảnh giấy có thể giúp bạn được phần nào. Điều đó thật dễ hiểu vì bạn, người đang phải chịu đau khổ, người có lẽ đang tràn ngập cảm giác cay đắng khó có thể tin rằng một bức thư có thể làm giảm bớt nỗi đau của bạn. Điều tôi muốn nói với bạn, chứ không phải viết cho bạn là con người chỉ tồn tại nếu như không có nỗi đau như bạn, không bị đói và không khao khát sự công minh mà vẫn cảm thấy buồn chán và hổ thẹn. Bạn không đơn độc trong hoàn cảnh khốn khó bởi vì có nhiều người biết, hiểu và thông cảm với tâm trạng của bạn. Bạn có sự ủng hộ về tinh thần, có một chỗ

dựa về tâm linh và có lẽ sự thông hiểu này sẽ giúp bạn trong việc tìm kiếm sự thật và hòa bình.

Bưu chính là một trong những phương pháp cổ xưa nhất để chuyển một thông điệp đến một người mà mình không thể nhìn thấy hay không thể nói chuyện trực tiếp. Và không có trao đổi thông tin sẽ không thể có sự hiểu biết lẫn nhau, không có đàm phán và vì thế sẽ không có hòa bình. Khi con người trao đổi thông tin với nhau, họ hi vọng; không trao đổi thông tin không thể có hòa bình. Khi Gorbachov đề nghị Reagan tổ chức một cuộc họp thượng đỉnh, ông phải viết thư cho Reagan. Nội dung của bức thư này có thể không được cả hai bên nhất trí, nhưng ít nhất điều đó có nghĩa là họ đã nói chuyện với nhau, họ có cơ hội và khả năng. Khi họ trao đổi với nhau, họ có hi vọng. Trao đổi thông tin là cơ sở, là nền tảng, là phần bên trong của hòa bình; hòa bình không thể tồn tại mà không có nó, một bức thư viết tay là một phần tôi quan trọng của trao đổi thông tin.

Tại sao thư lại quan trọng đến như vậy? Tại sao Bưu chính vẫn tồn tại khi điện thoại, radio, truyền hình (ti vi) và vệ tinh có hiệu quả hơn nhiều? Đơn giản hơn là vì một bức thư là một cái gì đó cụ thể và có thực mà một người có thể giữ trong đôi tay mình, những cái khác chỉ là ảo tưởng. Không gì có thể chứng minh rằng cái bạn nhìn thấy hay bạn nghĩ, hay nghe thấy là cái bạn thực sự đã

Richard Nash

15 tuổi, Ireland

nhìn thấy và nghe thấy. Bạn không thể quay lại điều gì diễn ra trong vòng vài ngày, vài tuần hay vài năm, tự vui thích và thỏa mãn với niềm hạnh phúc thầm kín. Bức thư đó có thể là của một người chồng xa lánh vợ, người nhiều năm trước đã đóng sầm cửa lần cuối cùng. Một người có thể nhớ tới sự nguy hiểm, nỗi sợ hãi hay sự lo lắng đang rình rập, và sau đó là niềm vui, cảm giác nhẹ nhõm và thoải mái. Một bức thư là có thật và rõ ràng. Bấm phím sẽ ngừng nói chuyện với người trả lời điện thoại, ấn nút sẽ tắt ti vi và chẳng còn lại gì ngoài những ký ức nửa vời, mơ hồ, không chắc chắn. Bạn có thể nghe một giọng nói chỉ một lần duy nhất nhưng bạn có thể đọc lại bức thư trong ký ức mỗi khi bạn muốn thanh thản

trong tâm hồn. Thư, không giống bất cứ một thứ gì khác, là cái bạn có thể đút vào ngăn kéo, để dưới gối hoặc cho vào két sắt.

Thư cũng là biểu tượng mang tính cá nhân, là một cái gì đó rất riêng tư và rất con người. Ti vi và ra-đi-ô hướng về quần chúng, phổ biến và không mang tính cá nhân. Để bật ti vi hay ra-đi-ô, hoặc quay số không cần thiết phải làm gì. Nhưng một bức thư đòi hỏi phải suy nghĩ, phải nỗ lực và chuẩn bị. Bức thư ấy hướng về bạn, chỉ một mình bạn. Một người phải mua bút, giấy, phong bì và tem; phải ngồi xuống và bỏ thời gian ra viết. Đó dường như chỉ là chuyện nhỏ nhưng con người thường đề cao những rắc rối gây ra cho lợi ích

Bưu chính là một trong những phương pháp cổ xưa nhất để chuyển một thông điệp đến một người mà mình không thể nhìn thấy hay không thể nói chuyện trực tiếp. Và không có trao đổi thông tin sẽ không thể có sự hiểu biết lẫn nhau, không có đàm phán và vì thế sẽ không có hòa bình.

1986

48

của mình. Trái tim người nhận đập sáng khoái khi biết rằng mình xứng đáng với số tiền và nỗ lực bỏ ra. Ngay lập tức người đọc cảm nhận được lòng bao dung đích thực và đó là sự bình thản thâm kín.

Một ví dụ cổ xưa về việc bưu chính đã đem lại sự bình thản cho con người theo cách này là những bức thư tới quan trọng của những người lính. Trong các cuộc chiến tranh thế giới, chiến tranh Triều Tiên và Việt Nam, những bức thư thường là minh chứng còn lại duy nhất giữa sự đúng mực và bất công, nó giúp cho họ giữ vững thực tại; nó là sợi dây nối họ với thế giới thực tại. Những bức thư là ốc đảo hòa bình trong sa mạc tiêu điều của bạo lực. Bưu chính làm cho những người lính hiểu rằng con người tồn tại trên thế giới này đều coi khinh sự rồ dại ngu ngốc của chiến tranh. Bưu chính là sợi dây liên lạc duy nhất nối họ với cộng đồng người không điên cuồng chém giết. Những bức thư của cha mẹ, của những người vợ thân yêu, của anh chị em, của các bạn cùng lớp ủng hộ về mặt tinh thần bởi vì họ biết rằng họ vẫn có một cái gì đó để chiến đấu và hi vọng, không phải hi vọng hay chiến đấu vì một quốc gia hay một hệ tư tưởng mà vì hòa bình và hữu nghị.

Viết thư có thể không ngăn chặn được chạy đua vũ trang, không thể chấm dứt được bạo lực và nó không thể xóa bỏ hết những đau khổ mà bạn, một người tị nạn, đang phải chịu đựng khi phải rời xa tổ quốc mình. Cái mà một bức thư có thể làm là tạo dựng một mối liên kết, một sự liên hệ giữa người với người, giữa những cá nhân khác với nhau. Thư không thể mở bức màn sắt giữa Liên Xô và Mỹ nhưng nó có thể kéo tấm màn sắt của những định kiến trong tâm hồn của Martin và Ivan.

Và nếu một lời nào trên bia mộ của Samantha, cô gái trẻ người Mỹ, người đã viết những lời khẩn cầu hòa bình cho Andropov và đã chết bị thảm trong một vụ tai nạn máy bay một vài tháng trước đây, thì có lẽ nên viết như sau:

Cô ấy đã hi vọng,

Cô ấy đã viết,

Cô ấy đã chinh phục sự quan liêu cố hữu,

Và cô đã mang hi vọng hòa bình đến với trái tim tất cả mọi người.

Bạn của bạn

Robert Nash

1987

50

THƯ CHO EM BÉ KHÔNG NHÀ Ở, TRONG ĐÓ EM HÃY BÀY TỎ Ý NGHĨ CỦA MÌNH VỀ BỐN PHẬN VÀ TRÁCH NHIỆM CỦA CẢ LOÀI NGƯỜI TRONG VIỆC CẢI THIỆN ĐIỀU KIỆN CHO NHỮNG NGƯỜI KHÔNG CÓ NƠI ĂN CHỐN Ở

Thân gửi em bé lang thang không nhà!

Em hằng ước ao có một mái nhà. Đó không phải là chôn vạ vật trên hè phố ẩm ướt vào ngày thứ tư của mùa đông buốt giá, hay chui rúc trong lòng ống lạnh lẽo bãi rác vào ngày thứ năm. Đó cũng không phải là thứ tiện nghi làm bằng đồng giấy vứt bỏ ngoài thềm cửa vào ngày thứ sáu. Em hằng mong ước có một ngôi nhà mà em có thể bước vào và nói: “Đây là nhà của tôi. Đây là ngôi nhà thuộc quyền sở hữu của tôi. Đây là nơi che chắn cho tôi khỏi mưa gió và giá lạnh. Đây là nơi tôi được chở che giữa những tấm lòng đầy ấp yêu thương và sự quan tâm chăm sóc”. Một mái nhà mang thật nhiều ý nghĩa - đó là chốn nương tựa, là một đơn vị xã hội và môi trường sống được quan tâm chu đáo. Mái ấm gia đình chở che cho ta tránh khỏi sự nghiệt ngã của thiên nhiên và giúp ta vượt bớt nỗi đau vì sự thờ ơ nhẵn tâm của con người. Mái ấm gia đình là một nơi mà mọi nhu cầu về vật chất và tình cảm đều được đáp ứng. Đó là cảm nhận về sự gắn bó và quan tâm lẫn nhau, là mối liên kết khăng khít giữa mỗi thành viên trong gia đình. Một mái nhà thực sự là nơi khích lệ ta lòng dũng cảm, động viên ta vượt qua khó khăn và tuyệt vọng, thậm chí đói nghèo. Không nhà không cửa có nghĩa là phải chịu thiệt thòi vì thiếu đi tất cả những thứ đó.

Mái nhà là một thứ thuộc về bản năng gốc. Mỗi mùa xuân về, bầy chim lại kiên trì và bền bỉ xây tổ. Các loài thú cũng vậy, chúng đã tạo những ngôi nhà cho mình dù đó là mạng nhện vô cùng tinh xảo hay chỉ là một cái hang ẩn mình đơn sơ của loài gấu. Tổ ấm là nơi đầu tiên thuộc về bản năng của loài thú để tránh hiểm nguy và đau đớn. Thậm chí loài thú cũng xem tổ ấm là chốn an bình luôn đem lại cho chúng cảm giác thoải mái nhất. Hiếm có những gì có thể tồn tại được mà không cần đến một chỗ dựa vững chắc. Cây cối đều có cội rễ và mạch nhựa sống. Nhờ bộ rễ, cây hút các dưỡng chất từ lòng đất đồng thời cũng trở thành một bộ phận của đất và môi trường xung quanh nó. Mỗi con người cũng vậy đều mong muốn có một nguồn cội và một mái nhà. Đó là nhu cầu thiết yếu về vật chất lẫn tinh thần.

Cánh màn trời chiếu đất là hậu quả của nhiều yếu tố. Những trận thiên tai ở Mexico, Colombia đã để lại sau đó biết bao em bé bơ vơ không nơi nương tựa với những gương mặt bơ vơ đầy nỗi kinh hoàng. Nhà cửa tan biến trong khói lửa chiến tranh và những con người không chốn nương thân run lên vì sợ hãi trước làn mưa bom bão đạn trong cánh đầu rơi máu chảy. Thế nhưng chính sự mất cân đối nghiêm trọng trong việc phân phối của cải và sự tham lam ích kỷ của con người

Deirdre Clancy

15 tuổi, Ireland

lại là mầm mống của sự bất công và là nguyên nhân gây nên tình trạng vô gia cư. Chúng ta có thể nhận thấy nguyên nhân sâu xa này ở thành phố Calcutta, nơi có tới hơn 02 triệu người sống trong cảnh không nhà cửa, trong khi đó lại có một bộ phận dân cư sống trong điều kiện xa hoa quá sức tưởng tượng. Chiến tranh cũng vậy, đó là một bằng chứng hùng hồn về ham muốn của con người trước tiền bạc và quyền lực. Những điều kiện kinh tế, xã hội như vậy luôn cô lập và chối bỏ và để lại hàng triệu người vô gia cư đang sau vẻ hào nhoáng với ánh đèn rực rỡ của thành phố.

Mỗi người đều có quyền về nhà ở. Tuyên ngôn Thế giới về Nhân quyền thừa nhận quyền được ăn, được mặc, được có nhà ở của mỗi con người. Chúng ta có trách nhiệm đảm bảo những quyền

đó cho tất cả mọi người. Khi tôi viết thư này cho em, tôi đang ngồi trong phòng ăn với đầy đủ tiện nghi ở Ireland và luôn hiểu rằng suốt 15 năm qua, tôi luôn được sống trong tình yêu thương và sự quan tâm chăm sóc của gia đình. Nhưng ở đâu đó tại những khu ổ chuột của thành phố Mexico, em đang thu mình cạnh những bãi rác hay đang len lỏi qua lại theo tiếng gọi trên bên cảng Dublin, không tên tuổi, không ai biết tới, bị ruồng bỏ và cô đơn. Đó phải chăng là sự tương phản rõ ràng với sự bình đẳng? “Tất cả con người được sinh ra tự do và bình đẳng về phẩm giá và quyền con người” (Tuyên ngôn thế giới về Nhân quyền). Nhưng liệu có sự bình đẳng cho em bé không nhà ở đang lang thang bơ vơ dưới chân tòa nhà chọc trời đầy hào nhoáng? Mỗi người

“

Trên khắp thế giới có những người đang hoạt động tích cực vì một cuộc cách mạng hòa bình để đem lại cho em phẩm giá và một mái nhà. Đó là những thứ thuộc về quyền em được hưởng mặc dù em vẫn đang phải sống vạ vật trong cảnh hỗn tạp, tăm tối vì bị xã hội chối bỏ. Tôi hi vọng rằng, em sẽ mạnh mẽ hơn với một mái ấm tình thương tôi dành cho em, đó là một chốn yên bình trong trái tim tôi với niềm tin bất diệt của tôi vào sự công bằng và tình bác ái.

”

chúng ta đều phải suy nghĩ trước những quy tắc cơ bản của sự công bằng và quyền con người trong việc “đối xử với nhau dựa trên tinh thần hữu nghị” (Tuyên ngôn Thế giới về Nhân quyền). “Sự bình đẳng” và “tinh hữu nghị” có nghĩa là hoạt động tích cực để cải thiện điều kiện sống cho những người vô gia cư.

Điều kiện sống là những điều kiện dành cho một cuộc sống đích thực. Cuộc sống không phải chỉ là sự tồn tại về mặt thể chất. Đó là con người sống có phẩm giá, được khuyến khích bởi mỗi giao tiếp đầy tình yêu thương giữa con người với con người. Chúng ta cảm thấy có lỗi khi đã không làm tròn bốn phận của mình đối với cuộc sống nếu ở đâu đó trên trái đất này vẫn còn có người mẹ nói với đứa con gái 13 tuổi của mình rằng: “Con phải đi đi, mẹ không thể kiếm đâu ra tiền để nuôi con được nữa”, và bé gái đã bị bỏ mặc, phải đi bới rác trên những góc phố tối tăm.

Tôi phải thực hiện bốn phận này ra sao đây? Làm thế nào để tôi có thể đảm bảo mọi thứ thiết yếu cho cuộc sống và nhân quyền cho tất cả mọi người?

Điều tôi có thể làm được đó là giúp những người khác ý thức được cảnh ngộ khốn khó của những người đang chịu cảnh không nhà ở. Tôi có thể làm cho họ nhận thức được niềm tin của tôi về sự công bằng, nhân phẩm của con người. Điều này chỉ có thể thực hiện được khi chúng ta tuyên truyền rộng rãi về những nhu cầu bức thiết của những người vô gia cư và phải tiến hành một cách tích cực vì lợi ích của họ.

Tôi có thể ủng hộ các tổ chức và những người có trách nhiệm đang hoạt động vì hòa bình, bình đẳng và công bằng trên toàn thế giới một cách nhiệt thành, trợ giúp một cách thiết thực bằng hành động cụ thể và bằng vật chất. Trócaire, Concern, UNICEF, Oxfarm, những người tình nguyện, những nhà từ thiện, các tổ chức xã hội và rất nhiều người sẵn lòng làm bất cứ việc gì với hi vọng tạo dựng một cuộc sống mới cho những người vô gia cư.

Tôi có thể thuyết phục các nhà lãnh đạo của chúng tôi nhận thấy những nhu cầu cấp thiết của con người trong cấu trúc xã hội và kinh tế hiện nay. Tôi có thể khơi gợi lòng trắc ẩn của họ trước tiếng kêu cầu của những người chịu cảnh không nhà ở.

Hi vọng, bức thư này sẽ đem lại nguồn khích lệ cho tương lai của em. Tôi thực sự quan tâm và mong muốn được chia sẻ ngôi nhà của mình cho em. Trên khắp thế giới có những người đang hoạt động tích cực vì một cuộc cách mạng hòa bình để đem lại cho em phẩm giá và một mái nhà. Đó là những thứ thuộc về quyền em được hưởng mặc dù em vẫn đang phải sống vạ vật trong cảnh hỗn tạp, tăm tối vì bị xã hội chối bỏ. Tôi hi vọng rằng, em sẽ mạnh mẽ hơn với một mái ấm tình thương tôi dành cho em, đó là một chốn yên bình trong trái tim tôi với niềm tin bất diệt của tôi vào sự công bằng và tình bác ái.

Deirdre Clancy

1988

HÀNH TRÌNH CỦA MỘT LÁ THƯ

Xin chào tất cả các em thiếu nhi, các bạn thanh niên, các cô chú người lớn và các cụ già!

Tôi là một loại phương tiện thông tin cổ xưa nhất!

Tôi biết cả thế giới này, những rặng núi phủ đầy tuyết trắng, những thành phố, các bờ biển và cả những đồng bằng. Tôi đi du lịch khắp thế giới này đem theo mình biết bao tin tức và chữa cho bao người khỏi căn bệnh nhớ nhà... Còn những người nhận tôi thì vui cười, thờ dài hay bật khóc.

Tôi đưa tin khi có những đứa trẻ ra đời hay khi một người già từ cuộc sống, tôi thông báo về ngày sinh nhật, lễ cưới và nhiều điều khác nữa. Tôi đi vào những cung điện, các công sở, nhà ở của cả người giàu lẫn người nghèo, tôi tới cả những trại tù và những nông trang.

Tôi sẽ kể cho các bạn nghe một trong những cuộc hành trình của mình:

Người ta đã viết ra tôi với biết bao tình thương yêu, sự triu mến và cảm xúc, thậm chí những giọt nước mắt đã rơi xuống mình tôi. Tôi được sinh ra ở Belo Horizonte, từ một em bé gái muốn gửi tin tức cho một người mà em yêu dấu.

Thư viết xong, tôi được điền ngày tháng, được dán kín lại và trang trí bằng một con tem thật đẹp. Tôi cảm thấy hạnh diện xiết bao! Trông mình thật là xinh đẹp! Thế rồi em bé gái đem tôi đi gửi và một cuộc hành trình thật khó tưởng tượng nổi của tôi bắt đầu. Tôi phải rời bỏ bàn tay mềm mại của người đã tạo ra mình để rơi vào một cái hộp lớn ở Bưu điện, bên trong chứa đầy thư mà lá thư nào trông cũng giống tôi. Có hàng ngàn những bạn thư như vậy chào đón tôi trong khi những người

bạn mới vẫn tiếp tục đến. Thế rồi cái hộp khổng lồ ấy cũng đầy; người ta nhặt tôi cùng với nhiều thư khác để gửi ra sân bay. Tôi yêu biết bao cái cảm giác ấy! Lần đầu tiên trong đời tôi được đi máy bay. Tôi bay lướt qua bầu trời, qua những đám mây, tới gần chạm cả những vì sao. Cuối cùng, tôi đã đến một thành phố khác. Chẳng hề mệt mỏi, tôi lại tiếp tục cuộc hành trình của mình. Chúng tôi tới São Paulo, và từ đó tôi được đi trên xe buýt để tới Curitiba.

Tại đây chúng tôi nghỉ được một lúc. Ngày hôm sau, chúng tôi sẽ phải tiếp tục hành trình của mình nên tôi tranh thủ lúc này để chợp mắt. Sớm tinh mơ hôm sau, tôi được đưa thẳng ra ga và rồi người ta xếp ngay tôi vào toa chờ hàng hóa trên một con tàu rất tiện nghi. Con tàu này chuẩn bị vượt qua những đỉnh núi đá lởm chởm ở xa tít tận Paranaguá. Từ chỗ của mình, tôi ngắm được toàn bộ vẻ đẹp của vùng núi đá nhọn hoắt này: những bông hoa, những chú chim và cả một ngôi nhà thờ bé nhỏ nằm lọt xinh xắn ở giữa rừng. Sau khi vượt qua rất nhiều thác nước và những đường hầm dài, cuối cùng tôi đã tới được đích - cái thị trấn bé nhỏ nơi tôi được gửi đến. Tôi được xếp vào chiếc túi da nhỏ của chàng nhân viên bưu điện và tôi đã sợ tới gần chết khi chàng phóng xe đạp như bay trên đường.

Ôi, trời ạ! Những cơn gió mới khủng khiếp làm sao! Tôi phải bám chặt cứng vào chiếc túi da của chàng, sợ bị rơi đến khiếp đi được! Cuối cùng, tôi được xếp vào một chiếc hộp nhỏ một cách nhẹ nhàng. Chẳng bao lâu sau đó, có một đôi tay mềm mại lấy tôi ra khỏi hộp, đưa tôi lên môi hôn và tôi thấy mình gần như bị dòng nước mắt bao phủ. Thế rồi bà cụ già bé nhỏ đang cầm tôi trên tay đưa tôi lên mà hít hà cái phong vị từ người tôi

Andréa Guimarães de Oliveira

15 tuổi, Brazil

toát ra, âu yếm ôm tôi vào ngực và ngồi xuống chiếc ghế dựa đu đưa. Nửa như cười, nửa lại như khóc, bà đeo đôi kính của mình vào và bắt đầu cất lên một giọng rất nhẹ: “Bà thân yêu nhất của cháu...”.

Sau khi bà cụ nâng tôi lên đọc đi đọc lại, bà xếp tôi vào cùng những lá thư khác đến từ những miền đất, những quốc gia khác.

Có những lá thư đã cũ lắm rồi, một vài bức thư đã nhàu nát hay thậm chí đã sờn rách và ngả vàng theo thời gian. Tôi cảm thấy những lá thư đó thật đáng thương. Có một bức thư được viết từ năm

1915, đó là bức thư của một chàng trai xin cầu hôn bà. Có một lá thư khác được viết vào năm 1973 thông báo cho bà về sự ra đời của một bé gái, người sau này đã sinh ra tôi. Lá thư này dịu dàng nở một nụ cười chào đón tôi vì bạn ấy mong biết bao được nghe tin về bé gái của ngày ấy. Giờ đây, tôi đã trở nên quen thuộc với ngôi nhà mới của mình dù tôi vẫn còn tha thiết được đi du ngoạn biết bao. Tôi đã trốn vào một góc riêng và ngủ say. Nhưng ai biết được, một lúc nào đấy có thể tôi sẽ lại thức dậy, khi trái tim tôi vang lên rộn ràng tiếng gọi của quê hương.

Andréa Guimarães De Oliveira

“

Tôi được xếp vào một chiếc hộp nhỏ một cách nhẹ nhàng. Chẳng bao lâu sau đó, có một đôi tay mềm mại lấy tôi ra khỏi hộp, đưa tôi lên môi hôn và tôi thấy mình gần như bị dòng nước mắt bao phủ. Thế rồi bà cụ già bé nhỏ đang cầm tôi trên tay đưa tôi lên mà hít hà cái phong vị từ người tôi toát ra, âu yếm ôm tôi vào ngực và ngồi xuống chiếc ghế dựa đu đưa. Nửa như cười, nửa lại như khóc, bà đeo đôi kính của mình vào và bắt đầu cất lên một giọng rất nhẹ: “Bà thân yêu nhất của cháu...”.

”

BẠN HÃY NÓI CHO TÔI NGHE BẰNG CÁCH NÀO CHÚNG TA CÓ THỂ BẢO VỆ ĐƯỢC THIÊN NHIÊN VÀ TÔ ĐIỂM CHO TRÁI ĐẤT NÀY BẰNG CỎ HOA VÀ CÂY XANH

Ngày 04 tháng 12 năm 2092

56

Bé gái thân yêu,

Chị đoán chắc rằng hôm nay em không hiểu được vì sao chúng ta lại tổ chức lễ hội “Thiên nhiên” với sự nồng nhiệt như vậy. Chị sẽ giải thích cho em rõ điều gì đã xảy ra cách đây tròn một trăm năm trên trái đất này.

Ngày 04 tháng 12 năm 1992, như thường lệ, những tin tức cho thấy thật tệ hại. Một vấn đề đang được đặt ra lúc này mà nếu người ta không hành động thì chắc chắn sẽ dẫn tới sự tận thế của trái đất, đó là nạn ô nhiễm. Vài tháng qua, cái từ khủng khiếp này được in hàng tỷ lần trên hàng triệu tờ báo đã làm những người dân trên thế giới khiếp sợ. Biển trở nên đen như mực, biết bao những tàu chở dầu và các dàn khoan của chúng ta đã làm nhiễm độc giới sinh vật biển bằng những thứ ngẫu nhiên đổ vào khoảng mênh mông từ xưa vẫn bao bọc bởi các châu lục, bởi một màu xanh da trời này. Trái đất khi đó luôn bị bao phủ bởi những làn khói ngạt thở do xe cộ thải ra làm ô nhiễm cả bầu khí quyển. Vì vậy trong các thành phố như Tokyo người dân buộc phải mang mặt nạ dưỡng khí. Sa mạc không ngừng lấn tới phía trước và nhiều nước đã lâm vào nạn đói kém. Mùa hè năm đó đặc biệt khô cằn gây nhiều đám cháy. Hơn nữa việc xây dựng xa lộ “xuyên Amazon” và việc bán gỗ của khu rừng bao la này đã làm tổn hại lớn lao đến “lá phổi”

của trái đất chúng ta. Con người săn bắn ngày càng nhiều và hàng trăm loài thú đang trên con đường tuyệt diệt. Và cho dù rằng ở Venice, các loài tảo hôi đã tràn ngập cái thành phố vốn xưa kia tráng lệ này, hay trên hòn đảo nhỏ nhất đại dương có những người dân chài đang chết đói, thì ở đây một vấn đề hết sức nghiêm trọng với những hậu quả mang tính thảm họa lúc này đang đặt ra trước mắt tất cả các nước, bất kể ở Peru hay lục địa Á - Âu. Vì vậy, các chính phủ của từng quốc gia cử ra những người đại diện cho mình thành lập một “siêu Chính phủ” để đấu tranh chống nạn ô nhiễm. Người ta đã làm tất cả nhưng điều đó chẳng mang lại được gì. Những người Etskimo chẳng hề muốn chấm dứt việc săn cá voi cũng như người châu Phi không muốn ngừng việc đánh bắt voi.

Mỗi nước lúc này còn đang muốn bảo vệ về mặt kinh tế những thuận lợi và đặc quyền của mình. Khi đó với niềm hi vọng cuối cùng người ta không bỏ nhiệm những người lớn tuổi mà chỉ định các thiếu niên nghiêm túc là những người mà tiền bạc chưa phải là mối quan tâm chính của họ. Quyền lực đã được đặt trong tay những con người như thế và dần dần người ta tin tưởng rằng chỉ có trẻ em là biết lẽ phải và không có những ý nghĩ xấu. Trước hết họ họp nhau lại bàn bạc và đi đến kết luận rằng bằng mọi giá người ta phải hạn chế đến mức tối đa việc phá hoại rừng, trang bị cho xe cộ những ống xả chống ô nhiễm, giám việc làm mất đi các loài thú và kiểm soát chặt chẽ các

Caroline Naddeo

15 tuổi, Pháp

trung tâm hạt nhân. Thế rồi họ đòi hỏi từng quốc gia một khoản tiền nhất định, và bỏ qua mọi sự chống đối, họ tập hợp các nhà nghiên cứu, nhà khoa học, kỹ sư nổi tiếng nhất lại để làm việc cho môi trường.

Thời gian này người ta không còn sử dụng xe xả khói gây ô nhiễm nữa và đám mây khói bao bọc bề mặt trái đất đã tiêu tan nhanh chóng. Những tia nắng mặt trời lại tác động làm cho hệ thực vật được hồi sinh và phát triển. Có cây hoa lá lại nở rộ. Các loài vật được trao trả môi trường tự nhiên của chúng tiếp tục sinh sôi và được cứu thoát. Các thành phố tìm lại được vẻ rạng rỡ của mình, đại dương và bầu trời như chưa bao giờ trong xanh đến thế. Phải trải qua nhiều năm tranh đấu kịch liệt mới tìm lại được một cuộc sống giản dị và bình lặng cho con người trên trái đất. Vậy

người ta phải cảm ơn tất cả các nhà nghiên cứu và các em thiếu niên. Hôm nay là năm 2092, trên khắp các đại lục người ta cử hành lễ bảo vệ trái đất của chúng ta, người ta tỏ sự kính trọng đến tất cả các dân tộc đã đấu tranh cho chúng ta được sống trong một thiên nhiên có hoa tô điểm và loài vật trù phú.

Em gái của chị, chị hi vọng rằng em đã hiểu vì sao chúng ta ngày nay, gìn giữ cẩn trọng trái đất cổ kính thân yêu của chúng ta và khi em đến nghỉ hè tại chỗ chị, em được sống trong một thế giới khá khác với thế giới của chúng ta, em sẽ được thưởng thức ít nhiều những điều kỳ diệu ở nơi đây.

Luôn yêu em,

Chị của em

Délia

“

Hôm nay là năm 2092, trên khắp các đại lục người ta cử hành lễ bảo vệ trái đất của chúng ta, người ta tỏ sự kính trọng đến tất cả các dân tộc đã đấu tranh cho chúng ta được sống trong một thiên nhiên có hoa tô điểm và loài vật trù phú.

”

1990

CÁC BẠN TRẺ, CHÚNG TA CẦN PHẢI LÀM GÌ ĐỂ ĐẤU TRANH CHỐNG NẠN ĐÓI TRÊN THẾ GIỚI

Bạn Sonia thân mến,

“Chính Người đã san bằng cho chúng con những vật chướng ngại trên trái đất. Vậy chúng con sẽ tiến bước trên những nẻo đường của trái đất và sống bằng những thức ăn mà Người đã ban phát cho chúng con”.

(Kinh Koran - LXVII - 15)

Trả lời câu hỏi của bạn về nhiệm vụ của những thiếu niên chúng ta chống lại nạn đói, mình xin nói...

Thức ăn và con người là hai thực thể không thể tách rời, bởi vì chúng tượng trưng cho việc duy trì sự sống của loài người, sự an toàn và kể cả sự sống còn của toàn thể nhân loại. Đấng Tối Cao đã tạo ra con người, và cung cấp cho họ các phương tiện để duy trì cuộc sống.

Về phần con người là phải tìm cách để có thức ăn. Và lại lịch sử nhân loại có rất nhiều minh chứng đấu tranh vượt qua các giai đoạn lịch sử và chứng tỏ tầm quan trọng khi có được những nguồn thức ăn đó. Và đến ngày nay với sự gia tăng không ngừng dân số thế giới, nhu cầu phải cải thiện và phát triển những biện pháp nhằm có đủ nguồn thức ăn cho tất cả mọi dân tộc đã trở nên rất cấp bách. Vấn đề này còn trầm trọng hơn vì ở một số

nơi đang lâm vào tình trạng thiếu lương thực thực phẩm, trong khi đó có nơi người ta chứng kiến những cảnh thức ăn dư thừa. Những ấn phẩm của các tổ chức liên quan tới vấn đề thực phẩm đủ minh họa về sự khác biệt giữa các khu vực khác nhau đó. Những tổ chức này đang cố gắng bằng mọi cách thực hiện sự cân bằng giữa các khu vực trên quan điểm phân bổ tốt nhất những sản phẩm lương thực hoặc phát triển các nguồn lương thực thực phẩm trong một số vùng, cũng như tìm kiếm những giải pháp có hiệu quả nhằm loại bỏ nạn đói làm chết hàng loạt người như trường hợp hạn hán ở Sudan đã gây nên.

Nạn đói là một con ác quỷ đe dọa tất cả các dân tộc đang phát triển và những dân tộc nghèo không có đủ nguồn sản xuất ra lương thực thực phẩm.

Vấn đề này đang chờ một giải pháp có tầm cỡ thế giới. Tinh thần của giải pháp này được thể hiện trong câu châm ngôn “Bất hạnh thay cho một dân tộc khi ăn cái mà họ không gieo trồng và mặc cái mà họ không sản xuất”.

Như thế, giải pháp của vấn đề đã được định hướng vào việc tìm kiếm những nguồn thức ăn ngay tại xứ sở của họ nhằm tránh phải cầu cứu vào những giải pháp cục bộ, trong nhiều trường

Rasha Saleh Al-Atum

15 tuổi, Jordan

hợp, do phụ thuộc vào những viện trợ có dụng ý đã kìm hãm các dân tộc tự tiến bộ và phát triển.

Trong lĩnh vực tìm kiếm những giải pháp chống nạn đói, lúc nào cũng liên hệ chặt chẽ với đất đai, với sự tìm kiếm các phương pháp khoa học tốt nhất nhằm tăng sức sản xuất và khai thác những tài nguyên không bao giờ cạn của trái đất. Điều này gắn liền với nguồn nước, tạo thành yếu tố chính trong nông nghiệp. Khi dân số thế giới không ngừng tăng là nguyên nhân thúc bách phải nghiên cứu nguồn thức ăn thích hợp, đáp

ứng những nhu cầu thường xuyên của việc tăng dân số - mà nguồn thức ăn này không thể thiếu được nước.

Để đối phó với những vấn đề kinh tế cấp bách và để cho những thế hệ tương lai tránh khỏi nghèo đói, loài người hôm nay phải nỗ lực làm chủ nguồn nước và quản lý nó một cách thông minh, vì nước là mạch nguồn chính của cuộc sống.

Việc cải thiện nền sản xuất nông nghiệp giữ vai trò hiệu lực trong lĩnh vực này, và cần thiết tìm kiếm

“

Chúng ta là huyết mạch của sự phát triển, của phục hưng và tiến bộ. Chúng ta là tương lai - một tương lai tràn đầy hi vọng.

Liệu chúng ta có thể cùng chung sức bảo vệ được tương lai của mình không? Chúng ta - những người trẻ tuổi trên toàn thế giới, có thể cùng chung sức, xiết tay nhau vì điều tốt lành, vì lợi ích chung, trên tinh thần đoàn kết và tương trợ lẫn nhau?

”

1990

60

các biện pháp kỹ thuật hiện đại thiết yếu để tăng năng suất nông nghiệp. Việc phòng chống thiên tai cho nông nghiệp cũng là một trong những yếu tố nhằm tăng năng suất, cũng như việc tổ chức các bãi chăn nuôi trong các vùng đất phì nhiêu, chăm sóc gia súc, quan tâm tới chất lượng và số lượng sản phẩm; tất cả những gợi ý này có thể góp phần vào cuộc đấu tranh chống nạn đói nghèo trên hành tinh của chúng ta.

Nhiệm vụ của những thiếu niên chúng mình là ở chỗ nào? Theo ý mình, nhiệm vụ đó nằm ở tất cả những điểm vừa nêu trên. Chúng ta là huyết mạch của sự phát triển, của phục hưng và tiến bộ. Chúng ta là tương lai - một tương lai tràn đầy hi vọng. Liệu chúng ta có thể cùng chung sức bảo vệ được tương lai của mình không? Chúng ta - những người trẻ tuổi trên toàn thế giới, có thể

cùng chung sức, xiết tay nhau vì điều tốt lành, vì lợi ích chung, trên tinh thần đoàn kết và tương trợ lẫn nhau? Nếu tất cả những điều đó được thực hiện với tất cả tấm lòng chân thành và vô tư, chúng ta sẽ thành công trong việc xóa bỏ đói nghèo và bệnh tật, và chiến thắng tất cả những gì đe dọa trái đất của chúng ta. Chúng ta chúc cho trái đất mọi điều tốt đẹp và hòa bình.

Chúng ta sẽ làm được gì? Mình xin nhắc lại một lần nữa: Nhiều điều. Chúng ta hãy thực hiện từ bước đầu tiên; từ sự khởi đầu này và sau đó là bạn bè của chúng ta cho tới khi nổi vòng tay lớn có thể ôm khắp tất cả.

Với tất cả tình cảm chân thành và hi vọng.

Bạn thân

Rasha

1991

TẠI SAO HÔM NAY TÔI VIẾT THƯ CHO MẸ

Chỉ một ngày sống khác

Con viết thư này không để gửi mẹ vì con không biết phải gọi mẹ thế nào. Con phải gọi là mẹ của con, mẹ tội nghiệp của con hay mẹ yêu dấu? Tất cả những câu gọi này cứ hiện lên trong tâm khảm con cùng với những ý nghĩa xáo trộn rồi lại đắm chìm vào sương mù để tan biến trong sâu thẳm của cuộc đời

Bỗng con đi qua những phố nhỏ tôi tắm, con dừng chân lại ở một lối rẽ, rồi bỗng tựa lưng vào một bức tường... Rác rưởi tràn đầy đường. Những bức tường đen tối và những khung cửa bị gặm nhấm như những chiếc lá mùa thu. Ôi mẹ gọi nhớ trong con bao kỷ niệm về những ngày chúng ta cùng sống bên bờ. Niềm hạnh phúc đó đã che chở cho chúng ta và chúng ta là người được hái quả, cho chúng ta bay lượn dưới bầu trời hạnh phúc đó với những tia hi vọng và những giấc mơ. Những ngày này con đã khóc, con thấy nuôi tiếc tất cả và con khao khát nó như bóng đêm muốn bình minh đến và như hạn hán mong cơn mưa.

Ngày qua ngày rồi đến hiện nay đời con sẽ khác hơn nhưng những cơn gió đâu có theo ý muốn của con thuyền. Vết rạn nứt này làm con vô cùng

sùng sốt. Nó đã phá hủy và làm thay đổi hoàn toàn cuộc sống của chúng ta. Những cuộc cãi cọ liên tiếp thường làm cho mẹ và cả bố bức tức. Còn con, con đã khóc nức nở rồi đi ngủ chẳng thiết gì ăn uống. Làm sao con có thể sống được khi mà ở bên con luôn có những tiếng gào thét, tiếng khóc và tiếng rên rí? Rồi bỗng bố con ra đi trong tiếng thét lớn như một cơn núi lửa xuất hiện đột ngột, còn mẹ thì bước vào phòng mình trong tiếng cửa khép vội sau lưng.

Tình cảnh này đã tiếp diễn trong nhiều tháng cho đến khi cuộc hôn nhân giữa bố và mẹ chấm dứt. Thế nhưng con rất sung sướng được sống với mẹ và hi vọng từ nay mẹ sẽ dành cho con cả cuộc đời mình. Thế nhưng sự chia ly đã làm cho mẹ cảm thấy trống trải mà con đã cảm nhận được trong lời nói và hành động của mẹ đối với con. Mẹ trở nên dễ bị kích động, dễ cáu giận nhưng con đã kiên nhẫn chịu đựng với hi vọng ngày một tốt hơn. Thế nhưng số mệnh đã run rủi mẹ gặp một người khác, rồi lấy người đó và quên con đi trong niềm hạnh phúc của riêng mình. Ngược lại, người chồng của mẹ đã không bỏ con. Ông đã bắt đầu để ý con từng bước, từng lời và từng câu nói. Lúc đây con đã thấy ghét mẹ và con đã ra sức chống lại mẹ và xem mẹ như người mẹ đã

Amir Mechria

13 tuổi, Tunisia

chối từ tình cảm mẹ con. Mẹ đã có thể nhận thấy vẻ tức giận trên khuôn mặt con lúc đó nhưng điều gì còn được giấu giếm trong trái tim con thì vẫn còn giấu dử hơn rất nhiều. Giữa tình cảnh buồn bã này, con đã quyết định chạy trốn. Con đã quyết định thoát khỏi mẹ để sống tự do.

Con đã chạy tới hòa vào một đám đông và trèo lên một chiếc ô tô buýt mà không cần biết nó sẽ đi đâu. Con cứ tiến đi như một người máy già cỗi không có cuộc sống, bị chôn vùi trong những bộ quần áo rách rưới lặng lẽ bước đi. Những miếng vá lộn xộn trên những bộ quần áo của con như những con số có thể đếm được những nỗi khổ của con. Bộ tóc đen dính đầy bụi bặm trùm lên khuôn mặt nhợt nhạt, như những đồng tiền

giả, cứ dài ra như hình trăng khuyết. Trong những ngày chạy trốn đầu tiên, con đã đi lang thang trong những phố nhỏ mong tìm thấy ai đó có thể ban cho con một chút tình thương, một chút dịu dàng. Ôi mẹ, thật buồn bã, sự buồn khổ như mũi tên đã đâm vào con và để lại một vết thương mà thời gian không thể nào hàn gắn lại được. Lúc đó, con đã khóc, khóc cho chính bản thân con đi tìm hạnh phúc mà chẳng thấy đâu. Ngày tháng cứ trôi đi nhưng sự quay vòng của chúng cũng không đủ sức mạnh để hàn gắn những vết thương đau lòng của con. Nỗi bất hạnh, sự đói khổ đã bao vây con và hạnh phúc đã tuột khỏi tay con. Con đã không còn tìm thấy trái tim đầy tình thương để đặt lòng tin, không còn một con

“

Mẹ, là người có tội với con, nhưng bỗng nhiên con lại quỳ gối trước mẹ để nói những điều đó. Ôi mẹ, con đã đi lang thang, trở thành đứa trẻ lầm lũi nhưng con đã không thể chịu đựng được khi phải xa mẹ. Sự chia cách này đã đẩy con đến cảnh khốn quẫn rồi lôi kéo mọi tình cảm về với con và bao vây trái tim con đang chất đầy nỗi buồn chán.

”

1991

64

tim trêu mền đối với mình nữa. Con lại khóc, con nuôi tiếc tình cảm của một người mẹ. Ôi mẹ, mẹ là nguồn gốc gây ra nỗi đau khổ của con, mẹ là nguyên nhân đẩy con đến cái chết và đi đến cùng đường. Mẹ đã đẩy con thành đứa trẻ mồ côi, thật vậy, vì đứa trẻ mồ côi không phải là bố mẹ chúng đã qua đời và để nó trở thành người tầm thường và dễ bảo; không, trẻ mồ côi là đứa con mà mẹ nó đã từ bỏ thiên chức làm mẹ hay là đứa mà bố nó bị ai đó chiếm đoạt. Mẹ, khi mà mẹ đã không có hạnh phúc trong cuộc sống với bố con và không chịu được sự chuyên chế của ông, mẹ đã hủy hoại đời con. Có phải con đã không đáng được mẹ hi sinh đời mình? Mẹ cần phải đấu tranh để chứng minh lòng kiên nhẫn, vì lòng kiên nhẫn là chìa khóa của hạnh phúc.

Mẹ, là người có tội với con, nhưng bỗng nhiên con lại quỳ gồi trước mẹ để nói những điều đó. Ôi mẹ, con đã đi lang thang, trở thành đứa trẻ lầm lỗi nhưng con đã không thể chịu đựng được khi phải xa mẹ. Sự chia cách này đã đẩy con đến cảnh khốn quẫn rồi lôi kéo mọi tình cảm về với con và bao vây trái tim con đang chật đầy nỗi buồn chán. Mẹ, con đã không chịu đựng nổi sự xa vắng mẹ. Mẹ đang thiếu vắng con. Con đang hướng tới mẹ như một người khát nước. Sao mà cuộc sống lang thang thật khắc khổ và sự cô quạnh thật cay đắng. Con sợ hãi sự xa cách này mẹ thân yêu ạ, mẹ hãy viết thư cho con, mẹ nhé, mẹ hãy viết những dòng chữ chứa đầy niềm tin và tình thương, mẹ hãy viết thư cho con và con rất vui khi biết tin mẹ. Mẹ hãy đợi đến ngày con có một địa chỉ.

Đứa con lầm lỗi của mẹ

1992

BỨC THƯ CỦA MỘT THỦY THỦ TRÊN TÀU CHRISTOPHE COLOMB KHI TÌM RA CHÂU MỸ GỬI CHO MỘT EM BÉ Ở THẾ KỶ 20

66

Tôi là một thủy thủ Tây Ban Nha đã đi theo Christophe Colomb, ông ta vốn người gốc Italia làm việc ở Tây Ban Nha và luôn theo đuổi ý tưởng trái đất là hình tròn. Người Tây Ban Nha đã thúc đẩy ông ra khơi để đi tìm một con đường mới dẫn tới Ấn Độ, và rồi chúng tôi đã cập bến vào vùng đất mới lạ mà cứ đinh ninh đó chính là vùng bờ biển phía Đông Ấn Độ.

Suốt trong chuyến vượt biển lần này, nhiều suy nghĩ, nhiều câu hỏi được đặt ra đối với tôi là vấn đề sau nhiều thế kỷ nữa các thế hệ sẽ sinh sống trên trái đất này như thế nào. Vì vậy tôi muốn viết cho em một bức thư, kể rõ với em những cảm tưởng của tôi, những khó khăn của chúng tôi trong cuộc hành trình và những tình cảm khi phát hiện ra châu Mỹ mong để cung cấp cho em một cái nhìn tổng quát về hình ảnh của thế giới.

Cuộc hành trình của chúng tôi đã bắt đầu từ mùa hạ năm 1492 - tức là vào thế kỷ 15 của kỷ nguyên Gregorian - một thời kỳ mà các công cuộc phát kiến địa lý được đẩy mạnh, sự tranh đua giữa các thế lực lớn bắt đầu xuất hiện ở các dân tộc nhược tiểu trên khắp thế giới bao la.

Tôi rời xa Tây Ban Nha với hình ảnh của Tổ quốc luôn mang trong tim, vượt qua bao đại dương, vật lộn với sóng cả, đôi khi cũng chề nộ được chúng nhưng thường bị chúng chề nộ nhiều hơn.

Thức ăn của tôi lấy từ biển và biển đã cung cấp cho chúng tôi những loài sinh vật biển có vị ngọt đậm đà. Em yêu quý ạ, biển cả là một thế giới mang trong mình nó đủ loại những con vật kỳ ảo, có con nhỏ, có con lớn, có con khỏe, có con yếu, con thì được ăn, con thì bị ăn, con này được sống trong sự bình ổn, con kia lại luôn sợ hãi, con trầm tính, con hiếu động... Ý muốn của Đấng Tối Cao được thấy rất rõ ở chốn thâm nghiêm này.

Tôi cũng không muốn bỏ quên không kể với em về những cây cối dưới biển, những loài rong tảo, những vành đai san hô rực rỡ, nhiều màu sắc được sắp xếp hết sức nghệ thuật bởi bàn tay của một công trình sư tài ba không gì sánh nổi trong việc bài trí ra cảnh đẹp mê hồn và cấu trúc kỳ vĩ này của thế giới.

Chúng tôi đeo đuổi cuộc hành trình suốt cả ngày và một phần ban đêm cho đến khi nào gặp được một hòn đảo để buông neo rồi sáng ra lại tiếp tục cuộc vượt biển.

Chính vì lòng tò mò có trong mỗi con người đã thúc đẩy chúng tôi đương đầu với những hiểm nguy khủng khiếp và cũng đã bao lần dẫn dắt chúng tôi đến trước cái chết hiển nhiên, trước sự giải thoát tối hậu. Khi đó, tôi đã gơ cánh tay về phía Chúa và cầu xin Người cứu giúp. Em đừng ngạc nhiên về việc tôi tin vào sự tồn tại của Chúa, Đấng sáng tạo ra thế giới này.

Mervette Ali Ahmed Jawarna

15 tuổi, Jordan

Tôi viết cho em trong lúc đang sống trong một thế giới mới - một thế giới sẽ đến sau tôi 05 thế kỷ. Chắc chắn rằng nền văn minh của thời đại em đã phát triển cao - ai mà biết được là em không thể trở thành một tài năng siêu việt trong các lĩnh vực thông tin liên lạc, trong giáo dục, trong ngành thực phẩm cũng như trong lĩnh vực quyền con người.

Em bé ở thế kỷ 20 yêu quý,

Đó, tôi cùng Colomb đặt chân lên một trong những xứ sở mệnh mang của Chúa như thế đó -

Tôi nhìn những con người xa lạ, sống một mình hay thành bầy nhóm, và trong đầu tự đặt ra một câu hỏi: "Liệu những con người này sẽ ra sao khi có sự xâm nhập của nền văn minh - Họ sẽ sung sướng hay bất hạnh? Sự tiến bộ sẽ mang đến cho họ sự phồn thịnh hay sự hủy diệt và chết chóc? Họ sẽ uống liều rượu bỏ của tự do hay oằn mình dưới ách nô lệ?".

Tôi đứng lặng đó suy xét họ trong khi họ qua lại trước mặt tôi mà thêm khát sự giản đơn, sự yên bình của họ. Một giọng nói thì thầm luôn cất lên:

“

Em bé ở thế kỷ 20 ơi, tôi nhận thấy thế giới ở thời đại của em, tôi viết cho em và cảm thấy em đang lên án nền văn minh, em đang giận dữ và phiền muộn như thế nào. Tôi không hiểu sao mình cảm nhận được cảm giác này, sự bức bối này. Tôi nhận thấy rằng mục đích của phong trào mở mang đất đai, những cuộc tranh giành thuộc địa bắt đầu giang đôi cánh, trùm bóng tối lên mặt đất và ngăn cản ánh sáng của tự do đến với toàn nhân loại.

”

1992

68

“Tôi không hiểu sau khi tôi đặt chân lên xứ sở của các bạn thì những ngày tới đây các bạn sẽ ra sao, làm sao mà biết được? Có thể chúng tôi đã tiến đến các bạn với một quả mìn tàn phá khiến các bạn phải nguyên rửa nền tiền bộ và nền công nghệ mà rồi đây các bạn sẽ thực hiện”.

Em bé của thế kỷ 20 ạ, tôi viết cho em và cảm thấy em đang lên án nền văn minh, em đang giận dữ và phiền muộn như thế nào. Tôi không hiểu sao mình cảm nhận được cảm giác này, sự bức bối này. Tôi nhận thấy rằng mục đích của phong trào mở mang đất đai, những cuộc tranh giành thuộc địa bắt đầu giang đôi cánh, trùm bóng tôi lên mặt đất và ngăn cản ánh sáng của tự do đến với toàn nhân loại. Tôi nhận thấy rằng tất cả các quốc gia hùng mạnh đang tìm cách chinh phục phần thế giới còn chưa được biết tới để tự ban phát cho mình những mảnh đất bao la, cũng như bòn rút của các dân tộc nhược tiểu, yêu hòa bình.

Em bé ở thế kỷ 20 ơi, tôi nhận thấy thế giới ở thời đại của em bị phân cách giữa người mạnh, kẻ yếu, người chiến thắng, kẻ chiến bại. Tôi cũng đang thấy ngọn lửa lan tràn thế giới đó, tôi đang thấy trái đất vỡ ra trong những cơn động đất và núi lửa phun trào, tôi thấy hình ảnh em đứng trước tôi, đôi mắt nhòa lệ với một câu hỏi còn đọng trên đôi môi không có lời giải đáp: “Tại sao các cuộc xung đột trong thế giới này lại sôi sục lên như vậy?” Em chớ có ngạc nhiên, tôi nói với em ngay từ đầu bức thư này về thế giới dưới biển kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu. Người ta còn chưa biết cách chấm dứt quy luật này chừng nào chưa đặt được một cái phanh hãm kim lòng thèm khát của kẻ mạnh, chừng nào chưa giúp đỡ được người yếu tự vươn lên, và rèn luyện cho họ đạt tới trình độ của kẻ mạnh và có thể sánh ngang với kẻ mạnh.

Tôi đang viết cho em trong lúc này khi sự sợ hãi làm trở ngại cho những cử động của tôi, nỗi hãi

hùng ràng buộc những lời lẽ của tôi khiến dòng chữ nghiêng ngả không phải dễ dàng bám được vào mặt giấy. Tôi viết cho em trong lúc tình cảm của tôi đang bị xôn xang, những suy nghĩ của tôi thiếu rành mạch và các ngón tay của tôi run rẩy, không không chế nổi ngòi bút, không điều khiển được nó nữa. Tôi đang cố thử nhận biết những tín hiệu từ một tương lai xa xôi đó nhưng tôi đang thấy, em ạ, giữa các hàng chữ là hình ảnh em đang cự tuyệt những điều ngòi bút viết ra và những suy nghĩ tưởng tượng này. Tôi tin tưởng rằng khoa học là thứ vũ khí hai lưỡi khi thì hữu ích, khi là sự diệt vong. Tôi thấy những giấc mơ của em bị rối loạn, những mong muốn của em bị sụp đổ, chân tay em bại hoại. Tôi muốn xóa bỏ những vầng đen xung quanh hình ảnh của em nhưng hình ảnh em vẫn ám ảnh. Tôi phải làm gì bây giờ? Chỉ có mỗi một cách là nếu tôi được sống với em

ở thế kỷ 20 để nhìn thấy cái hình ảnh đen tối này phản chiếu lên hiện thực cuộc sống của em hoặc giả đó chỉ là một ảo ảnh viễn vông sẽ vỡ vụn ra trước cánh cửa cuộc đời thực của em.

Em sẽ ước mơ, em bé ạ, mơ về một thế giới hòa bình chứa đầy nhiệt huyết, tình yêu thương xen lẫn với sự đam mê và vắng bóng khổ đau. Một thế giới vui sướng bao bọc quanh em niềm tự hào, nâng em lên trên bậc thang danh vọng, rải hoa trên con đường đi của em và chất lọc trong cuộc đời em những ước mong hạnh phúc, gây dựng trong em sự bất tử vĩnh hằng.

Cuối cùng, dù không biết giấc mơ của em có thành sự thực hay không nhưng tôi luôn cầu chúc cho em chóng đạt được ước nguyện của mình.

Mervette Ali Ahmed Jawarna

1993

BẠN ƠI, BẠN HÃY BẢO TÔI, BẰNG CÁCH NÀO NHỮNG NGƯỜI TRẺ TUỔI CHÚNG TA CÓ THỂ GIÚP ĐỠ CÁC TRẺ EM Ở MỘT NƯỚC ĐANG CÓ CHIẾN TRANH

70

Mexico, mùa xuân 1993

Bạn thân mến,

Khi tôi nghe bản tin trên đài hay ti vi nói về chiến tranh đang diễn ra ở một đất nước nào đó tôi không khỏi suy nghĩ “Điều đó thực sự có nghĩa là gì. Chúng ta đã đánh mất cảm giác tò mò, mất lòng trắc ẩn đến mức chúng ta sống mà thờ ơ với những gì đang diễn ra ở nơi khác.

Chúng ta may mắn được sống ở Mexico, một đất nước mặc dầu còn có những sai trái, lỗi lầm nhưng chúng ta được sống trong hòa bình, và ở đó dù giàu hay nghèo chúng ta cũng được tận hưởng những gì ta có”.

Riêng bản thân tôi, vài ba năm trước đây tôi đã có dịp chứng kiến trường hợp gây ấn tượng sâu sắc của hai đứa trẻ từ nước Cộng hòa El Salvador, nạn nhân của một cuộc chiến tranh tàn ác và tồi tệ.

Lúc còn nhỏ, những đứa trẻ này sống với bố và mẹ của chúng là Mericica, với một đứa em trai 06 tháng tuổi và với bà ở một thị trấn nhỏ miền Nam El Salvador.

Họ là những người nông dân nghèo, có vài con ngỗng, gà, một con lợn nái và một mảnh ruộng trồng ngô, hạt tiêu và bí. Ở một đất nước đang có chiến tranh này, những người nông dân nhanh chóng trở thành tầng lớp hạ đẳng vì họ ở giữa hai làn đạn; một bên là binh lính, những kẻ sẵn sàng cướp bóc hay đánh đập họ; một bên là du kích, những người không chủ tâm cướp bóc hay đánh giết họ nhưng bắt tất cả những thanh niên đủ tuổi phải cầm súng và bắn chết những người không chịu đi theo họ. Mỗi bên chiến đấu vì lợi ích của riêng mình, còn nhân dân phải chịu đựng những năm tháng đói khát và đau khổ.

Một đêm, du kích bắt cha của những đứa trẻ. Chúng không bao giờ được nghe thấy tiếng cha và không biết ông còn sống hay đã chết. Người ta nói với chúng là cha chúng bị bọn lính treo cổ cùng với 10 người đàn ông khác ở cuối một con đường. Gia súc và hạt giống cạn kiệt. Tất cả những gì mà bọn trẻ phải ăn là một ít rau nấu rất dở, xoài dại, ổi dại, thỉnh thoảng là một con chim, một con khỉ hay kỳ đà. Không có thuốc men, quần áo và không được ăn uống đầy đủ, bọn trẻ bị ốm và đứa bé nhất đã chết vì bệnh

Tania Garcia De La Cruz

13 tuổi, Mexico

tiêu chảy. Lo sợ và thất vọng, Mericica, mẹ của bọn trẻ đã quyết định phải ra đi một mình để tìm việc làm ở thủ đô. Ở đó, cô gặp hàng tá các bà nông dân khác trên đường phố, và cũng như cô họ đang đi tìm việc làm, và gặp hàng trăm đàn ông, cả ông già và trẻ tàn tật, trẻ mồ côi đang tranh cướp nhanh quanh đồng rác sau khi tan chợ hi vọng tìm thấy một thứ gì đó để tổng vào dạ dày. Mericica và nhiều người phụ nữ khác đã bị lừa trèo lên một chiếc xe rơ-moóc sau khi người ta hứa là sẽ cho họ việc làm; một nửa trong số họ chết vì ngạt, vì đói và khát, số còn lại bị đưa vào một nhà chứa ở Tijuana ở Mexico.

Mericica xoay xở thoát khỏi nhà chứa bằng mọi giá và đã đến Mỹ. Cô đến nhà một bà dì, một người quen của cô và làm thuê ở đó. Cô để dành tiền và quyết định trở về

El Salvador để chăm sóc những đứa con của mình. Sau muôn vàn khó khăn, gian khổ cô đã trở về quê nhà. Về quê cô mới biết rằng nhà đã bị cháy, mẹ cô và lũ trẻ bị một toán lính hãm hiếp. Những đứa trẻ nghĩ rằng mẹ chúng đã chết và mẹ cô hiểu rằng vì sự an toàn của bọn trẻ mà bà phải xa chúng. Bà đã già và không đủ sức đi đến Mỹ. Mericica và bọn trẻ vĩnh biệt bà và đi bộ 08 ngày trước khi đến biên giới Mexico nơi

“

**Tuy nhiên, tôi muốn góp tiếng nói của mình
bên vực cho những đứa trẻ đó và muốn
người lớn lắng nghe mình. Tôi ước gì
có thể tổ chức một cuộc vận động kêu gọi tất
cả các bạn trẻ - những người đang học phổ
thông cũng như đại học viết một bức thư cho
Liên hợp quốc để hành động như một người
phát ngôn vì những đứa trẻ này. Tôi mong
sao hàng ngàn bức thư sẽ được tập trung ở
một quảng trường lớn và được gửi đến cho
ông Tổng Thư ký Liên hợp quốc trên một
chiếc máy bay đặc biệt.**

”

1993

72

cha tôi đang đợi để dẫn họ về nhà. Bò trên mặt đất trong bóng tối dày đặc, họ cố gắng vượt biên giới bất hợp pháp. Khi tôi biết những đứa trẻ này, chúng sần sần tuổi tôi và tôi đã rất ngạc nhiên về những nỗi đau khổ hiện rõ trên khuôn mặt chúng. Gầy gò, rứt rề, lo sợ, chúng không cho ai đến gần. Chúng ngủ cùng phòng với tôi và sau hai ngày không nói năng gì, chúng bắt đầu hỏi tôi, chúng đã bị du kích và binh lính tấn công bao nhiêu lần. Chúng rất ngạc nhiên vì không nghe thấy tiếng súng máy và chạy trốn mỗi khi nghe thấy tiếng máy bay vì nghĩ rằng đang bị tấn công. Ngồi vào bàn ăn, chúng nhét thức ăn thừa vào túi, chúng nói, để chắc chắn rằng có cái gì đó ăn vào ngày hôm sau. Chúng không biết đọc, không biết viết, không biết chơi; chúng không bao giờ khóc nhưng cũng không bao giờ cười. Hiện nay, Mericica và những đứa con của cô đang sống ở Los Angeles. Cuộc sống của họ đã thay đổi nhưng tôi không nghĩ rằng một lúc nào đó họ

có thể quên được cuộc chiến tranh khốc liệt đó. Họ thường xuyên viết thư cho chúng tôi vì họ coi chúng tôi như một thành viên trong gia đình họ. Bà của họ đã chết. Trong cả tháng tôi sống cùng với họ, tôi đã hiểu có một mái nhà, có cơm ăn áo mặc, có gia đình và hơn tất cả, có hòa bình và tự do có ý nghĩa như thế nào.

Khi tự hỏi mình, tôi có thể làm gì với tư cách là người trẻ tuổi cho trẻ em ở một đất nước đang có chiến tranh, nơi mà nỗi đau khổ và sự bất hạnh đang ngự trị, tôi lại nghĩ về những đứa trẻ đó và tự nhủ: Không thể làm được gì. Những vết thương tinh thần đó, những tâm hồn bị tàn phá đó, những trái tim tan nát đó không bao giờ có thể hàn gắn lại được.

Tuy nhiên, tôi muốn góp tiếng nói của mình bên vực cho những đứa trẻ đó và muốn người lớn lắng nghe mình. Tôi ước gì có thể tổ chức một cuộc vận động kêu gọi tất cả các bạn trẻ - những người

đang học phổ thông cũng như đại học viết một bức thư cho Liên hợp quốc để hành động như một người phát ngôn vì những đứa trẻ này. Tôi mong sao hàng ngàn bức thư sẽ được tập trung ở một quảng trường lớn và được gửi đến cho ông Tổng Thư ký Liên hợp quốc trên một chiếc máy bay đặc biệt. Tôi mong muốn tất cả các đài truyền hình trên thế giới đều nói về sự kiện này để tất cả trẻ thơ chúng ta đoàn kết với nhau, nghe thấy tiếng nói của nhau. Hãy để hàng nghìn tiếng nói của trẻ thơ cùng lên tiếng vì các bạn trẻ đang đau khổ:

Chúng tôi rét, chúng tôi đói, chúng tôi bị đe dọa.

Chúng tôi muốn được vui chơi,

Chúng tôi muốn được cười đùa,

Hãy cho chúng tôi cơ hội được lớn lên,

Hãy cứu chúng tôi

Chúng tôi là trẻ thơ.

Tinia Garcia De La Cruz

1994

NGAY CẢ NHỮNG BỨC THƯ NHỎ CŨNG ĐI XA

Ngày 24 tháng 02 năm 1994

Cha thân yêu nhất của con,

Bây giờ đã khuya lắm rồi và ánh trăng đang soi rọi cho con viết lá thư này. Con không sao ngủ được vì quá xúc động khi nghĩ đến việc chỉ vài ngày nữa, cha sẽ phải giã từ Bưu điện, trút bỏ bộ đồng phục màu xanh lá cây đã phai màu của mình để nghỉ hưu.

Suốt bao nhiêu năm, cha đã làm người đưa thư trong cái thị trấn này. Cha đã đạp xe dọc theo những đại lộ hay những phố nhỏ chật hẹp, gõ cửa và đem đến tin tức của một người họ hàng, đem những lời chào nồng nhiệt từ một nơi xa xôi nào đó, đem những dòng tin vui báo một vụ mùa bội thu. Chiếc phong bì nào cũng đều chứa đựng những tin tức được mong chờ từ lâu. Con muốn cha được biết rằng con vô cùng kính yêu cha cũng như khâm phục biết bao nhiêu cái công việc cha đã làm cho hàng vạn con người, những người mà được cha giúp đỡ để nối liền với nhau bằng những bức thư do cha chuyển tới. Khi con nghĩ về hàng ngàn cây số cha đã đạp xe qua, đem theo một túi nặng đầy thư, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác, dù trời nắng hay mưa, lòng con tràn ngập niềm tự hào khi tưởng tượng ra niềm vui mà cha đem lại cho những ai đợi, chờ tin tức từ những người họ yêu dấu. Cha đã gắn kết những trái tim lại với nhau như một nhịp cầu vồng.

Cha thân yêu của con, làm sao con có thể quên được cái mùa đông ấy của năm năm về trước. Cha mẹ con đã qua đời trong một tai nạn ô tô khi con vừa mới tròn 08 tuổi. Con đã dành hết hai đồng xu cuối cùng còn lại trong túi để mua một chiếc tem và gắn đi lá thư cầu xin họ hãy quay trở lại với con. Và buổi sáng hôm sau, thật bất ngờ, có một người cha thực sự đã đến. Cha đã bế con lên, ôm con vào lòng và con cảm thấy nước mắt cha ấm nóng trên má con. Chính bức thư con gửi đi đã đem cha đến cho con và cuộc sống của con lại bắt đầu.

Cha ơi, suốt cả cuộc đời mình cha đã đi đưa thư cho người khác, nhưng chưa bao giờ cha nhận được bức thư nào. Có thể là cha cũng mồ côi ba mẹ giống như con. Chắc đã từng có lúc cha ước ao nhận được thư. Và giờ đây, con, đứa con gái nuôi của cha, đang viết thư, lá thư đầu tiên gửi cho cha. Con muốn cảm ơn cha vì tình thương yêu và sự chăm sóc mà cha đã dành cho con. Ngày mai, con sẽ lên thành phố và từ đó gửi bức thư này đi, để biến nó thành một lá thư thực sự. Nhưng trước khi làm điều này, con muốn cha biết bí mật của mình. Khi nào con lớn lên, con sẽ mang chiếc túi thư của cha, đạp xe dọc theo những con đường xanh rợp bóng cây quen thuộc mà cha vẫn đi và trở thành người mang tin cho những ai đang ngóng đợi thư. Cha ơi, cha đừng lo lắng. Con sẽ làm nốt những công việc mà cha đã bỏ dở và cố gắng để trở thành một bưu tá giỏi như cha.

Con gái yêu của cha.

Xiao Jun

Wang Xujun

13 tuổi, Trung Quốc

“

**Khi con nghĩ về hàng ngàn cây số cha đã
đạp xe qua, đem theo một túi nặng
đầy thư, ngày này qua ngày khác,
năm này qua năm khác, dù trời nắng hay
mưa, lòng con tràn ngập niềm tự hào khi
tưởng tượng ra niềm vui mà cha đem lại
cho những ai đợi, chờ tin tức từ những
người họ yêu dấu. Cha đã gắn kết những
trái tim lại với nhau như một nhịp cầu vồng.**

”

1995

THƯ CHO MỘT NGƯỜI BẠN ĐỂ BẠN HIỂU VỀ ĐẤT NƯỚC MÌNH

Hãy để những đồng cỏ tươi xanh

Dang đôi tay che chở cho đàn gia súc nhỏ

Hãy để cho tất cả mọi người

*Thỏa mắt ngắm nhìn vẻ diệu kỳ của mảnh đất
quê hương”.*

(Beumbet Maùline)

Chào bạn Maria!

Mình rất hạnh phúc và vui sướng khi đọc thư và nghe bạn kể về đất nước hằng yêu dấu của bạn. Mình có thể tưởng tượng ra những đỉnh núi phủ đầy tuyết trắng, những cơn gió đem hơi lạnh từ biển Bắc vào. Thậm chí mình có thể cảm nhận được cả mùi vị trong lành của những cánh rừng thông trên mảnh đất bạn đang sống. Mình rất hiểu bạn yêu thương từng góc nhỏ, mỗi con người trên mảnh đất của Tổ quốc bạn đến nhường nào.

Sau khi đọc thư bạn, một ý muốn cứ thôi thúc mình viết thư đáp lại, để đến lượt mình được kể cho bạn nghe về Tổ quốc mà đôi với mình thật đẹp đẽ, tuyệt vời, vô song, thật thân thương không gì sánh nổi.

Đất nước... thực ra là gì nhỉ? Phải chăng, với bạn là những trận gió tuyết, những cơn giá lạnh thấu xương, là những cánh rừng thông thoang thoảng hương gỗ hay những vệt sáng hiện lên trong đêm lấp lánh màu sắc cầu vồng. Với ai khác, đất nước có lẽ lại là những tiếng sóng vỗ đập dội vào vách đá, là hơi thở thì thầm của biển khơi trên

dải cát mềm, là những cơn mưa rào ào ạt, xối xả cuốn sạch đi lớp bụi bám trên lá cây, đem lại cho không gian một tấm áo khoác mới đầy sức sống. Rồi một bạn nào đó sẽ nhớ tới ngôi nhà gỗ xinh xắn của mình, nơi có cây dương liễu thật dễ thương. Đôi với mỗi người trên thế gian này, dù sống ở nơi đây, thì trên quê hương vẫn sẽ luôn là cái nơi mà họ đã đi những bước chập chững đầu tiên trong đời, nơi họ đã cất tiếng gọi “Mẹ”, và bất kỳ ai cũng sẽ nhớ tới Tổ quốc, quê hương của mình trong tình yêu, sự triu mến và lòng tận tụy, trung thành tha thiết nhất.

Tổ quốc tôi - đó là miền đất Kazakhstan đầy ánh mặt trời! Ở nơi này, mình cảm nhận được làn gió bóng rất thổi từ sa mạc tới, chiêm ngưỡng những đỉnh núi tuyết phủ sáng lấp lóa, lắng nghe được những âm thanh của dòng sông ào ạt đổ xuống từ triền núi cao và sững sờ đến ngất ngây trước vẻ đáng yêu của chú chim non lần đầu cất cánh.

Mình yêu đất nước mình có những thảo nguyên bao la đẹp biết bao trong những ngày xuân và ngày hạ. Mùa xuân, những làn gió nhẹ nhàng mơn trớn những đóa hoa anh túc, càng làm nổi bật ánh bạc nơi cuống bông và tôn lên sắc hoa đỏ trên cái nền xanh ngắt ngất của đồng cỏ. Muôn hoa trên thảo nguyên đua nhau khoe màu sắc trên tâm thẳm không gian mênh mông trải dài như vô tận, khiến cho mặt đất cũng trở nên sinh động hơn.

⁽¹⁾ Kulan, saiga: Những động vật trên thảo nguyên của Kazakhstan. Kulan là con lừa nhỏ. Saiga là linh dương, chúng sống thành từng đàn ở Trung Á.

Irina Kislova

14 tuổi, Kazakhstan

Ngoài những rặng núi hùng vĩ thích khoác tấm áo choàng của nàng Bạch Tuyết, nơi đây, dưới chân những ngọn đồi xanh ngát, những đoá hoa tuy líp đỏ tươi, hồng nhạt và vàng thắm vẫn vươn mình kiêu hãnh đung đưa trong làn gió xuân nhẹ nhẹ. Những con suối đầu tiên đổ từ núi xuống trong tiếng róc rách trong trẻo lúc rì rầm, lúc ngân vang như muốn đánh thức cả mặt đất này tỉnh dậy sau giấc ngủ mùa đông. Và trên thảo nguyên lại vọng về giọng chim ca líu lo vui mừng chào xuân tới.

Mình chợt nhớ tới những vần thơ ca ngợi mùa xuân của Ibrai Altynsarin, một thi sĩ lớn người Kazakhstan:

*“Thật sung sướng biết bao
khi cỏ cây lại đâm chồi nảy lộc,
khi đàn kulan và saiga⁽¹⁾ quay về
với thảo nguyên quen thuộc,
nhảy nhót tung tăng trên thảm cỏ mùa xuân.
Từng bầy thiên nga, từng đàn chim nhạn,
duyên dáng khoe mình trên mặt hồ trong vắt.
Và khi mặt trời tỏa ánh sáng chói chang
cả tầng không run rẩy
trước điệu luân vũ tuyệt vời
của ảo hình nơi đây”.*

**Mình yêu đất nước mình có những thảo
nguyên bao la đẹp biết bao trong những
ngày xuân và ngày hạ. Mùa xuân, những
làn gió nhẹ nhàng mơn trớn những đoá
hoa anh túc, càng làm nổi bật ánh bạc nơi
cuống bông và tôn lên sắc hoa đỏ trên cái
nền xanh ngấn ngắt của đồng cỏ.
Muôn hoa trên thảo nguyên đua nhau
khoe màu sắc trên tấm thảm không gian
mênh mông trải dài như vô tận, khiến cho
mặt đất cũng trở nên sinh động hơn.**

1995

78

Bài thơ chứa chan biết bao tình thương mến với mảnh đất quê hương này.

Vào những ngày hè nóng bỏng, khi cả những sắc màu rực rỡ cũng trở nên nhạt nhòa đi dưới cái nắng gay gắt như thiêu đốt của mặt trời, được nghỉ ngơi bên những bờ hồ mát mẻ ngắm nhìn những dãy núi vây quanh vẫn giữ tấm áo choàng màu xanh lá cây thì thật là vui thích.

Kazakhstan cũng đẹp làm sao khi mùa thu tới. Thiên nhiên đã thật hào phóng khi ban tặng những sắc màu vàng, đỏ tươi và đỏ ối cho dải đất này và trải đều chúng trên cây cỏ, lá, hoa. Những đồng lúa mì trải dài như một biển sóng vàng. Những bông lúa chín xào xạc trò chuyện với những cụm cúc trắng, những đóa hoa đồng nội xanh tươi mọc chen vào ruộng lúa.

Mùa thu cũng cho những quả táo chín mọng. Làn gió thu nhẹ nhàng trải hương táo đi khắp nơi. Bạn sẽ thấy không nơi nào bạn có thể được nếm những quả táo ngon và ngọt đến thế.

Những quả đào, quả mận thơm phức, những trái nho chín vàng đều là quà tặng của mùa thu cho quê hương tôi.

Đến mùa đông, thiên nhiên nơi này mới tĩnh lặng làm sao. Tưởng như mọi vật đều chìm vào giấc ngủ. Chỉ còn những cây thông xanh lá nhắc nhở ta rằng chẳng bao lâu, thiên nhiên sẽ lại bừng tỉnh giấc, đơm hoa kết trái, sinh sôi, sống động, cất lên những bản hòa ca, những tiếng chuông ngân nga mừng đón sự sống trở lại.

Vào mùa đông, nếu được đi nghỉ ở rừng núi Alatau sẽ rất tuyệt vời. Nơi đây, không khí trong lành, cái lạnh mang hơi thở của băng giá, mùi thơm của gỗ thông khiến tâm hồn con người ta lâng lâng cảm khoái và ta bỗng thấy khát khao được sống, được yêu, được tận hưởng và đem niềm hạnh phúc này cho cả thế gian.

Kazakhstan giàu có không chỉ vì nó sở hữu một hệ động thực vật đa dạng, phong phú, tạo nên một phong cảnh thiên nhiên đẹp như tranh, cũng không chỉ vì những mỏ khoáng sản chứa trong mình biết bao nguồn tài nguyên quý giá mà còn vì những ánh hào quang không bao giờ tắt của một quá khứ anh hùng đã lưu lại một dấu vết chẳng thể nào phai trong lịch sử dân tộc.

Đã có biết bao nhiêu cuộc chiến tranh, những trận tương tàn, những cơn khói lửa, biết bao nhiêu lần nạn đói và dịch bệnh đã tràn qua miền đất Kazakhstan này. Nhiều thành phố đã chìm vào quên lãng, những gì còn lại chỉ là những đồng cỏ nát vô danh im lìm trong lặng câm. Nhưng cũng có những thành phố khác đã từng hơn một lần bị thiêu trụi nhưng rồi lại vươn lên chói lòa từ đồng tro tàn, cát bụi và khiến cả thế giới ngỡ ngàng vì sự giàu có, thịnh vượng của mình, hiện lên trong từng đường nét chạm trổ tinh vi, trên mái vòm màu xanh ngọc của những lăng tẩm, thánh đường, đền đài nơi đây.

Lịch sử không còn lưu lại được nhiều điều cho chúng tôi. Những hạt bụi thời gian đã cuốn đi cả những thành phố cổ, nhưng bàn tay tài hoa của

các nhà khảo cổ học, các nhà phục chế đã làm sống lại và tái hiện một cách thành công những tài sản quý giá của nền văn hóa cổ xưa của chúng tôi. Đó là công trình Akyr-Tas huyền thoại, khu lăng mộ Aisha-Bibi, các đô thị với những khu thành quách, có những đền thờ được khảm trang trí, những nhà trọ lớn với khoảng sân vườn nho nhỏ bên trong, những cửa hàng bán đồ thủ công mỹ nghệ - tất cả những gì đã đưa chúng tôi đi du lịch trong một câu chuyện cổ tích thần tiên từ những thành phố hiện đại ngày nay trở về với thế kỷ XV, XVIII.

Rất nhiều vĩ nhân đã để lại một dấu ấn chẳng thể nào phai trong lịch sử đất nước tôi. Mảnh đất này đã từng sinh ra nhà học giả vĩ đại, thiên tài lỗi lạc Al-farabi. Nơi đây, những thi nhân, ca sĩ nổi tiếng đã từng sống, đã từng làm thơ và cất tiếng hát trong niềm hạnh phúc được ngợi ca vẻ đẹp của Tổ quốc cho cả thế giới nghe, những người như Chokan Valikhanov, Ibrai Altynsarin, Abai Kunanbaev, nhà thơ Zhambyl Zhabaev vĩ đại và nhiều nhiều người nữa qua các tác phẩm của mình đã đem tới cuộc sống này cả quá khứ, hiện tại và tương lai của Kazakhstan.

Bạn hãy đọc những vần thơ tuyệt diệu này, chúng miêu tả thiên nhiên tươi đẹp của đất nước tôi, thức dậy trong ta tình yêu cuộc sống, yêu đất nước và con người:

*Giữa thảo nguyên bao la
Muôn ngàn hoa lấp lánh
Rực rỡ trong triền cỏ
Xanh ngát tận chân trời.
Bên dòng sông ngàn đời
Một xóm chiều dựng trại...
Thảo nguyên tuy lợp nỏ
Kết bạn cùng thi nhân
Như đẹp lên muôn lần
Trong tâm hồn thi sĩ.
Nơi đây những ánh chớp
Cũng sáng lòa như gươm
Kể lại chuyện ngày xưa
Cha ông mình đánh giặc
Những đầm lầy đất mặn
Thấp ánh sáng dịu dàng
Trong đêm biển trắng sao
Canh thảo nguyên giấc ngủ
Cất lên bài ca cũ
Ru cây lá ngàn đời”.*

Tổ quốc Kazakhstan của mình nổi tiếng với những thảo nguyên, những sa mạc bát ngát rộng dài vô tận. Suốt cả cuộc đời, mình sẽ luôn ghi nhớ màu xanh của những lòng hồ trên núi, những đỉnh núi tuyết phủ trắng xóa, những dòng sông ào ạt cuộn chảy, những thung lũng bé nhỏ đến lạ kỳ.

1995

80

Mình thường được cùng cha mẹ đi du lịch bằng tàu hỏa hay xe hơi qua những miền đất của Kazakhstan. Mình đã từng tới miền Nam, miền Bắc, đã từng thấy phần Đông và cả phần Tây Kazakhstan. Mình đã từng ngồi hàng giờ vừa ngờ ngàng, vừa say sưa nhìn qua cửa kính xe hơi hay khung cửa sổ chuyến tàu ngắm những dặm thảo nguyên dài đến tận chân trời, những cồn cát bên biển Aral mà trên đó những con tàu sa mạc - những chú lạc đà - đang bơi qua. Mình đã từng được chiêm ngưỡng những tầm thảm hoa, thảm cỏ khoe muôn màu rực rỡ, phóng tầm mắt dõi theo những cánh đồng lúa mạch bát ngát ở phía Bắc Kazakhstan, cũng như đã từng được tận mắt ngắm vẻ hùng vĩ của dãy núi Zhalyski Alatau ở phương Nam - viên ngọc và là niềm kiêu hãnh của những người Kazakhstan, xem hồ nước huyền thoại Balkhash, những thảo nguyên rừng ở miền Bắc và còn biết bao nhiêu cảnh quan thiên nhiên đẹp như tranh vẽ nữa.

Sẽ là một thiếu sót lớn nếu đề cập đến lịch sử của đất nước mình mà lại bỏ qua không nhắc tới nhà thơ Zhambyl Zhabaev, người mà tên tuổi đã được khắc ghi trên tấm bia các danh nhân văn học thế giới. Thơ của ông đã được dịch sang nhiều thứ tiếng trên thế giới.

Năm nay đúng là dịp kỷ niệm 150 năm Ngày sinh của Abai Kunanbaev, UNESCO đã quyết định tổ chức kỷ niệm ngày này trên toàn thế giới. Toàn thể người dân trên đất nước mình đang chuẩn bị cho lễ kỷ niệm này.

Mình tự hào vì đã được sinh ra và lớn lên trên Tổ quốc kỳ diệu này. Mình hạnh phúc vì những người thân yêu nhất của mình cũng sống và làm việc nơi đây và vì mình đang học tập trên mảnh đất này cùng bạn bè.

Mình nghĩ rằng cuộc đời mình sẽ mãi gắn bó với miền quê Kazakhstan cổ kính và hào hùng này, và với những con người ở đó.

Bạn biết không, Maria, một ý nghĩ thú vị vừa chợt nảy ra với mình. Nếu chúng ta sưu tầm, thu thập tất cả các bức thư của thiếu niên ở lứa tuổi mình trên khắp thế giới, xếp thành một tập, ta sẽ có một cuốn sách rất hay và độc đáo. Cuốn sách này có thể dùng làm sổ tay hướng dẫn về địa lý mỗi quốc gia. Chắc chắn, nó sẽ khác hẳn những cuốn sổ tay thông thường vì thay cho những bài viết khô khan như trong một cuốn sách giáo khoa, những trang sách sẽ chứa đầy tình yêu thương của chúng ta đối với Tổ quốc mình. Tình yêu ấy nằm trong một tình yêu lớn hơn - tình yêu với ngôi nhà chung của nhân loại - Trái đất - một tinh thể nhỏ bé trong vũ trụ bao la mà ta có được. Mình muốn nói rằng: Hỡi các bạn, chúng ta hãy nắm tay nhau và cùng gìn giữ ngôi nhà trái đất này, hãy cùng nhau ghi lại dấu ấn của chúng ta trên mặt đất!

Maria thân mến, mình sẽ nói lời tạm biệt bạn bây giờ, nhưng mình rất muốn bạn có thể tưởng tượng ra đất nước Kazakhstan của mình. Bạn hãy đọc lá thư này, nhắm mắt lại và bạn sẽ thấy những thảo nguyên bao la, sẽ nghe thấy những âm thanh trên thảo nguyên ấy. Nơi đó, chính là Tổ quốc hằng yêu dấu của mình.

Trina Kislova

1996

NIỀM THÍCH THÚ KHI VIẾT MỘT BỨC THƯ

Ngày 19 tháng 4 năm 1996

Elizabeth thân mến,

Tuần trước khi lục lọi trên tầng áp mái, mình tìm thấy một bức thư của ông nội gửi cho cha của Người vào năm 1945, khi ông phục vụ trong Hải quân Hoàng gia. Đó là một mảnh giấy nhỏ, ố vàng đã nhàu nát. Trong bức thư đó ông mình báo tin chuẩn bị được trở về vì chiến tranh sắp kết thúc. Một bức thư như vậy dễ làm cho người đọc xúc động biết bao. Mình hình dung thấy khuôn mặt sung sướng của cụ ông, cụ bà khi đọc tin này! Những thông điệp như pha lê vô giá lấp lánh muôn đời. Ai mà biết được, ngay như lá thư này đây có thể cũng sẽ nằm trên tầng áp mái của bạn cho đến khi các cháu chắt của bạn đọc đến? Và trong lá thư này, chúng ta sẽ mãi còn ở tuổi mười lăm và sự tàn phá của thời gian sẽ trở nên vô ích. Điều này đã khiến mình nghĩ đến niềm thích thú khi viết thư.

Viết thư chính là chia sẻ tâm tư. Nó giúp thắt chặt tình bạn ngay cả giữa những người ít khi gặp nhau. Khi ngồi ngoài hiên viết thư cho bạn với cơn gió lạnh lùa vào mặt, mình không thể không hình dung ra bạn trước những suy tưởng của mình, tựa như đang trò chuyện cùng bạn. Mình chia sẻ cùng bạn một phần suy nghĩ của mình, thời gian của mình, những dòng chữ viết tay cùng cảm xúc của mình.

Có chăng điều gì riêng tư hơn một thông điệp chỉ được gửi riêng cho bạn trong phong bì dán tem và đóng dấu? Ta không thể bị nghe trộm như khi gọi điện thoại cũng như không bị một kẻ phá mã thiên tài đọc trộm như khi gửi thư điện tử. Bạn thân mến ơi, như bạn muốn đó, thư này chỉ của riêng mình và bạn mà thôi.

Bạn nghĩ xem ta không bị hạn chế về thời gian và địa điểm. Mình có thể viết thư này khi mình muốn ở nơi mình thấy thoải mái nhất, bạn có thể đọc thư ở mọi nơi, mọi lúc bạn muốn. Ngoài ra, trong một thế giới mà ai cũng vội vã, cũng bị lôi cuốn theo nhịp sống thì khi viết thư ta không phải vội vàng. Ngày mai mình có thể viết tiếp vào chỗ hôm nay còn bỏ dở hay thậm chí viết lại nếu cần. Do vậy, chẳng phải trả tiền theo giờ hay có người nào đó sốt ruột đang chờ đến lượt mình.

Viết thư cũng là thư giãn. Dùng từ ngữ và cách diễn đạt riêng của mình có thể mang lại niềm thanh thản. Hơn nữa, viết những cảm xúc của mình ra giấy là một liệu pháp khi ta cảm thấy bất hạnh, giận dữ hay mặc cảm tội lỗi. Ngay cả tù nhân cũng chẳng ngừng viết thư. Ít ra cuộc sống của anh ta cũng có thể đáng giá hơn. Nỗi sợ hãi, sự đau khổ vì bị ngược đãi cũng có thể được chế ngự. Hãy nghĩ về những lá thư trong nhật ký của Anne Frank. Trong những lá thư này, bạn ấy đã quên đi thực tại ác nghiệt mà bạn ấy đang sống, niềm hi vọng và ước mơ của bạn ấy còn lưu lại

Mariana A. Baldacchino

15 tuổi, Malta

cho các thẻ hệ mai sau. Mình muốn so sánh việc bày tỏ cảm xúc khi viết thư cũng giống như khi làm thơ hay vẽ tranh vậy. Vì mình không phải nhà thơ hay họa sĩ nên mình viết thư. Ít ra thì mình cũng biết được người mình viết thư và tin rằng người đó hiểu được cảm xúc của mình.

Có thể bạn nghĩ mình quá nghiêm túc trong lá thư này. Đó chỉ vì mình muốn chia sẻ với bạn suy nghĩ về “tình bạn qua những bức thư” của chúng ta. Thực vậy, mình nghĩ rằng phát minh lớn nhất đánh dấu một tình bạn là con tem của ngài Rowland Hill.

Còn điều thú vị nào khác hơn khi viết thư. Đó là chia sẻ một chuyện vui. Lợi thế của chữ viết là lưu lại những ý nghĩ trong đầu ta. Bạn đã nghe chuyện một anh chàng muốn gửi thư khẩn mà không tìm được tem dán? Anh ta dán luôn đồng

tiền lên phong bì, ghi chữ “Làm ơn” bên dưới và bỏ vào thùng thư. Tuần sau anh ta nhận được một phong bì trắng trơn, bên trong là tiền thừa được dính vào một bưu thiếp. Bên dưới nhân viên bưu điện viết dòng chữ “CHỈ LẦN NÀY THÔI”. Chúng ta sẽ thử làm như vậy xem có gặp được người bưu tá vui tính đó không nhé?

Nếu như gọi điện cho bạn bây giờ, mình chắc sẽ bị kéo nhèo là vượt quá suất thời gian và hóa đơn thanh toán tiền nhiều quá. Ơn trời, mình chỉ cần dán một con tem là thư đến được với bạn. Nhân viên bưu chính chỉ có hài lòng mà thôi.

Mong sớm được gặp bạn trong thư.

Thân mến

Mariana Sarah

Viết thư chính là chia sẻ tâm tư. Nó giúp thắt chặt tình bạn ngay cả giữa những người ít khi gặp nhau. Khi ngồi ngoài hiên viết thư cho bạn với cơn gió lạnh lùa vào mặt, mình không thể không hình dung ra bạn trước những suy tưởng của mình, tựa như đang trò chuyện cùng bạn.

1997

GỬI THƯ CHO MỘT NGƯỜI MÀ TÔI NGƯỠNG MỘ NHẤT

Người mà tôi ngưỡng mộ nhất,

Lá thư này xin gửi đến một trong số những nhà văn vĩ đại nhất của mọi thời đại. Xin gửi cho một con người kiên nhẫn, dũng cảm, sâu sắc và tận tình; xin gửi cho một người Do Thái bị bức hại. Gửi Anne Frank!

Anne ơi, bạn có hàng triệu người mến mộ trên thế giới này. Đó là những người yêu quý bạn từ sâu thẳm tâm hồn mình mà tôi cũng là một trong số đó đây. Lòng can đảm và chính bản thân cuộc đời bạn đã cho tôi thấy rằng bất kỳ trong hoàn cảnh nào, ta cũng có thể tìm ra lối thoát cho những trường hợp tưởng như không vượt qua nổi.

Dù bạn còn quá trẻ, ở vào độ tuổi khi mà cuộc đời mới chỉ bắt đầu nhưng bạn đã phải chịu đựng một số phận nghiệt ngã và phải đương đầu với nó bằng tất cả lòng can đảm mà con người có được. Tôi đã 14 tuổi rồi, đây là cái tuổi mà khi xưa bạn bắt đầu phải trốn chạy. Tôi đang làm những việc mà chính bạn vẫn thường làm khi còn được tự do, ví dụ như kêu ca về quần áo, đòi có những bộ mới hơn, nghe nhạc, tán gẫu với bạn bè và vô số những thứ linh tinh khác trong cuộc sống. Thế nhưng khi xưa, bạn đâu có thời gian nhiều hơn nữa để làm những việc đó. Bạn phải luôn luôn gắng gầy hết can đảm và kiên nhẫn để tiếp tục

sống. Mỗi khi nghĩ tới chuyện này, tôi đều cảm thấy buồn và xót thương vô hạn vì bạn đã phải trải qua những tháng năm cuối cùng của đời mình trong một nỗi đớn đau khổ sở đến thế, trong khi tôi được tự do, được đi học, được sống và làm những việc mà bạn luôn ước ao sẽ làm khi chiến tranh qua đi. Tuy nhiên, bạn đã sống hết mình trong quãng đời ngắn ngủi của bạn, Anne ạ.

Đọc nhật ký của Anne, ai cũng có thể thấy ngay rằng bạn được trời phú cho tài năng viết văn. Theo tôi được biết, hầu hết mọi người chỉ đến gần cuối đời mới nhận ra được khả năng của mình. Nhưng bạn thì đã nhận ra năng khiếu viết khi chỉ mới 13 tuổi!

Theo tôi, viết văn có lẽ là một trong những tài năng lớn nhất mà con người có thể có được. Tôi nói vậy vì đây là một phương tiện để giao tiếp. Ta có thể bày tỏ những gì ta cảm nhận được như yêu thương, căm hờn, say mê, đau khổ v.v... như chính bạn đã làm. Tôi đã đọc nhiều cuốn sách viết về những nỗi khôn khổ và sợ hãi mà người Do Thái phải trải qua. Những cuốn sách đó cho tôi biết nhiều điều nhưng không hề nói cho tôi biết những người Do Thái cảm thấy ra sao nỗi đau đớn mà họ phải chịu đựng. Trong cuốn nhật ký của mình, Anne đã kể cho chúng tôi chính xác những gì bạn cảm nhận về những cảnh ngộ bạn

Jyoti Menon

14 tuổi, Zambia

gặp phải. Nếu không có bạn, chắc hẳn tôi không thể hiểu sâu sắc những gì mà người ta cảm nhận; những cuộc hành hạ cả về thể xác lẫn tinh thần mà họ phải chịu đựng. Tôi không thể có lời cảm ơn nào tương xứng với điều bạn đã giúp tôi.

Chắc khi bắt đầu ghi cuốn nhật ký Kitty, bạn chẳng bao giờ ngờ được Kitty sẽ trở thành người bạn thân nhất của mình trong những tháng năm sau đây. Kitty chia sẻ với bạn nỗi giày vò, đau đớn, niềm vui được thương yêu cũng như nỗi lo lắng bị phát hiện ra ở “khu nhà phụ bí mật” (Secret Annex) và sự sợ hãi bạn cảm thấy khi bị bắt. Kitty sống sót qua chiến tranh và các trang viết trong đó - phần chứa đựng cuộc đời bạn - đã

được xuất bản khắp thế giới để kể về số phận bi thương này.

Anne thân mến, bạn đã viết ra một trong những cuốn nhật ký gây ám ảnh và xúc động nhất. Người ta đã làm tan nát cuộc sống cũng như gia đình và bạn bè của bạn; cướp đi tự do và nhạo báng tôn giáo của bạn. Ấy vậy mà bạn vẫn vượt qua mọi khổ đau và không bao giờ để tinh thần mình bị suy sụp. Bạn luôn luôn mơ có ngày được trở lại trường học, không phải lẩn trốn nữa để trở về với tự do! Bạn đã ấp ủ ước mơ đó ngay cả khi bạn và gia đình bị người ta phản bội, đem nộp cho cảnh sát Đức (Gestapo) và ngay cả khi vào trại

“

Anne thân yêu của tôi, giá như tôi có được một phần mười trái tim cao thượng và tình yêu tỏa sáng từ bạn, nếu như tôi có được một chút tài năng, tinh thần và lòng dũng cảm như bạn, tôi sẽ cảm kích vô ngần. Cuộc đời những người đang sống như bạn tôi làm sao có thể so sánh với quãng đời của bạn được. Bạn là người duy nhất - tôi vô cùng biết ơn vì đã có cơ hội này để được viết thư cho bạn.

”

1997

86

tập trung khét tiếng Auschwitz. Bạn đã sống qua nổi trại Auschwitz, đã quyết tâm gắng phải sống đến một ngày nào đó được thả tự do! Cái lần duy nhất bạn tuột khỏi ước mơ này và lòng quả cảm phi thường của mình là lúc chị gái Margot của bạn qua đời. Trong khi mọi thứ khác đã chịu thua tinh thần bạn thì chính việc này đã làm nó suy sụp. Bạn đánh mất niềm tin và ý chí quyết phải sống để rồi cuối cùng bạn đã ra đi. Anne yêu quý ơi, giá như bạn chỉ sống thêm hai tháng nữa thôi thì bạn đã được giải thoát và được cứu sống để thấy đất nước Hà Lan được giải phóng như thế nào. Giá như chỉ thêm ba tháng nữa thôi là bạn đã 16 tuổi trăng tròn rồi đấy.

Mặc dù không sống được đến ngày tự do nhưng bạn đã gần tới được đó rồi. Lòng can đảm và quả cảm của bạn đã và sẽ tiếp tục chỉ cho toàn nhân loại thấy rằng ta sẽ luôn luôn tìm được lối thoát ra khỏi những hoàn cảnh tưởng chừng không vượt qua được, chỉ cần ta có ý chí và quyết tâm.

Anne thân yêu của tôi, giá như tôi có được một phần mười trái tim cao thượng và tình yêu tỏa sáng từ bạn, nếu như tôi có được một chút tài năng, tinh thần và lòng dũng cảm như bạn, tôi sẽ cảm kích vô ngần. Cuộc đời những người đang sống như bọn tôi làm sao có thể so sánh với quãng đời của bạn được. Bạn là người duy nhất - tôi vô cùng biết ơn vì đã có cơ hội này để được viết thư cho bạn.

Anne thân mến, bạn đã tâm sự nỗi niềm khao khát được sống tiếp tục ngay cả sau khi từ giã cõi đời này. Anne ơi, điều ước muốn của bạn đã thành hiện thực rồi đó. Bạn vẫn sống trong tâm hồn và trái tim của những người đang sống và những người đã khuất, bạn sẽ sống mãi, sống mãi trong tâm tưởng của tôi và trong tâm tưởng mọi người.

Xin gửi tới bạn tất cả lòng yêu thương và ngưỡng mộ trên thế giới này!

Jyoti Menon

TÔI VIẾT THƯ CHO MỘT NGƯỜI BẠN (TRAI HOẶC GÁI) ĐỂ NÓI CHO BẠN ẤY RÕ QUAN NIỆM CỦA TÔI VỀ NHỮNG QUYỀN CỦA CON NGƯỜI

Maya thân mến!

Mình mong rằng thư này tới tay cậu khi cậu vẫn luôn khỏe và vui vẻ. Cậu tha lỗi cho mình nhé, mình không thể viết thư cho cậu sớm hơn được bởi vì mình phải tập trung ôn tập cho kỳ thi tốt nghiệp đầy căng thẳng. Chắc Maya đã nhận được quà sinh nhật mình gửi tặng rồi phải không? Cậu có thích món quà ấy không hả Maya? Ôi, mình vui sướng đến nhường nào khi biết tin cậu đoạt giải Nhất cuộc thi viết do “RNAC” tổ chức. Thật tự hào và hãnh diện biết bao khi thấy tên cậu được đăng báo. Maya biết không, mình đã cắt tấm ảnh của cậu từ báo ra rồi đem dán ngay trong phòng của mình đây!

Maya thân!

Rất tiếc là đang nói chuyện vui nhưng mình phải xen vào một tin mà chắc sẽ làm cậu buồn lắm. Anh Kepil học cùng trường và cũng là hàng xóm với mình mất rồi Maya ạ. Anh ấy mất đột ngột quá làm mọi người trong khu tập thể nhà mình đều bàng hoàng sửng sốt. Maya biết không, anh Kepil ra đi không phải do ngã bệnh hay tai nạn mà là vì có kẻ đã giết hại anh ấy.

Ai cũng biết rõ rằng anh Kepil là cán bộ làm công tác xã hội và luôn sẵn lòng giúp đỡ người nghèo. Một hôm, trên đường từ trại trẻ mồ côi trở về nhà sau buổi thăm định kỳ, anh Kepil trông thấy một cậu bé rách rưới đang bị chủ đánh túi bụi. Do phần nộ trước cảnh tượng thương tâm ấy, anh

Kepil đã xông vào can ngăn nhưng thật không ngờ, chính anh lại trở thành nạn nhân của hành động tàn bạo mất hết tính người. Anh đã bị tên chủ kia dùng dao đâm chết. Không một ai ở gần đây đến cứu anh Kepil tội nghiệp cả. Vì đây là một vụ giết người nên vụ án được chuyển đến các nhà chức trách có liên quan. Song, thật lạ kỳ, các nhà chức trách lại không hề quan tâm tới vụ án này. Mặc dù cha mẹ anh Kepil đã kiện lên các cấp cao hơn để có cách xử lý thích đáng nhưng vụ án chẳng được mấy ai quan tâm rồi nó đã kết thúc đột ngột với kết luận rằng “ông chủ do say rượu nên đã mất khả năng tự chủ”.

Mặc dù người ta nói rất nhiều đến nhân quyền, nhưng khi quyền con người đưa vào thực tế thì không một nguyên tắc nào được thực hiện cả.

Ở các nước đang phát triển như Sri Lanka hay Bhutan, người dân đâu được hưởng hạnh phúc và họ có quyền đặt lại câu hỏi nhân quyền là gì? Dù rằng nhân quyền ở tất cả các nước đều tương tự như nhau, thế nhưng, ở đâu cũng có sự khác biệt tùy thuộc vào điều kiện và hoàn cảnh của từng nước.

Qua trường hợp của anh Kepil thân yêu, chúng ta có thể nhận thấy rằng, quyền cứu mạng sống cho một em bé đã làm anh phải mất đi chính mạng sống của mình. Thế tại sao các nhà chức trách có liên quan lại không thể hiểu nổi điều đó để đưa ra phán quyết cho thỏa đáng? Hệ thống pháp luật

Shira Timilsina

15 tuổi, Nepal

ở nước mình đã bị vẩn đục mất rồi và cực kỳ vô lý đối với những phán quyết nó đưa ra. Thế còn số phận những người vô tội đang bị giam giữ vô cớ trong tù sẽ ra sao?

Cho dù có biết bao tổ chức quốc tế đưa ra những quy phạm thích đáng và luôn đấu tranh cho nhân quyền, thế nhưng vẫn chưa có hành động cụ thể nào được thực hiện.

Đây chính là một vấn đề bức xúc đặc biệt đối với các nước châu Á như: Ấn Độ, Pakistan, Bangladesh và Nepal, nơi mà có vô số trẻ em lang thang cơ nhỡ và tội phạm vị thành niên. Liệu số trẻ em đó có biết được thế nào là nhân quyền hay không?

Mình nghĩ rằng, dù cho chúng ta không thể làm được nhiều việc lớn như các tổ chức thuộc Liên hợp quốc, nhưng ít ra thì chúng ta cũng phải cố

gắng giúp những người sống quanh ta bằng cách đấu tranh cho công lý và tương trợ những ai gặp khó khăn hoạn nạn.

Chính vì vậy, Maya ạ, mình tha thiết mong rằng cậu cũng như mình - là những chủ nhân tương lai của đất nước, chúng ta nên coi việc xảy ra với anh Kepil như một vụ việc quan trọng và phải giải quyết vấn đề này bằng cách làm cho nhà chức trách phải hồi hận để đưa ra lời thanh minh thỏa đáng.

Mình hi vọng chúng ta có thể góp sức cùng nhau để giúp đỡ mọi người những lúc gặp khó khăn, hoạn nạn.

Thân mến,

Shira Timilsina

Mặc dù người ta nói rất nhiều đến nhân quyền, nhưng khi quyền con người đưa vào thực tế thì không một nguyên tắc nào được thực hiện cả... Mình nghĩ rằng, dù cho chúng ta không thể làm được nhiều việc lớn như các tổ chức thuộc Liên hợp quốc, nhưng ít ra thì chúng ta cũng phải cố gắng giúp những người sống quanh ta bằng cách đấu tranh cho công lý và tương trợ những ai gặp khó khăn hoạn nạn.

1999

90

TÔI VIẾT THƯ CHO MỘT NGƯỜI BẠN (TRAI HOẶC GÁI) ĐỂ NÓI RÕ BƯU CHÍNH ĐỐI VỚI TÔI CÓ Ý NGHĨA NHƯ THẾ NÀO TRONG CUỘC SỐNG HÀNG NGÀY

Ngày 01/3/1999

Chị Helen yêu quý!

Đạo này chị có khỏe không? Em cảm ơn chị nhiều vì chị đã gửi bưu thiếp cho em. Em nóng lòng viết thư cho chị ngay để chị cùng chia vui với em: Cô bạn Shunji người nước ngoài của em đã khỏe hơn rồi đây chị ạ.

Em kết bạn với Shunji từ năm 1996 tại Trại hè Quốc tế. Shunji là một bạn gái Triều Tiên xinh tươi, hiền dịu, ít nói. Giọng hát ngọt ngào và điệu múa uyển chuyển của Shunji ở đâu cũng giành được những tràng vỗ tay cổ vũ nồng nhiệt. Có lẽ, vì bạn ấy nói tiếng Trung Quốc rất giỏi nên chúng em trở thành đôi bạn thân ngay sau khi quen nhau. Em vẫn còn nhớ, khi thấy các bạn thiếu nhi Trung Quốc ở trại hè rất nhiệt tình, Shunji đã xiết chặt tay em rồi nói: "Chúng mình sẽ mãi là bạn của nhau nhé?". Shunji kể cho em nghe về thành phố quê hương của bạn ấy ở Triều Tiên - một vùng đồi núi có phong cảnh tuyệt đẹp với hoa đỗ quyên đỏ và trắng nở rộ trời mỗi độ xuân về. Thế rồi giờ phút chúng em phải chia tay nhau đã đến. Shunji khóc, nước mắt đầm đìa trên má. Bạn ấy ôm chặt lấy em rồi nói: "Đừng quên mình Xinyi nhé! Khi về, cậu nhớ luôn viết thư cho mình". Em cũng vừa thốn thức vừa gật đầu, trong lòng xúc động vô cùng.

Sau khi về nước, em đã giữ đúng lời hứa với Shunji dù em bận học suốt. Tháng nào em và Shunji cũng viết thư cho nhau. Thật kỳ lạ, cứ hệt như là đã hẹn nhau từ trước, cả hai đứa chúng em cùng dùng một loại giấy viết thư màu xanh lá cây nhạt để viết cho nhau. Có điều giấy viết thư của em có hình cây tre còn giấy của Shunji lại in hình hoa đỗ quyên. Nóng lòng chờ đợi những cánh thư của nhau bay đến trở thành một phần cuộc sống của bọn em. Ngày ngày đi học về, em đều lần mở hộp thư dưới cầu thang xem có thư của Shunji hay không.

Thu qua rồi đông tới; bỗng dưng bật thư của Shunji. Có lẽ phải đến hơn nửa năm em chẳng nhận được lá thư nào của Shunji cả. Mặc dầu em vẫn đều đặn viết thư cho bạn ấy nhưng chẳng hề nhận được hồi âm. Em bắt đầu lo lắng sốt ruột, luôn cầu mong dịch vụ bưu điện xanh sẽ mang tới tin tốt lành. Thế rồi vào một ngày đông tuyết rơi lạnh lẽo, một lá thư mỏng của Shunji đã đến với em. Lần này bạn ấy viết trên giấy trắng: "*Xinyi yêu quý, mình viết thư này trên giường bệnh bởi mình đang phải điều trị bệnh bạch cầu. Mặc dù tất cả mọi người đều cố gắng không cho mình biết song mình đoán rằng căn bệnh này không thể qua khỏi. Mình đang gắng sức để giành lại sự sống vì thiết tha được sống, Xinyi ạ. Dẫu rằng mình chẳng hề muốn trở thành gánh nặng cho gia đình, song mình cũng không muốn từ già*

Xinyi Chen

12 tuổi, Trung Quốc

cuộc đời này một chút nào...". Thư của Shunji làm em bàng hoàng sửng sốt. "Không, Shunji ơi, cậu không thể chết được. Lẽ nào một bạn gái mới 14 tuổi hiền lành, tốt bụng và đầy sức sống như cậu lại phải chịu khổ đau với căn bệnh quái ác ấy hay sao?". Tình cảnh của Shunji làm em rất xót xa. Ngay tối hôm đó, nước mắt vẫn tuôn trào, em đã viết một lá thư dài đến 10 trang cho Shunji trên giấy viết màu xanh tươi sáng mà em cố tình chọn dùng bởi em mong rằng khi nhìn thấy lá thư với màu xanh hi vọng, Shunji sẽ không phải là bỏ cõi đời này.

Gửi thư cho Shunji xong, em chợt nghĩ đến y học cổ truyền của Trung Quốc. Liệu có thể tìm được phương thuốc chữa bệnh bạch cầu cho Shunji

không nhỉ? Em kể với ba mẹ em ý định của mình và ngay lập tức cả nhà giúp em tìm kiếm thông tin. Cuối cùng, cả nhà em tìm được một bài báo cũ viết về một lương y kỳ cựu ở tỉnh Quý Châu đã phát hiện ra một loại thuốc đông y chuyên chữa bệnh bạch cầu. Em vội tìm sổ tiết kiệm của em có số tiền gửi là 2.400 nhân dân tệ do em để dành từ tiền mừng tuổi Tết đã mấy năm nay. Em rút toàn bộ số tiền đó ra, không hề mảy may do dự và ba mẹ em giúp em mua thuốc qua thư đặt hàng với thời hạn nhanh nhất có thể được. Gói xong thuốc thành một bưu kiện lớn, em vội đem ra Bưu điện để gửi đi. Nhân viên Bưu điện cho biết nếu gửi bằng đường bưu điện thông thường thì phải mất tới 20 ngày bưu phẩm mới tới Triều

“

Chị Helen yêu quý!... không biết chị có nghĩ giống em không, rằng dịch vụ bưu điện xanh là nhịp cầu nối tất cả mọi người trên thế giới với nhau và dịch vụ ấy sẽ giữ một vai trò không gì sánh nổi trong đời sống hàng ngày của mỗi chúng ta? Bưu điện chuyển giao tình bạn, những khát vọng cháy bỏng và cả những cuộc đời... Ta phải trân trọng nó, phải không chị?

”

Tiên. Em bật kêu lên: “Không thể được?” Sau đó em giải thích cho mọi người tình cảnh của Shunji. Nghe em kể xong, các cô chú nhân viên bưu điện khuyên em gửi thuốc theo đường phát chuyển nhanh EMS; bằng cách đó thì bưu phẩm sẽ đến Triều Tiên trong vòng 24 tiếng đồng hồ. Gửi xong thuốc, em cảm thấy nỗi lo lắng nặng trĩu trong lòng vơi hẳn đi. Em tha thiết cầu mong thuốc sẽ cứu sống Shunji của em.

Xuân sang, khi hoa lá khoe sắc, Shunji lại bắt đầu viết thư cho em. Lần này bạn ấy dùng giấy viết màu xanh lá cây nhạt để báo cho em biết bệnh tình của bạn ấy đã khá hơn rất nhiều sau khi uống thuốc em gửi. Shunji còn kể cho em biết ở thành phố nơi bạn ấy sống, hoa đỗ quyên lại nở rộ trên các sườn núi. Shunji muốn mẹ ngắt cho một bông đỗ quyên để gửi cho em nhưng lại sợ trên đường thư đi, hoa sẽ bị héo nên bạn ấy chỉ ép vài cánh hoa vào trang thư thôi. Nâng niu trên tay những cánh hoa vàng rực tỏa hương dịu dịu, em dường như cảm nhận được khát vọng sống của Shunji. Với nỗi vui mừng khôn xiết, em lại gửi tiếp gói thuốc nữa cho Shunji theo đường chuyển phát nhanh.

Một buổi sáng tháng năm, em lại nhận được một lá thư khá dài của Shunji viết trên giấy màu xanh tươi sáng. Trong thư Shunji viết: “*Xinyi ơi, mình báo cho cậu một tin vui nhé, mình đã khỏe hơn rất nhiều rồi đây. Ngay cả các bác sĩ cũng bảo thật là kỳ diệu! Mình cảm thấy ăn ngon miệng hơn và đã đi dạo bên qua đồi gần bệnh viện. Khi soi gương, mình thấy đôi má lại ửng hồng trở lại như quả táo chín. Trong những ngày tuyệt*

vọng, mình đã có cậu viết thư động viên và gửi cả thuốc sang cho mình. Mẹ mình bảo chính tấm lòng chân thành của cậu đã thấu đến Chúa Trời và chính Người đã biến gói thuốc cậu gửi cho mình từ nơi xa xôi thành thần dược đây. Mình vô cùng biết ơn dịch vụ bưu điện xanh đã chuyển tới cho mình tình bạn bè, lòng yêu thương và khát vọng sống”.

Ôi, Shunji đã được cứu sống rồi! Em vui mừng khôn xiết và đôi mắt bắt chợt lại ràn rụa những giọt lệ hạnh phúc long lanh. Dường như em được trông thấy Shunji yêu quý của em hiện ra giữa rừng hoa đỗ quyên nở rộ núi đồi và thảo nguyên, vừa chạy về phía em vừa vẫy vẫy những cánh thư xanh, với gương mặt rạng ngời như bông đỗ quyên dưới ánh nắng ban mai.

Chị Helen yêu quý! Nghe xong câu chuyện của em và Shunji, không biết chị có nghĩ giống em không, rằng dịch vụ bưu điện xanh là nhịp cầu nối tất cả mọi người trên thế giới với nhau và dịch vụ ấy sẽ giữ một vai trò không gì sánh nổi trong đời sống hàng ngày của mỗi chúng ta? Bưu điện chuyển giao tình bạn, những khát vọng cháy bỏng và cả những cuộc đời. Ta phải trân trọng nó, phải không chị?

Em mong rằng chị sẽ viết thư cho em nhiều hơn và chị hãy viết trên những trang giấy màu xanh lá cây, chị nhé!

Mong chị luôn vui.

Em của chị
Xinyi

TÔI VIẾT BỨC THƯ NÀY ĐỂ NÓI LỜI CẢM ƠN

94

Chị Mandy yêu quý!

Nhiều người đã dành trọn cuộc đời để kiếm tìm hạnh phúc, điều mà ai ai cũng có thể cảm nhận được. Hầu hết mọi người trong chúng ta sẽ trông chờ cái khoảnh khắc để nói rằng, “sự tồn tại của tôi không phải là vô ích”. Nhưng phần lớn mọi người sẽ không bao giờ tìm thấy giây phút ấy, bởi vì họ thường quên rằng, chính những điều bình dị đã làm cho cuộc sống trở nên tươi đẹp hơn. Đó chỉ là một tia nắng ban mai, một nụ hoa hé nở hay những hạt mưa lặng lẽ rơi bên cửa sổ.

Chính chị là người giúp em nhận ra rằng, thậm chí những điều nhỏ bé thường nhật cũng có thể trở thành đặc biệt. Chị chỉ cho em thấy rằng, ai đó có bao nhiêu tiền hoặc anh ta ăn mặc thế nào không quan trọng, mà chính bản chất con người anh ta mới thật sự làm nên tất cả. Biết bao lần chúng ta cùng đi dạo, chị luôn chỉ cho em những gì khiến chị hạnh phúc. Và chính trong những giây phút đó, một vài cảm nhận thú vị của chị về cuộc sống đã truyền sang em. Nhờ chị, em đã biết nhìn nhận thế giới với một cách nhìn khác.

Những năm qua, đã bao lần em mất hi vọng? Em chắc là nhiều lắm. Nhưng dù tuyệt vọng thế nào, chán chường đến đâu hoặc dường như đã nản chí, chị luôn luôn thành công khi truyền cho em sự can đảm mới. Nhờ chị giúp đỡ, em lại bắt đầu ước mơ và chắc chắn rằng, em có thể biến nó thành hiện thực. Biết bao lần chị giúp em hiểu điều đó quan trọng đến chừng nào và không bao giờ được để mất nó. Chị luôn đặt niềm tin vào chính bản thân mình, vì thế chị đã thành đạt. Chị nói với em hàng nghìn lần cho tới khi em bị thuyết phục rằng điều đó là sự thật và là mẫu chốt của cuộc sống. Chính vì thế, em vô cùng biết ơn chị.

Chị không bao giờ buồn rầu trước những gì người khác nghĩ về mình. Chị tiếp tục hưởng thụ cuộc sống mỗi ngày. Suốt cuộc đời chị căm ghét việc sống bằng những triết lý của người khác, chị có chính kiến của mình. Chị giảng giải cho em hiểu rằng điều đó sẽ hạn chế chị. Em đã hiểu, và cũng bắt đầu sống theo những lý tưởng của mình. Với sự giúp đỡ của chị, em đã có cá tính hơn và sống có mục đích riêng. Nhưng em không thể tự mình đạt tới những cái đích đó. Để thực hiện được, em

Kristina Wöllner

15 tuổi, Đức

(đồng giải Nhất quốc tế)

cần chị và tình bạn của chị, bởi vì hai chị em ta đã cùng nhau chia sẻ những điều thật tuyệt vời, nó làm cho những gì em trải nghiệm trở nên sâu sắc hơn. Với chị em có thể thổ lộ mọi điều, tâm sự buồn vui hoặc đơn giản chỉ ngồi bên nhau cùng nghe nhạc và mơ mộng.

Chị em mình thật sự hiểu nhau đến mức chẳng phải nói ra cũng biết người kia đang nghĩ hoặc đang cảm thấy điều gì. Hai chị em mình cảm nhận được ngay khi một người gặp điều chẳng lành hay có chuyện buồn. Chúng mình luôn gắn bó với nhau như hình với bóng.

Chị là người duy nhất em có thể tin tưởng để bộc bạch nỗi lòng “em viết lá thư này để nói lời cảm ơn”. Cảm ơn vì chị đã luôn luôn hiểu em, thậm chí ngay cả khi em không thể hiểu nổi chính mình. Cảm ơn chị luôn cho em những lời khuyên nhủ, kể cả trong những tình huống tuyệt vọng nhất. Cảm ơn, vì chị luôn có mặt mỗi khi em cần chị. Chị là người chị gái tuyệt vời nhất mà ai cũng mong có được! Em yêu chị.

Kristina

“
Chị là người duy nhất em có thể tin tưởng để bộc bạch nỗi lòng “em viết lá thư này để nói lời cảm ơn”. Cảm ơn vì chị đã luôn luôn hiểu em, thậm chí ngay cả khi em không thể hiểu nổi chính mình... Chị là người chị gái tuyệt vời nhất mà ai cũng mong có được! Em yêu chị.
”

2000

TÔI VIẾT BỨC THƯ NÀY ĐỂ NÓI LỜI CẢM ƠN

Madrid, ngày 01 tháng 01 năm 2000

Ông kính mến!

Có lẽ lá thư này không bao giờ tới được tay ông, vì cháu không biết đích xác địa chỉ của ông ở thiên đường và liệu ở đó có những người đưa thư hay không, tuy vậy cháu vẫn gửi cho ông vì ông vẫn thường nói với cháu rằng, chỉ cần nghĩ đến nhau thôi thì coi như đã được gặp rồi.

Cháu hình dung thấy ông đang ngồi trên ghế, chiếc áo khoác gấp lại đặt trên đùi và đôi mắt màu ghi hiện từ đang nóng lòng đợi chờ thư cháu. Cháu sẽ nói thật chậm rãi (vì tai ông đã nghe ngãng và ông cũng ngày một yếu đi vì tuổi già). Cháu cảm ơn ông vì ông đã dẫn cháu dạo chơi khắp khu vườn, mặc cho trời rét căm căm khiến tai ông cháu mình đỏ ửng.

Cháu cảm ơn ông vì những đêm ông ngồi bên giường kể cho cháu nghe biết bao nhiêu truyện cổ tích về những tên cướp biển, những thiên thần và những người khổng lồ... Những câu chuyện ấy đã đưa cháu vào giấc ngủ ngon lành không mộng mị, không âu lo.

Cháu vô cùng cảm ơn ông vì những điều ông luôn dạy bảo cháu để cháu vững bước trên đường đời, những điều mà đã được ông trải nghiệm bằng chính cuộc sống của mình. Những điều đó phong phú hết như một cuốn bách khoa thư thực thụ.

Ông đã cho cháu những cuộc dạo chơi thú vị, qua đó cháu yêu quý và tôn trọng thiên nhiên hơn. Ông đã cho cháu những buổi đi câu không thể nào quên, ông cháu mình đã câu được bao nhiêu là cá, nhưng nhiều hơn cả vẫn là những điều thú vị mà cháu nhận biết được ở ông hết như khám phá được từ những cuốn sách.

Ông là người bạn tâm tình của cháu những lúc vui buồn, là niềm an ủi xoa dịu nỗi đau, là liều thuốc tiên làm lành những vết thương của cháu.

Ông luôn trẻ mãi không già vì ông đã sống biết yêu thương và chia sẻ, ông đã sống luôn hướng tới tương lai nhưng không bao giờ quên quá khứ.

Ông đã dạy cháu biết cảm phục, không ganh tị, biết chúc mừng người chiến thắng và phải biết cố gắng vươn lên.

Manuel Bermejo Poza

14 tuổi, Tây Ban Nha
(đồng giải Nhất quốc tế)

Ông đã cho cháu hiểu được sự ứng xử lạ thường của người lớn, để cháu lường trước và không lặp lại những nếp nghĩ đôi khi rất cổ hữu của họ.

Ông đã biến mình thành trẻ thơ để chơi đùa và chia sẻ cùng cháu, kiểm chế những trò thái quá của cháu và ông cũng chính là chàng hiệp sỹ sửa chữa cho cháu những lỗi lầm.

Qua những câu chuyện kể về cuộc chiến tranh phi lý mà ông đã từng tham gia, ông đã dạy cho cháu rằng đó là một sai lầm đáng tiếc, một sự thất bại thảm hại của con người.

Ông là cha, là mẹ, là thân hộ mệnh, là tiếng nói từ đáy lòng cháu, ông là người thợ mài còn tuyệt vời

hơn cả chiếc chổi mẹ cháu vẫn dùng để quét cho nhà sạch bóng.

Ông đã cho cháu hiểu được đúng nghĩa của những từ tình yêu, giá trị và tình hữu nghị.

Ông ơi, cháu cảm ơn ông nhiều lắm. Ông luôn ở trong trái tim cháu hết như lời cha cháu, người con xứng đáng của ông, thường nói: Ai luôn được tưởng nhớ, người đó sẽ sống mãi.

Ông ơi, thư đã dài, nhưng cháu không muốn nói lời tạm biệt, cháu chỉ muốn nói rằng, cháu luôn nhớ và yêu ông thật nhiều.

Cháu cảm ơn ông.

Gracias!

“

Ông kính mến!... Cháu cảm ơn ông vì những đêm ông ngồi bên giường kể cho cháu nghe biết bao nhiêu truyện cổ tích về những tên cướp biển, những thiên thần và những người khổng lồ... Những câu chuyện ấy đã đưa cháu vào giấc ngủ ngon lành không mộng mị, không âu lo. Cháu vô cùng cảm ơn ông vì ông đã biến mình thành trẻ thơ để chơi đùa và chia sẻ cùng cháu, kiểm chế những trò thái quá của cháu và ông cũng chính là chàng hiệp sỹ sửa chữa cho cháu những lỗi lầm.

”

TÔI VIẾT BỨC THƯ NÀY CHO BẠN ĐỂ NÓI VỀ TÌNH BẠN VÀ NHỮNG SỰ KHÁC BIỆT CỦA CHÚNG TA

Brahim thân yêu,

Giờ đây ngồi ngắm ảnh em, chị lại nhớ tới những tháng ngày em sống chung với gia đình chị trong suốt kỳ nghỉ “hòa bình”. Mùa hè năm 1997 ấy, lúc mới đến trông em yếu mệt đến mức tưởng chừng sắp ngất xỉu sau hàng chục tiếng đồng hồ vượt qua sa mạc bằng xe ca, máy bay, và thậm chí bằng cả xe tải. Hôm đó, chị đã làm quen với em và đưa em về nhà. Rồi mẹ chị giúp em cởi bỏ bộ quần áo rách rưới, tắm rửa và thay cho em quần áo mới. Còn em cứ lặng im cúi đầu và nước mắt lăn dài trên má. Xúc động biết bao trước cảnh một em bé mới lên 8 tuổi mà đã phải rời xa gia đình đến sống ở một đất nước xa lạ, nơi em đâu biết được điều gì sẽ xảy ra với mình. Những ngày đầu sống tại nhà chị quả là những ngày đầy khó khăn. Phải mất một thời gian gia đình chị mới biết được đôi điều về em: tên em là gì, em lên mấy... Không hiểu sao em chỉ bắt chuyện với cha của chị. Dần dần mọi người trong nhà mới hiểu nguyên do. Vì bố em bị giam giữ ở Morocco nên em chưa bao giờ được sống gần bố. Vài tuần sau, em đã trở thành một thành viên trong gia đình chị. Chị vẫn còn nhớ, có những đêm ngủ say rồi mà hai chị em mình vẫn nắm chặt tay nhau. Lại có những hôm đã nửa đêm, em vẫn còn hát để đánh thức chị dậy rồi hai chị em mình cùng chơi đùa.

Em có biết không, giờ đây trong tâm trí chị vẫn còn đọng lại rõ nét nụ cười và ánh mắt của em, một đứa em ngây thơ bé bỏng vì hoàn cảnh mà phải sống xa quê hương, và cũng vì hoàn cảnh mà buộc phải lớn nhanh, buộc phải trở thành người lớn khi chưa được hưởng hạnh phúc của tuổi ấu thơ. Chiều nào cũng vậy, em kể chị nghe về cuộc sống của em nơi quê nhà, về những gì em phải chịu đựng ở trường học mỗi khi không thuộc bài. Thậm chí đã có lần em bị phạt đòn bằng thước kẻ. Làm sao mà một đứa bé chưa đầy 8 tuổi như em lại có thể chịu đựng được tất cả những điều đó? Em có nhớ lần đầu tiên ra biển cùng chị không? Lúc đầu em hăng hái bảo ra biển rồi chúng ta sẽ không lên bờ nữa. Thế nhưng ra đến biển em lại chẳng dám mặc đồ tắm. Có lẽ em đã quá sợ hãi khi trông thấy biển nước mênh mông. Hai tháng trôi đi thật nhanh và giờ phút chia tay đã tới. Em bảo chị đừng khóc nhưng làm sao mà chị cầm nổi nước mắt khi thấy em chuẩn bị lên đường với túi đồ đựng quần áo, thức ăn, đồ chơi... Chị hi vọng một ngày nào đó chị em mình sẽ gặp lại nhau.

Năm 1998 đã đến. Không có em bé nào từ Saharawi đến cả. Cả nhà chị rất sốt ruột vì bất tin em. Cha mẹ chị quyết định đến thăm em ở trại tị nạn Tindouf. Chị mong được đến nơi đó biết chừng nào nhưng mọi người không cho chị đi.

Maria del Mar Criado Jimenez

15 tuổi, Tây Ban Nha

Chị đã được xem những bức ảnh chụp trại tị nạn. Ở nơi đó chỉ có cát và cát mênh mông, một bầu trời xanh thăm thẳm và những túp lều nhỏ. Điều khiến chị ngạc nhiên nhất là ở tâm ảnh nào cũng thấy những đứa trẻ với nụ cười rạng rỡ trên môi. Vậy mà ở nơi đây, trẻ em nước chị cứ khóc đòi bố mẹ sắm cho chúng đồ chơi điện tử hiện đại trong khi đó ở Saharawi, các em nhỏ vui thích với những đồ chơi đơn sơ làm từ vỏ đồ hộp và dây thép. Bây giờ thì chị đã hiểu được câu tục ngữ “được voi đòi tiên”.

Một thời gian sau, nhà chị nhận được thư em. Trong thư em nói sẽ đến thăm gia đình chị vào năm 1999. Giấc mơ gặp lại nhau giờ đã thành hiện thực. Cả nhà chị cổ kim nén nỗi xúc động đang dâng trào khi gặp lại em lần này lại vẫn trong bộ quần áo rách rưới. Em đeo một ba lô nặng trĩu quà cho gia đình. Chị vẫn nhớ lúc cha chị về đến nhà, vừa nghe tiếng cửa mở, em đã lao ra ôm chầm lấy người. Hai tháng năm 1999 ấy lại qua đi thật nhanh. Trong hai tháng đó, chị em mình sống bên nhau còn vui hơn nhiều so với

“

Em có biết không, giờ đây trong tâm trí chị vẫn còn đọng lại rõ nét nụ cười và ánh mắt của em, một đứa em ngây thơ bé bỏng vì hoàn cảnh mà phải sống xa quê hương, và cũng vì hoàn cảnh mà buộc phải lớn nhanh, buộc phải trở thành người lớn khi chưa được hưởng hạnh phúc của tuổi ấu thơ... Kỷ niệm đẹp đẽ nhất đối với chị là vào đêm đầu tiên gặp lại, em đã thốt lên tiếng gọi “chị ơi”. Hai tiếng ấy chẳng có ý nghĩa gì to tát lắm nhưng riêng đối với chị, tiếng gọi ấy thân thương và triu mến biết chừng nào. Tiếng gọi ấy có ý nghĩa hơn cả những áng thơ đẹp nhất của một thi sĩ.

”

2001

100

hồi năm 1997. Kỷ niệm đẹp dễ nhất đối với chị là vào đêm đầu tiên gặp lại, em đã thốt lên tiếng gọi “chị ơi”. Hai tiếng ấy chẳng có ý nghĩa gì to tát lắm nhưng riêng đối với chị, tiếng gọi ấy thân thương và triu mến biết chừng nào. Tiếng gọi ấy có ý nghĩa hơn cả những áng thơ đẹp nhất của một thi sĩ.

Em kể cho gia đình chị biết tin bố em đã được trả tự do. Cứ tối đến, em lại kể chị nghe về cảnh tù đầy khổ cực mà bố em phải chịu đựng. Em nhắc đến những chuyện đó mà không mấy xúc động đến nỗi chị vô cùng ngạc nhiên bởi không hiểu sao một dân tộc lại có thể quen sống và chịu đựng tất cả những tội ác tàn bạo đến thế. Giờ phút chia tay lại sắp đến. Em đã khóc rất nhiều và chẳng hề muốn rời xa. Có lần tình cờ gặp những đứa trẻ không quen biết cũng từ Saharawi tới, em đã nói dối chúng rằng em là người Tây Ban Nha có tên là Criado (tên của cha chị) hoặc là Jimenez (tên mẹ chị). Nhưng rồi ngày chia tay

vẫn đến. Không thể nào giữ em ở lại được. Đến giờ đã một năm rưỡi qua đi, chị em mình không gặp lại nhau. Chị vẫn hi vọng sáu tháng nữa em sẽ trở lại nơi đây và đem đến cho gia đình chị nụ cười hồn nhiên trẻ thơ của mình. Vào lúc viết thư này cho em, chắc em đang uống trà. Chị vẫn nhớ có ba loại trà như em kể. Loại thứ nhất “đắng chát như cuộc đời”, loại thứ hai “ngọt ngào như tình yêu”, còn loại thứ ba “êm dịu như cái chết”.

Chị muốn viết cho em thật dài nhưng những gì chị muốn nói với em thật khó diễn tả bằng lời. Chị rất mong có ngày chị em mình lại được gặp nhau. Chị gửi tới em những cái hôn thấm thiết của một gia đình Tây Ban Nha, đặc biệt là của chị, một người chị không bao giờ quên em cùng những con người của miền đất Saharawi.

Chào em thân yêu!

Maria

2002

LÁ THƯ GỬI CHO NGƯỜI MÀ EM THẤY THIẾU VẮNG

Caracas, ngày 27 tháng 02 năm 2002

Ông yêu quý!

Cháu viết thư này cho ông vì mấy ngày gần đây cháu nhớ ông nhiều lắm.

Cháu rất buồn vì không còn được nhìn thấy ông nữa, không còn được ôm hôn ông như ngày xưa cháu vẫn thường ôm hôn người ông yêu quý. Nhưng cháu cũng rất vui vì cháu biết rằng, ông đang ở trên thiên đường và đã may mắn được nhìn thấy Đức Chúa trời, thấy Đức mẹ đồng trinh và thấy các thiên thần. Ông cần thiết đối với cháu biết bao, cháu lúc nào cũng mong có ông ở bên cạnh. Giá mà khi ông còn sống cháu được ở bên ông nhiều hơn nữa thì tuyệt biết mấy. Mọi người trong gia đình lúc nào cũng nhớ đến ông, lúc nào cũng nhắc đến những điều tốt đẹp của ông và những nỗi gian truân mà ông phải chịu đựng.

Cháu rất hạnh phúc vì được là cháu gái của ông và đó cũng là niềm vinh dự của riêng cháu. Cháu nhớ ông nhiều lắm và cháu nhớ đến những lúc ông cháu mình cùng đùa chơi, cùng xem vô tuyến truyền hình...

Cứ mỗi lần nhìn ảnh ông cháu lại nhớ tới ông. Lần nào đến thăm cháu, bà cũng nói rằng, ông là một người rất tốt và bà kể nhiều chuyện về ông lắm ông ạ.

Ngày lễ Ban Thánh thể lần đầu tiên rất quan trọng đối với cháu và cháu luôn nhớ đến ông. Chúng cháu rất vui vẻ trong ngày lễ cùng người thân và bạn bè, dù ông không có mặt bằng xương bằng thịt, nhưng trong trái tim cháu luôn có hình ảnh của người ông mà cháu hằng yêu quý.

Ở trường, cháu đạt nhiều điểm tốt, cháu có nhiều bạn bè và chúng cháu rất thương yêu nhau.

Cháu mới nuôi một chú chó con tên là Nena, nó rất tình cảm và chúng cháu yêu nó lắm, nó là con chó vệ, màu đen vàng.

Ngày ông ra đi, các anh chị cháu còn nhỏ lắm, bây giờ mọi người lớn lắm rồi ông ạ. Chị gái của cháu đã vào đại học rồi cơ đấy.

Trên thế giới này cũng còn có nhiều điều không tốt ông ạ, bởi vì vẫn còn chiến tranh và chưa có công bằng. Vẫn còn biết bao người nghèo khổ không có cơm ăn áo mặc, không nhà không cửa, và còn nhiều bạn nhỏ phải chịu cảnh đói khát.

Giờ cháu đã lớn lắm rồi, cháu đã đi vừa giấy của mẹ và chị gái rồi đấy. Ai cũng bảo cháu giống cha và giống bà Gloria, nhưng cháu thì cho rằng, cháu chẳng giống ai cả. Anh trai cháu thì càng ngày càng giống ông như đức.

Cách đây một tháng, cháu đã bắt đầu tập Yoga rồi ông ạ, cháu tập rất đều và tự phát hiện ra rằng cháu rất thích hợp cho bộ môn này. Cháu là đứa bé nhất lớp và cháu thích Yoga lắm ông ạ.

Sofia Fernández

10 tuổi, Venezuela
(đồng giải Nhất quốc tế)

Hiện nay, khoa học công nghệ phát triển nhanh lắm, khi ông ra đi thì lúc bấy giờ nhiều thứ chưa có. Hiện tại trên trái đất này, chúng cháu đang đấu tranh làm sạch hành tinh, đấu tranh vì hòa bình và vì nhiều điều khác nữa. Chúng cháu đấu tranh bởi vì chúng cháu yêu trái đất này.

Ông ơi, đó là tin tức từ trái đất, cháu rất muốn được biết tin tức từ thế giới của ông, chắc rằng sẽ thú vị lắm.

Cháu rất muốn bằng bất cứ giá nào ông cũng nhận được lá thư này.

Không bao giờ cháu có thể quên được ông đâu bởi vì ông là một người rất đặc biệt với cháu.

Cháu muốn ông biết rằng, ông rất cần cho chúng cháu trên trái đất này, rằng chúng cháu rất yêu ông, rằng chúng cháu nhớ ông rất nhiều, và ông luôn luôn sống trong lòng chúng cháu. Ông ơi, cháu biết rằng cháu không bao giờ còn được nhìn thấy ông hay được nghe ông nói nữa, nhưng cháu cũng biết một điều rằng, cháu yêu ông rất nhiều. Tạm biệt ông yêu quý, ông hãy luôn nhớ rằng cháu không bao giờ quên ông.

Cháu rất yêu ông, mặc dù ông không còn ở đây nữa nhưng mãi mãi ông vẫn là ông của cháu.

Sofia

Không bao giờ cháu có thể quên được ông đâu bởi vì ông là một người rất đặc biệt với cháu. Cháu muốn ông biết rằng, ông rất cần cho chúng cháu trên trái đất này, rằng chúng cháu rất yêu ông, rằng chúng cháu nhớ ông rất nhiều, và ông luôn luôn sống trong lòng chúng cháu.

2002

LÁ THƯ GỬI CHO NGƯỜI MÀ EM THẤY THIẾU VẮNG

Ngày 01 tháng 6 năm 1989

Chrissy yêu quý!

Mình nhớ cậu quá bèn viết thư cho cậu đây. Cậu có khỏe không? Mình vẫn vậy thôi nhưng buồn và đơn độc trong cái ngăn tủ chật hẹp này. Năm thì mười họa mới có cô chổi ghé qua thăm nom tý chút; vài ba chú nhện và kiến cũng đôi lần đến chơi còn hầu như ở đây chỉ có mỗi mình lẻ loi nằm nghĩ ngợi miên man. Mình vẫn còn nhớ lắm Chrissy ạ, nhớ như in cái ngày cậu quăng mình vào đây mà chẳng hề mấy may thương tiếc.

Hôm ấy, vào một buổi sáng mùa hè nắng nhẹ, cậu đã tỉnh giấc còn mình vẫn đang ngồi ở cuối giường và nhìn cậu không chớp mắt. Mình thấy cậu lục tìm gì đó dưới gầm giường và lát sau lôi ra một cái hộp được trang trí rất đẹp mà mình chưa hề trông thấy bao giờ. Chiếc hộp ấy còn được sơn son thếp vàng và xung quanh gắn đầy những hình trang trí tròn trĩnh như những đồng xu tí hon. Khi cậu mở nắp hộp, mình thấy bên trong toàn là giấy đủ loại và một ít khăn giấy thơm phức. Sau đó, cậu đặt mình vào vị trí quen thuộc mọi khi, cậu thơm lên má mình hồi lâu, nói lời tạm biệt và nước mắt tuôn trào trên má, rơi lã chã lên cả mũi mình. Cậu đóng hộp lại rồi chạy đi đâu đó hồi lâu, khi cậu quay lại, mình nghe thấy tiếng giấy sột soạt rồi sau đó thì im bật. Mình thấy cậu loay hoay một lúc rồi chợt nghe thấy tiếng ngăn kéo tủ kêu “kẹt” một cái, cậu thả mình vào đó và thế là bóng tối bao trùm xung quanh mình. Từ đó, cậu không hề quay trở lại như chẳng hề nhớ ra rằng, mình vẫn đang nằm ở đây. Mình cũng

không nhớ lắm là mình đã nằm trong ngăn tủ bao nhiêu lâu nhưng rồi đến một ngày kia, mình quyết định phải đi tìm cậu. Mình trèo lên mấy quyển sách cũ nằm lăn lóc, xuyên qua đám mạng nhện lung nhùng, trượt vào đồng chắn bị nhẩy cần lổ chỗ, leo chon von lên đồng đồ chơi xếp hình và mon men tới gần cửa tủ. Nhòm qua lỗ thủng bị môi ăn, mình thấy mọi thứ trong căn phòng của cậu đều khác trước. Trên cái bàn trang điểm đặt đầu giường lộn xộn đủ thứ mà mình chưa từng trông thấy bao giờ. Nào là khối tròn, khối vuông đủ màu, rồi đến những sợi dài trông cứ y như cái đuôi của bác ngựa. Những thứ đó trông thật kỳ dị, có cái gớm ghiếc như ma, cái thì lờ lợt, cái thì lại nhọt nhọt. Trên bàn còn có cả một hộp trang điểm mắt đủ màu xanh đỏ tím vàng nhưng mình biết chắc là cậu thích dùng màu xanh da trời. Mình cũng không biết tại sao nhưng mình đoán rằng, có lẽ bởi vì, đó là màu làm cậu trông rất giống người anh trai trong bộ quần áo xanh mặc khi ra trận. Và kia nữa, có cả thuốc chải lông mi để cậu uốn cho nó cong lên như hình số ba. Và gì nữa thế này lại còn cả thỏi son nữa cơ đấy. Bỗng có tiếng chuông điện thoại réo vang, mình nghe tiếng cậu trả lời ai đó và chợt nghe thấy cái tên khá quen thuộc là Jare. Sau một hồi nghĩ ngợi, mình chợt nhớ ra đó là tên người bạn trai cậu quen ngoài phố. Mình cũng chẳng hiểu tại sao cậu lại thích nói chuyện với cậu ta cơ chứ. Theo mình thì hai người không hợp nhau tý nào. Cậu ta thì thích toàn đồ chơi súng ống, xe tăng, còn cậu thì chỉ mê mỗi búp bê thôi. Vậy thì lấy gì để mà nói chuyện với nhau cơ chứ! Nếu mình nhớ không nhầm thì đã có lần mình trông thấy cậu ta hay

Candice Balletta

13 tuổi, Nam Phi
(đồng giải Nhất quốc tế)

đắm cậu và lại còn thả những con rệp chết lên tóc cậu nữa đây. Mình nghĩ đáng lẽ cậu phải ghét cậu ta mới phải. Chợt mình nghe thấy tiếng cậu cười khúc khích và lại một lần nữa mình không thể hiểu được, mình chỉ bị trở lại thực tại khi nghe thấy tiếng đặt ống điện thoại kêu “cách” một cái rồi cậu thả mình xuống giường đánh “phịch”. Có chuyện gì thế nhỉ? Cậu bị hạ gục chăng? Hay điều gì không hay xảy ra với cậu chăng? Mình phải làm gì bây giờ nhỉ? Bao nhiêu ý nghĩ quay cuồng trong đầu mình. Nhưng rồi mình lại thấy cậu nháy chân sáo ra khỏi phòng. Những diễn biến chớp nhoáng vừa xong khiến mình chẳng hiểu ra sao nữa, mình bèn quay về chỗ cũ và định đi ngủ một giấc. Trong lúc mơ mơ màng màng, dòng hồi tưởng lại đưa mình về với những

ngày tháng tươi đẹp chúng mình cùng bên nhau, vui buồn lúc nào cũng có nhau. Mình chỉ muốn thoát khỏi ngăn tủ chật hẹp này để chạy tới bên cậu, ôm lấy cậu và để được cậu đặt vào vị trí quen thuộc ngày xưa nơi cuối giường. Song, mình biết rằng đó chỉ là ước muốn mà thôi! Thôi cũng đành, giờ thì mình sẽ giấu bức thư này vào chỗ bí mật mà chỉ riêng hai đứa mình biết với nhau để một ngày nào đó, cậu tìm thấy nó và cậu sẽ đọc. Biết đâu, con tim của cậu sẽ thay đổi và cậu sẽ đưa mình về đúng chỗ của mình ngày xưa - nơi cuối giường của cậu.

Yêu cậu rất nhiều!

Gấu bông của cậu

“

Dòng hồi tưởng lại đưa mình về với những ngày tháng tươi đẹp chúng mình cùng bên nhau, vui buồn lúc nào cũng có nhau. Mình chỉ muốn thoát khỏi ngăn tủ chật hẹp này để được cậu đặt vào vị trí quen thuộc ngày xưa nơi cuối giường. Thôi cũng đành, giờ thì mình sẽ giấu bức thư này vào chỗ bí mật mà chỉ riêng hai đứa mình biết với nhau để một ngày nào đó, cậu tìm thấy nó và cậu sẽ đọc. Biết đâu, con tim của cậu sẽ thay đổi và cậu sẽ đưa mình về đúng chỗ của mình ngày xưa - nơi cuối giường của cậu. Yêu cậu rất nhiều! Gấu bông của cậu.

”

TÔI VIẾT LÁ THƯ NÀY CHO BẠN ĐỂ TRAO ĐỔI LÀM THẾ NÀO CHÚNG TA CÓ THỂ XÂY DỰNG MỘT TƯƠNG LAI TỐT ĐẸP HƠN

Gửi người bạn ở hành tinh Ngôi sao Xanh

Bạn yêu quý!

Mình chỉ gặp bạn đúng một lần vào mùa đẹp rực rỡ nhất của chồn đồng quê. Khi ấy, bạn đang ngẩng nhìn say sưa một con bướm màu đen và vàng với ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc.

“Thật kỳ diệu biết bao!” - Bạn trầm nghĩ.

Mình đã hiểu ý nghĩ ấy của bạn bèn đáp: “Đó là con bướm đấy. Cậu sẽ còn được thấy nhiều bướm nữa cơ, bất kể lúc nào”.

“Hành tinh của cậu mới tuyệt diệu làm sao!”

“Hành tinh của tớ ư? Thế cậu không phải là người ở đây sao?”

“Không. Tớ là người của hành tinh Ngôi sao Xanh. Chúng tớ đang tìm hiểu về mối liên hệ giữa các hành tinh và lịch sử các nền văn minh. Tớ đang chuẩn bị giới thiệu về hành tinh của cậu. Chúng tớ muốn giúp các cậu mà”.

Mình và bạn là hai kẻ xa lạ vậy mà bạn không muốn làm mình thất vọng dù chỉ là trong ý nghĩ. Bạn hiểu rằng, phải khó khăn lắm mình mới đọc được ý nghĩ của cậu bởi vì mình chỉ là một thành viên nhỏ bé của hành tinh nơi mình đang sống mà thôi.

“Cậu biết không, chúng mình không có quyền can thiệp vào cuộc sống của nhau (đó cũng là quy luật cùng tồn tại trong vũ trụ). Nhưng tớ nhận thấy một điều rằng, trẻ em như các cậu đang phải chịu đau khổ”.

Mình chợt nghĩ tới biết bao bạn trẻ phải gánh chịu đau khổ vì chiến tranh và nạn khủng bố. Liệu cuộc sống bình yên và công bằng của trẻ em có được khôi phục lại hay không nếu chỉ dùng giải pháp tha thứ? Mình biết, có những trẻ em đã bị cha mẹ ruồng bỏ. Những em bé ấy sẽ không bao giờ được nghe lời mẹ vỗ về khi đêm khuya thanh vắng, không bao giờ được bàn tay mẹ ân cần chăm sóc mỗi khi ốm đau. Các em sẽ lấy ai để giải bày những nỗi ưu phiền và sẽ lấy ai để chia sẻ những điều thầm kín?

Lại có những trẻ em đã trở thành kẻ xa lạ ngay trong chính gia đình của mình. Bố mẹ chúng đã quên mất con của mình bởi vì họ còn mãi ngập trong cánh rượu chè. Có cả những bậc phụ huynh quên mất con của mình vì họ chỉ nghĩ tới những gì thuộc về vật chất mà thôi. Rốt cuộc hậu quả của điều ấy thật tai hại: Những người mà chẳng biết thế nào là hạnh phúc thì làm sao tạo dựng được một tương lai tươi đẹp.

Victoria Danilovich

14 tuổi, Belarus

Bạn đã hiểu những suy nghĩ của mình mà không cần mở bất cứ cánh cửa nào của tâm hồn mình. Thế rồi mình mời bạn về nhà mình chơi và bạn đã đồng ý: “Được, được. Tớ rất thích”.

Bạn quan sát đồ đạc trong nhà mình rồi nhận xét: “Tớ đã được thấy những thứ tương tự như thế này ở Viện bảo tàng lịch sử. Tổ tiên của chúng tớ đã dùng những thứ đó cách đây 500 năm rồi”. Mình bật máy vô tuyến truyền hình lên xem và nhận ra rằng, phim chiếu trên truyền hình toàn là những phim bạo lực, phim về các băng nhóm thanh toán lẫn nhau, về chiến sự và những kẻ quá khích. Cứ theo những phim ấy thì con người chỉ có thể sống sót nhờ vào những sức mạnh hung bạo và vũ khí tối tân mà thôi. Ngay đến cả phim hoạt hình dành cho thiếu nhi cũng đầy những cảnh bạo lực. Bạn theo dõi chương trình truyền hình và mình đã nhận thấy nỗi khiếp sợ hiện lên trong ánh mắt.

“Chẳng lẽ trẻ em cũng xem những phim này hay sao?”

“Thì thoáng thôi. Như tớ chẳng hạn, tớ có xem nhưng chẳng hề để tâm tới những phim đó chút nào hết. Đó là phim viễn tưởng ấy mà”.

“Chắc hẳn tác giả của loại phim ấy phải là người có trí tưởng tượng bệnh hoạn. Tớ nghĩ rằng, phim ảnh kiểu đó thì chỉ gây kích động bạo lực và chiến tranh mà thôi”.

“Thế cuộc sống ở hành tinh của cậu có giống như ở chỗ chúng tớ không?”

“Về thăm nhà tớ đi! Tớ có nhiều thứ muốn kể và khoe với cậu lắm!”

Thế rồi chúng mình xuất phát và hướng tới những vì sao xa xôi. Mình trông thấy một hành tinh màu ánh bạc rất đẹp.

Chúng ta không thể ngồi chờ để kỳ vọng một tương lai tươi sáng... Ngày hôm nay, tất cả những gì trẻ em nhận được từ người lớn thì mai đây, chính xã hội sẽ nhận lại những điều ấy bởi vì trẻ em trở thành mối liên kết giữa quá khứ và tương lai.

“Nếu đến gần hơn nữa, cậu sẽ nhận thấy hành tinh ấy còn đẹp hơn gấp nhiều lần nhưng chúng mình không thể tới gần được bởi vì nó đã bị nhiễm một loại virus gây bệnh. Một nhà khoa học đã tạo ra loại virus này và nó có thể hủy diệt toàn bộ cuộc sống trên hành tinh ấy. Không một ai có thể cứu chữa được cậu ạ. Nay cậu, chúng mình tới hành tinh của tớ rồi đây”.

Mình vô cùng ngạc nhiên khi gặp bạn bè của bạn ra đón chúng mình. Những ý nghĩ của họ mới thật tốt đẹp, chân thành và trong sáng biết chừng nào!

“Chào mừng cậu đã đến thăm!”

“Cậu là người từ hành tinh khác đến có phải không? Chúng tớ rất vui khi biết cậu”.

“Chúng mình cùng kết bạn nhé!”

“Cậu có mệt không? Cậu hãy nghỉ ngơi một lát đi!”

Mình thật xúc động và hạnh phúc biết bao! Bạn nào cũng vui mừng khi gặp mình. Mình đã đến tham quan trường bạn học. Mọi thứ nơi đây đã để lại cho mình nhiều ấn tượng khiến mình chẳng muốn rời đi chút nào!

Thầy giáo đang minh họa bài giảng bằng tranh vẽ. Mình chăm chú lắng nghe tới mức quên hết mọi thứ trên đời. Giọng nói của thầy giáo điểm tingle vang lên trong phòng học:

“Các em thân mến, thầy sẽ giảng cho các em nghe về những con đường được xây dựng trong thị trấn của chúng ta. Mục đích chính khi xây dựng những con đường đó là nhằm bảo vệ hành

trình này. Tất cả những gì chúng ta đang làm đều vì những thế hệ của muôn đời sau. Chúng ta phải giữ sao cho hành tinh của chúng ta thật sạch đẹp vì những thế hệ tương lai”.

Thế rồi bạn đã giải thích cho mình hiểu quy luật của cuộc sống tại Ngôi sao xanh: “Ở hành tinh của chúng tớ, trẻ em là một trong những nguồn lực quý giá nhất, đồng thời chức năng làm mẹ là vô cùng quan trọng. Đó là một vinh dự lớn lao vì đã sinh ra một con người trên cuộc đời này. Mỗi một em bé đều là một con người. Cậu hãy nghe xem những người lớn nói gì nhé, họ đều nói sự thật đây”.

Cách trường không xa, những người thợ đang xây nhà. Mình tiến đến gần một chút và lắng nghe họ trò chuyện với nhau: “Tôi xây ngôi nhà này cho đứa con nhỏ của tôi đây. Chẳng bao lâu nữa cháu sẽ chào đời. Tôi muốn cháu được thấy thế giới này thật tươi đẹp và kỳ diệu biết chừng nào. Tôi muốn căn nhà của cháu sẽ trở thành một tổ ấm tiện nghi và ấm cúng”.

Tiếp đó, mình lại gần một ông già đang trồng một cây non. Mình đã cảm nhận được ý nghĩ ấm áp của ông lão: “Cháu bé bỏng yêu quý của ông ơi, ông trồng cây này cho cháu để nó lớn theo cháu nhé. Rồi một ngày kia, cây sẽ cho cháu của ông trái ngọt. Cháu sẽ chơi đùa dưới bóng mát của tán lá. Khi ấy, chính cây này sẽ gọi cho cháu luôn nhớ tới người ông của mình”.

Bạn yêu quý, mình muốn ở lại với bạn biết chừng nào! Nhưng đã đến lúc mình phải quay về mất rồi.

“Cậu sẽ đến đây chơi nữa chứ?”

“Nhất định rồi. Có lẽ chúng mình phải cùng nhau làm một điều gì đó để cuộc sống trên trái đất tốt đẹp hơn. Nhưng giờ đây, hãy luôn nhìn lên bầu trời và nhớ tới mình nhé. Tạm biệt cậu!”

“Tạm biệt!”

Bỗng nhiên, mình chợt bừng tỉnh. Thì ra đó chỉ là một giấc mơ mà thôi, thế nhưng giấc mơ ấy đẹp rạng rỡ tựa như một câu chuyện thần tiên vậy.

Liệu bạn có biết mình rút ra được điều gì không? Những đổi mới của Chính phủ chưa đủ để xây dựng một tương lai tốt đẹp hơn. Chỉ bằng cái cách không thôi thì chưa thể ngăn chặn được tệ nghiện rượu, thói thô bạo, nạn khiêu dâm và thói vô trách nhiệm. Chúng ta không thể ngồi chờ để kỳ vọng một tương lai tươi sáng. Mỗi người trong chúng ta phải hiểu rằng, có tạo dựng được một tương lai tươi đẹp hay không - điều đó hoàn toàn phụ thuộc vào chính bản thân bạn. Mỗi một hành động của bạn, dù tốt hay xấu, đều được ghi nhận và đánh giá. Ngày hôm nay, tất cả những gì trẻ em nhận được từ người lớn thì mai đây, chính xã hội sẽ nhận lại những điều ấy bởi vì trẻ em trở thành môi liên kết giữa quá khứ và tương lai.

Mỗi người trong chúng ta cần phải hiểu một điều rằng, chúng ta đừng nên lãng phí sức lực vào những cuộc chiến tranh và xung đột nữa. Ở nước nào cũng vậy thôi, vẫn còn biết bao nhiêu việc phải làm!

Có lẽ đến một ngày nào đó, hòa bình, cuộc sống yên lành, nhân quyền sẽ ngự trị trên khắp hành tinh của chúng ta. Đến lúc ấy, bạn bè của chúng ta ở hành tinh Ngôi sao xanh sẽ trao tặng chúng ta sự giúp đỡ chân thành.

Đến một ngày nào đó, một ngày của hiện thực chứ không phải trong mơ, mình sẽ trông thấy một con tàu vũ trụ màu ánh bạc hạ cánh xuống vào một mùa đẹp rực rỡ nhất của chốn đồng quê. Mình sẽ lại được nghe cậu nói với mình rằng: “Chào bạn thân yêu!”

Còn giờ đây, mình sẽ học, làm thơ, trồng hoa và nghĩ xem mình sẽ chọn nghề gì. Hàng đêm, mình sẽ nhìn lên bầu trời và dõi tìm một vì sao xanh biếc đang lấp lánh ở tít tận nơi xa xôi rồi chia sẻ cùng bạn những suy nghĩ của mình.

“Tạm biệt nhé, bạn thân yêu. Hẹn gặp lại!”

Thân,

Victoria

TÔI VIẾT THƯ TRAO ĐỔI VỚI BẠN: THIẾU NHI CHÚNG MÌNH CÓ THỂ LÀM GÌ ĐỂ GÓP PHẦN XÓA ĐÓI GIẢM NGHÈO

Các bạn thân mến,

Khi chúng ta nói rằng, loài người đã đạt tới trình độ phát triển cao nhất trong các lĩnh vực nghiên cứu sự sống trên trái đất này, điều đó không có nghĩa chúng ta chỉ đề cập tới những bước tiến hóa tự nhiên của loài người mà loài vật không có được. Điều chúng ta muốn nhấn mạnh ở đây đó là những bước tiến hóa về mặt xã hội của loài người, về những ảnh hưởng của các quan hệ xã hội tác động tới con người, về vai trò của con người đối với truyền thống, văn hóa và phong tục tập quán trong xã hội loài người.

Chúng ta không thể hình dung nổi điều gì sẽ xảy ra nếu thể hệ trẻ sống tách biệt khỏi truyền thống, phong tục tập quán hoặc đi chệch khỏi bước phát triển của xã hội. Hay nói cách khác, thể hệ trẻ đang đóng một vai trò then chốt trong xã hội đối với tiến trình phát triển của nhân loại. Chính vì vậy, thể hệ chúng ta sẽ đóng góp một phần không nhỏ vào công cuộc xóa đói giảm nghèo.

Ai cũng biết rằng, tình trạng đói nghèo sẽ hủy hoại một xã hội cả về vật chất lẫn tinh thần. Đói nghèo không những chỉ là nỗi hổ thẹn đối với thể hệ trẻ mà còn là nguyên nhân dẫn đến nhiều bạn trẻ rơi vào những cuộc khủng hoảng giống nhau. Vì thế, nhiệm vụ cấp bách của thể hệ trẻ, trong đó có cả tôi và bạn, đó là:

- Nêu tấm gương mẫu mực trong sự nghiệp phát triển văn hóa.
- Sử dụng có hiệu quả bàn tay và khối óc trong việc nỗ lực phát triển đất nước.
- Tăng cường mọi biện pháp, đặc biệt đối với lĩnh vực giáo dục, kêu gọi các tổ chức hoặc cá nhân phát huy sáng kiến nhằm xóa đói giảm nghèo.
- Tham gia vào các chương trình thực hiện chính sách xóa đói giảm nghèo.
- Đóng vai trò gương mẫu trong việc chống lại những hủ tục bằng cách hướng mọi người trong cộng đồng vào các hoạt động tích cực và hữu ích.
- Góp phần vào tiến trình cải thiện nguồn nước, tích cực trồng và bảo vệ rừng.
- Chủ động tạo các cơ hội việc làm để giảm thiểu tình trạng thất nghiệp.
- Kiên quyết tránh xa các tệ nạn xã hội, đặc biệt là nạn nghiện hút và tiêm chích ma túy; vạch trần những hành vi đồi bại vốn làm tình trạng đói nghèo thêm trầm trọng như hối lộ, trộm cắp, tham nhũng.
- Tự bảo vệ bản thân trước căn bệnh thể kỷ HIV/AIDS và những dịch bệnh khác; đẩy nhanh tiến trình phát triển bằng cách chống lại bất công và những cuộc chiến tranh phi nghĩa.

Anuar Yasin

13 tuổi, Ethiopia

Tóm lại, điều tôi muốn bày tỏ cùng bạn đó là, thế hệ chúng ta chính là nền tảng của tiến bộ và phát triển, là niềm hi vọng của tương lai, song đồng thời, mỗi chúng ta đều phải có trách nhiệm đối với cuộc sống hiện tại. Thế giới ngày mai có tươi đẹp hay không, điều đó hoàn toàn phụ thuộc vào sự đóng góp tích cực và toàn diện của giới trẻ ngày hôm nay. Bởi vậy, thế hệ trẻ trên khắp hành tinh này, trong đó có cả tôi và bạn, hãy

cùng nhau hành động, không phân biệt tôn giáo, chủng tộc hay giới tính để biến ước mơ về một thế giới không còn bóng dáng của đói nghèo sớm trở thành hiện thực.

Thân mến,

Anuar Yasin

“
Thế giới ngày mai có tươi đẹp hay không, điều đó hoàn toàn phụ thuộc vào sự đóng góp tích cực và toàn diện của giới trẻ ngày hôm nay. Bởi vậy, thế hệ trẻ trên khắp hành tinh này, trong đó có cả tôi và bạn, hãy cùng nhau hành động, không phân biệt tôn giáo, chủng tộc hay giới tính để biến ước mơ về một thế giới không còn bóng dáng của đói nghèo sớm trở thành hiện thực.
”

2005

THƯ GỬI NHÂN VẬT CỔ TÍCH MÀ EM YÊU THÍCH

La Habana, ngày 20 tháng 3 năm 2005

Gửi chú lính chì bé nhỏ yêu quý của tôi!

Ký ức cuộc đời tôi bỗng bồng bềnh trôi trên dòng sông thời gian rồi lướt nhanh và sau đó tuôn trào như dòng thác xiết. Tuổi trưởng thành đang chào đón tôi, song tôi tin chắc rằng, tuổi thơ trong sáng, thơ ngây cùng trí tưởng tượng ngọt ngào vẫn mãi in đậm trong trái tim tôi và dường như còn thấm sâu vào từng huyết mạch.

Chú lính chì ơi; đối với tôi, một cô bé 14 tuổi vẫn mê đọc truyện cổ tích thì câu chuyện về chú luôn chân thực và có ý nghĩa biết nhường nào. Chính vì thế tôi viết thư này cho chú để bày tỏ những cảm xúc của mình về một nhân vật mà tôi yêu thích nhất trong truyện cổ tích của Hans Christian Andersen.

Tôi biết chú từ dạo tôi còn bé tí. Hồi ấy, vào một đêm khuya, trăng sáng vàng vàng khiến tôi không tài nào ngủ được và chú lính chì một chân đã xuất hiện qua giọng kể chuyện êm ái của mẹ tôi. Bằng trí tưởng tượng, tôi đã hình dung ra một thế giới toàn đồ chơi đẹp, trong đó nổi bật nhất có một chú lính chì dũng cảm, một cô vũ nữ ba lê xinh đẹp và một tên phù thủy dữ tợn có thể nhảy bật ra khỏi chiếc hộp đựng có gắn lò xo.

Năm tháng trôi qua, mãi tới khi tôi biết đọc, có dịp đọc lại truyện cổ tích này, tôi mới cảm nhận được tình yêu vô bờ bến ẩn sâu trong tâm hồn chú lính chì và cô vũ nữ ba lê. Tôi cũng hiểu được rằng, tên phù thủy trong chiếc hộp lò xo kia luôn cố tìm cách ngăn cản tình cảm giữa hai người. Tôi vô cùng xúc động khi đọc đến đoạn kết: tình yêu đã chiến thắng cái chết. Dù cho chú lính chì và cô vũ nữ ba lê có bị ngọn lửa lò sưởi thiêu cháy đi chẳng nữa nhưng ánh mắt ngọt ngào của hai người dành cho nhau vẫn bừng sáng và họ sẽ mãi bên nhau trong vầng hào quang lấp lánh của tình yêu.

Lớn thêm chút nữa, tôi rất mê kịch. Khi tôi đọc về Romeo và Juliet, hình ảnh chú lính chì lại hiện lên trong tâm trí tôi và những dòng suy nghĩ dường như được chấp cánh. Hai truyện sao lại có nhiều điểm chung đến thế! Cũng giống như chú lính chì và cô vũ nữ ba lê, đôi uyên ương thành Verona đã phải đối mặt với biết bao trở ngại trên con đường tình yêu và họ cũng là hiện thân của một tình yêu trong sáng.

Kể từ đó, cứ mỗi lần đọc xong một cuốn sách, dường như nhận thức của tôi về cuộc sống lại được mở mang hơn. Những bài học rút ra từ những câu chuyện tôi đọc luôn để lại dấu ấn sâu sắc trong tôi và giúp tôi có được một cách nhìn

Lysbeth Daumont Robles

14 tuổi, Cu Ba

nhận thấu đáo về cuộc sống đang diễn ra hằng ngày và về một thế giới đầy tính nhân văn cao cả.

Câu chuyện về chú lính chì đã gợi lên trong tôi những suy ngẫm sâu sắc và tôi sẽ bày tỏ với chú trong lá thư này:

Là chú lính cuối cùng của bộ đồ chơi lính chì tí hon, chú chỉ có một chân bởi vì người làm ra chú bị thiếu vật liệu, ấy vậy mà chú không hề lùi bước trước bất kỳ mối đe dọa nào. Chú cùng những người anh em của mình sống trong một ngôi nhà, nơi chú được cậu chủ yêu mến và cô vũ nữ ba lê bằng giấy gửi gắm yêu thương. Trái tim của chú đã chiến thắng nỗi sợ hãi tên phù thủy gớm ghiếc trong chiếc hộp lò xo, đã vượt qua mọi hiểm nguy mà chú phải đối mặt trong lòng công tôi om với chiếc thuyền giấy mỏng manh trên suốt chặng

hành trình đầy cam go và thử thách, trong đó thử thách lớn nhất mà chú phải vượt qua đó là lũ chuột cống hôi hám và con cá đã nuốt chửng chú vào bụng. Thế rồi số phận run rủi lại đưa chính con cá ấy về ngôi nhà của cậu chủ. Chị bếp đã phát hiện ra chú trong bụng cá đúng lúc đem cá ra làm bữa. Chú lính chì đã có những phút giây hạnh phúc và chú lưu giữ mãi những giây phút ấy trong trái tim mình, rồi cuối cùng tất cả đều bị ngọn lửa thiêu trụi và chỉ còn dấu ấn của một câu chuyện tình yêu lãng mạn.

Chú lính chì bé nhỏ yêu quý của tôi ơi, chú đã khiến tôi nhớ tới chàng romeo trẻ trung và ông lão đánh cá trong truyện của Ernest Hemingway. Nhà văn Hemingway đã đúng khi cho rằng: “con người có thể bị hủy diệt về thể xác, song không

“

**“Con người có thể bị hủy diệt về thể xác, song không thể bị đánh bại về tinh thần”.
Còn tôi lại được nghe người ta nói rằng:
“đường đời thường lắm chông gai”. Một ngày mới luôn đem đến cho chúng ta thách thức mới. Có người né tránh thử thách, song có người lại sẵn sàng đối mặt với số phận và không hề chùn bước trước mọi khó khăn, kể cả về vật chất lẫn tinh thần.**

”

2005

114

thể bị đánh bại về tinh thần". Còn tôi lại được nghe người ta nói rằng: "đường đời thường lắm chông gai". Một ngày mới luôn đem đến cho chúng ta thách thức mới. Có người né tránh thử thách, song có người lại sẵn sàng đối mặt với số phận và không hề chùn bước trước mọi khó khăn, kể cả về vật chất lẫn tinh thần. Đó là trường hợp của chú lính chì bé nhỏ, của Terry Fox - chàng trai trẻ người Canada đã chạy bộ tới muôn nẻo đường chỉ với một chân duy nhất. Tôi xin được trích dẫn những lời thơ của José Martí, vị anh hùng dân tộc của đất nước tôi:

"Kìa những dãy núi cao, thật cao

Đến cùng ta sẽ vượt qua

Này hồn linh hồn của ta

Ai sẽ đặt mi vào tâm thân này khi ta ngã xuống?"

Tôi muốn nói lời cảm ơn nhà văn andersen vì ông đã "dập tắt hi vọng" về "một kết thúc có hậu" như

ta thường gặp trong các câu chuyện cổ tích. Trẻ em chúng ta đang sống trong một thế giới thực, nơi mà hằng ngày vẫn diễn ra chiến tranh, đau thương, tệ nạn ma túy, cảnh đói nghèo... chính vì thế, phải nhìn nhận một cách nghiêm túc những mặt trái của cuộc sống thực tại để tìm cách giải quyết có hiệu quả và từ đó, chúng ta sẽ xây dựng một thế giới tươi đẹp hơn.

Chào tạm biệt chú lính chì bé nhỏ.

Gửi tặng chú hoa và nụ hôn của tình yêu.

Lysbeth

Tb. Chúng ta sẽ có dịp đọc nhiều truyện phiêu lưu mới nhưng tôi tin chắc một điều rằng, chú lính chì sẽ mãi là nhân vật cổ tích yêu thích nhất của tôi.

2006

TÔI VIẾT THƯ KỂ CHO BẠN: DỊCH VỤ BƯU CHÍNH ĐÃ GIÚP TÔI NỐI LIỀN VỚI THẾ GIỚI NHƯ THẾ NÀO?

116

*Chico Mendes, Amazonas,
ngày 19 tháng 3 năm 2006*

Jessica thân mến!

Lá thư này không chỉ đặc biệt dành cho bạn mà còn là một bài học cho tất cả những ai quá coi trọng các công nghệ mới tới mức xem thường các phương tiện thông tin liên lạc khác, chính các phương tiện này mới có tầm quan trọng tựa như những phát minh mới nhất.

Qua lá thư này, mình muốn chia sẻ với bạn những gì mình đã học được kể từ khi mình tới vùng đất Amazon này.

Mình tới đây cũng không sớm hơn những người bạn địa phương - những người bạn thân thiện và mến khách đã đưa mình đi thăm khắp nơi và giới thiệu cho mình biết nhiều thứ.

Mình thích tất cả những gì mình đã thấy. Mình đã gặp những người bạn mới và họ rất thú vị với nhiều lối sống khác nhau. Thiên nhiên luôn hiện diện quanh mình, và phong cảnh êm đềm hoàn toàn trái ngược với nhịp sống hối hả và nhộn nhịp ở São Paulo. Mình thích sống tại nơi này.

Khi đã ổn định cuộc sống, mình muốn tìm cách liên lạc với gia đình. Mình đi kiếm một chiếc máy điện thoại song khi tìm được thì nó lại bị hỏng. Mình bèn quay sang tìm một chiếc máy tính để kết nối Internet. Nhưng chẳng có thứ gì hoạt động cả. Làm sao mà người ta có thể kết nối được Internet tại một nơi xa xôi mà gần như tách rời khỏi bản đồ và chẳng có lấy một con số thống kê nào hết.

Mình vô cùng chán nản. Tất cả những gì mình muốn làm vào lúc này là được quay trở về São Paulo.

Làm cách nào để mình có thể liên lạc với gia đình bây giờ một khi không có điện thoại và không có điểm kết nối Internet? Mình thất vọng hoàn toàn. May sao, một người bạn đã tới mách nước cho mình một giải pháp truyền thống và vô cùng đơn giản đó là viết thư.

Mình phải thú thực rằng, mình cần phải học cách viết thư, một việc làm mà chưa hề trở thành một thói quen trong cuộc sống của mình.

Khi tham gia một khóa học khoảng sáu tháng tại Amazon, mình muốn học thêm về dịch vụ bưu chính, một phương tiện duy nhất để mình liên lạc với “thế giới văn minh”.

Laura de Paula Silva

14 tuổi, Brazil

Carlos Faria là thầy giáo, đồng thời anh còn là một nhà sinh học tại vùng dân cư nơi mình đang sống. Anh là người hiểu biết rộng và mọi người đều kính trọng anh. Anh đã cho mình biết tầm quan trọng của dịch vụ bưu chính, đặc biệt là đối với những người nghèo khổ nhất.

Mình sẽ kể cho bạn nghe những gì mình học được nhé. Mình hi vọng rằng, bạn cũng sẽ thích thú như mình khi tìm hiểu về một phương tiện thông tin liên lạc đã ra đời cách đây khoảng 3.000 năm trước Công nguyên.

Vào thời bây giờ, chỉ có tầng lớp thống trị và những người biết đọc, biết viết mới sử dụng dịch

vụ bưu chính. Các bức thông điệp được viết trên giấy da hoặc giấy cói và được các sứ giả chuyển đi bằng cách chạy bộ tiếp sức hoặc được các kỵ sỹ chuyển đi bằng ngựa.

Ngày nay, những người bưu tá đảm nhiệm công việc khó khăn đó, họ chuyển phát thư từ của chúng ta tới đúng địa chỉ, đồng thời họ cũng là những người luôn phải đối mặt với nhiều môi nguy hiểm tiềm ẩn, ví như gặp phải chó dữ chẳng hạn.

Dịch vụ bưu chính bao gồm giao nhận thư từ, vận chuyển và phân phát các loại thư thường, thư báo đảm và các loại bưu kiện.

“

Jaime là một cậu bé phi thường... Cậu ấy bị khiếm thị. Một điều kỳ diệu đó là Bưu điện đã cung cấp một hình thức dịch vụ đặc biệt sử dụng chữ nổi Braille, một loại chữ viết dành cho người mù và cho những ai mắc khuyết tật như Jaime. Nhờ loại dịch vụ này, Jaime có thể liên lạc với cha mẹ của cậu đang sống tại miền Nam của đất nước.

”

Tại Chico Mendes, người dân kiếm sống nhờ việc kinh doanh hàng thủ công. Các hàng hóa này được bán thông qua mạng lưới bưu chính. Hàng tuần, những người bưu tá phải vượt qua các loại trở ngại trên đường đi mới tới được đây rồi lại đi tiếp tới những khu dân cư khác. Vì tại các thị trấn gần nơi này nhất đều không có điểm bưu điện, cho nên những người bưu tá phải sử dụng xe tải thuê của các bưu cục ở thị trấn lớn hơn, sau đó, họ phải trải qua chặng đường kéo dài một tiếng đồng hồ bằng thuyền dọc theo sông Solimões thì mới tới được vùng dân cư nơi mình đang sống. Tiếp sau đó, những người bưu tá chất lên thuyền hàng hóa của dân cư trong vùng để đem đi bán rồi họ lại quay trở lại với chặng hành trình y như lúc đến.

Nếu như không tồn tại dịch vụ bưu chính, liệu các hộ gia đình trong vùng nơi mình đang sống sẽ làm thế nào để lấy kế sinh nhai? Họ bán các sản phẩm làm ra bằng cách nào? Trong vùng dân cư này, dịch vụ bưu chính là phương tiện duy nhất để bán hàng hóa và giữ liên lạc với thế giới.

Một điều gây ấn tượng đặc biệt cho mình đó là dịch vụ bưu chính luôn mang tính toàn cầu, có nghĩa là nó thuộc về tất cả mọi người, kể cả đối với những người phải chịu số phận thiệt thòi trong cuộc sống. Jaime là một cậu bé phi thường. Chúng mình nhanh chóng kết bạn với nhau. Cậu ấy bị khiếm thị. Một điều kỳ diệu đó là Bưu điện đã cung cấp một hình thức dịch vụ đặc biệt sử dụng chữ nổi Braille, một loại chữ viết dành cho người mù và cho những ai mắc khuyết tật như Jaime. Nhờ loại dịch vụ này, Jaime có thể liên lạc với cha mẹ của cậu đang sống tại miền Nam của đất nước.

Hệ thống bưu chính còn được sử dụng rộng rãi đối với các nhà kinh doanh và thậm chí kể cả đối với việc chuyển các bức thông điệp tình cảm.

Ngày nay, việc sử dụng dịch vụ bưu chính có chiều hướng thiên về hoạt động gửi và nhận bưu phẩm và trả tiền hóa đơn nhiều hơn là hoạt động gửi thư từ.

Trong thời đại ngày nay, mọi người gửi thư từ cho nhau thông qua hệ thống máy vi tính cá nhân hoặc mạng điện thoại di động, tuy vậy, mình vẫn thích nhận được những lá thư hoặc các tấm bưu thiếp bởi vì chúng có giá trị truyền cảm nhiều hơn, mặt khác chúng lại có thể được cất giữ và mang ra đọc lại.

Dịch vụ bưu chính trở nên quan trọng kể từ khi nước Brazil được phát hiện, nó tạo cơ hội cho viên sứ giả đi cùng Hạm đội Bồ Đào Nha Pero Vaz de Caminha có điều kiện mô tả về vùng đất mới của Nhà vua nước Bồ Đào Nha. Các bức thư đã được sử dụng như một phương tiện liên lạc giữa hai nước Brazil và Bồ Đào Nha, và chắc hẳn vào thời bấy giờ, nếu hành trình bằng thuyền thì ắt phải mất tới vài tháng ròng các lá thư mới tới được địa chỉ người nhận.

Hệ thống bưu chính đến với tất cả mọi người và khắp mọi nơi. Đó là một dịch vụ hiệu quả và mang tính toàn cầu. Trên thực tế, đây là một công cụ thông tin liên lạc lâu đời nhất trên thế giới, phát

triển dần theo thời gian và phù hợp với các nhu cầu của xã hội.

Cũng có lúc mọi người thậm chí không nhận ra rằng, dịch vụ bưu chính trở thành một phần tất yếu trong cuộc sống của họ, tuy nhiên nó vô cùng quan trọng với tất cả mọi người.

Trong lá thư này, mình cố gắng chia sẻ cùng bạn những trải nghiệm của mình, đó là tất cả những gì mình đã được học tại nơi đây.

Vào thời điểm các công nghệ mới xuất hiện từng ngày, mọi người thường nghĩ rằng, dịch vụ bưu chính trở nên lỗi thời, nhưng giờ đây mình mới biết một điều đó là chính dịch vụ bưu chính đã giúp mình liên lạc với thế giới!

Mình nhớ bạn thật nhiều! Viết thư trả lời sớm cho mình và kể mình biết tất cả những điều mới nhất nhé!

Với tất cả yêu thương gửi từ người bạn thân nhất của bạn!

Laura

2007

120

HÃY TƯỞNG TƯỢNG BẠN
LÀ MỘT ĐỘNG VẬT HOANG DÃ,
NƠI SINH SỐNG CỦA BẠN ĐANG BỊ
ĐE DỌA BỞI NHỮNG BIẾN ĐỔI
CỦA THỜI TIẾT VÀ MÔI TRƯỜNG.
BẠN HÃY VIẾT MỘT BỨC THƯ GỬI
CON NGƯỜI TRÊN TRÁI ĐẤT,
BÀY TỎ VỚI HỌ XEM CON NGƯỜI
CÓ THỂ LÀM GÌ NHẪM GIÚP BẠN
SỐNG SÓT”

Kính gửi con người trên thế giới,

Xin các bạn đừng ngạc nhiên khi nhận được lá thư này. Tôi xin tự giới thiệu, tên tôi là Cody, một hổ con sống trong rừng mưa nhiệt đới ở Malaysia. Tuy còn bé nhưng tôi đã được chứng kiến những điều khủng khiếp xảy ra với thế giới loài vật trên trái đất. Tôi không sao ngủ được suốt nhiều ngày qua kể từ khi biết chuyện xảy ra với cậu em họ Nikki của tôi. Nhưng rất may, cậu em tôi đã được kịp thời cứu thoát khỏi chiếc nôi hầm. Kể từ đó, những người tốt bụng luôn chăm sóc cậu em tôi một cách chu đáo. Trước những chuyện xảy ra, tôi có nhiều điều muốn thưa với loài người sống trên hành tinh này.

Tôi xin chúc mừng toàn thể các bạn. Nhiều người trong số các bạn được học cao biết rộng, được sống trong một thế giới có tên gọi là “hiện đại hóa”. Liệu điều đó có nghĩa rằng, những công dân của thế giới ấy được coi là văn minh hay không? Nếu đúng, vậy thì tại sao loài người vẫn cứ đi xâm phạm rừng của chúng tôi và lại còn săn bắt chúng tôi giống hệt như thời thượng cổ? Loài người trên thế giới thân mến, xin đừng thiêu cháy và chiếm giữ nhà của chúng tôi, xin các bạn đừng xâm phạm môi trường thiên nhiên nơi chúng tôi đang sống. Chúng tôi sẽ chẳng còn chỗ nào làm chôn nường thân được nữa.

Sze Ee Lee

14 tuổi, Malaysia

Với công nghệ tiên tiến, các bạn có thể xây nên những tòa nhà nhiều tầng cao tới tận trời xanh. Một ngày nào đó, con người sẽ xây được cả một thành phố ngầm dưới đất (nhưng xin các bạn đừng xây ngầm dưới biển). Vậy thì tại sao các bạn cứ khăng khăng đòi đất của chúng tôi? Chúng tôi khẩn cầu các bạn rằng, hãy để môi trường sống của chúng tôi được yên ổn.

Nếu các bạn muốn giúp chúng tôi, xin đừng xả các chất thải xuống sông. Những người bạn nông dân thân mến ơi, thay vì dùng phân bón hóa học, các bạn hãy sử dụng phân bón hữu cơ để tránh thải các chất độc hại ra sông ngòi. Sông vừa là nguồn nước của các bạn và cũng là của chúng

tôi. Sự sống của những loài động vật dưới nước như tôm, cá... hiện đang bị các bạn và những loài vật khác đe dọa. Xin đừng tự đầu độc chính bản thân mình một cách gián tiếp như vậy các bạn nhé!

Biện pháp quan trọng nhất để giúp chúng tôi không bị tuyệt chủng đó là phải bảo vệ môi trường sống cho chúng tôi. Mặc dù chính phủ các nước luôn khuyến cáo phải bảo vệ động vật hoang dã nhưng người dân vẫn không cộng tác với những cơ quan chức năng để cứu giúp chúng tôi. Tại sao lại thế? Xin hãy tham gia vào một số tổ chức bảo vệ môi trường như WAF - Quỹ bảo vệ động vật thể giới và WWF - Quỹ bảo vệ động

“

Bạn thân mến của tôi ơi, những chú cá sấu đã khóc khi hay tin về cái chết của Steve Irwin, người được mệnh danh là Thợ săn Cá sấu... Đây là trường hợp đặc biệt của một con người vĩ đại đã hành động cho mọi người thấy được rằng “Cá sấu là loài động vật đẹp, quyến rũ và tuyệt vời”. Ông đã đối xử với cá sấu một cách vô cùng tôn trọng, chăm sóc chúng chu đáo và điều quan trọng nhất đó là cá sấu được sống trong môi trường tự nhiên của mình.

”

2007

122

vật hoang dã thế giới, các bạn sẽ nhận thấy tình cảnh bi đát của chúng tôi: mưa axit đang phá hủy rừng và hủy diệt động vật hoang dã, cây rừng bị khai thác bất hợp pháp, còn chúng tôi luôn bị cánh thợ săn lùng bắt để lột da và ghê rợn hơn, đó là giết thịt để chế biến thành các món ăn kỳ quái. Xin hãy bảo vệ môi trường sống của chúng tôi. Hãy bảo tồn từng khu vực trong những cánh rừng rậm nhiệt đới khổng lồ của thế giới giống cách bảo vệ các khu vườn quốc gia và những khu bảo tồn thiên nhiên. Bằng cách đó, chúng tôi mới không bị tuyệt chủng, không bị biến mất khỏi thế giới này. Lý do duy nhất đó là những loài động vật như chúng tôi không muốn loài người các bạn cũng bị tuyệt chủng.

Trẻ em luôn yêu mến động vật một cách đầy bản năng. Hãy để các em nhỏ thể hiện và hãy giáo dục thế hệ trẻ để các em tiếp tục yêu mến và bảo vệ động vật hoang dã. Và có lẽ cũng không quá muộn khi tạo dựng ý thức và giáo dục cho thế hệ đương thời. Ngay khi con người thức tỉnh lương tâm và nghiêm túc nhìn nhận vấn đề bảo vệ thiên nhiên và động vật hoang dã thì nhất định sẽ le lói hi vọng cho chúng tôi.

Bạn thân mến của tôi ơi, những chú cá sấu đã khóc khi hay tin về cái chết của Steve Irwin, người được mệnh danh là Thợ săn Cá sấu. Xin

các bạn lưu ý, đây không phải là thành ngữ “nước mắt cá sấu” đâu nhé. Đây là trường hợp đặc biệt của một con người vĩ đại đã hành động cho mọi người thấy được rằng “Cá sấu là loài động vật đẹp, quyền rũ và tuyệt vời”. Ông đã đối xử với cá sấu một cách vô cùng tôn trọng, chăm sóc chúng chu đáo và điều quan trọng nhất đó là cá sấu được sống trong môi trường tự nhiên của mình. Chúng tôi cần có nhiều người như Steve Irwin. Một thực tế rõ ràng nhất đó là, nếu một người có thể yêu mến và chăm sóc sức khỏe cho những con thú nuôi cảnh của bản thân, đồng thời người ấy có kiến thức và thông tin về thế giới động vật hoang dã, thì nhất định sẽ có nhiều người trên thế giới cũng quan tâm tới đời sống của loài động vật chúng tôi.

Các nhà khoa học và những nhà hoạt động vì môi trường cần hợp sức nhau lại để giải quyết hàng loạt vấn đề như: mưa axit, trái đất nóng lên, tầng ôzôn bị suy giảm, đồng thời cần tiến hành các nghiên cứu nhằm mục đích nhân giống những loài động vật như chúng tôi.

Cho dù con người có phá hủy nhiều đến thế, song đó là chuyện khép lại của quá khứ. Chúng ta hãy cùng hướng tới một tương lai tươi đẹp. Các nhà lãnh đạo trên thế giới hãy phối hợp cùng nhau

để thi hành luật chống lại nạn săn bắt bừa bãi, khai thác gỗ phi pháp và phá hoại môi trường sống của những loài động vật như chúng tôi bắt kể bằng cách trực tiếp hay gián tiếp. Về điều này, tôi xin gợi ý nên phát động trên phạm vi toàn cầu một Chiến dịch Tuyên truyền Kiến thức thông qua các phương tiện thông tin đại chúng và qua hệ thống Internet. Chiến dịch này phải luôn được duy trì sao cho thông tin và các thông điệp về bảo tồn động vật hoang dã thường xuyên gây được sự chú ý của tất cả mọi người không phân biệt già - trẻ trên phạm vi toàn thế giới.

Người ta thường nói rằng “Ngòi bút có sức mạnh tựa vũ khí”. Chính vì vậy, xin hãy xuất bản sách, tạp chí, tờ rơi với số lượng nhiều hơn nữa. Tôi tin rằng, nhiều người trên thế giới vẫn còn thiếu hiểu biết và ít thông tin về động vật hoang dã.

Người Malaysia có câu tục ngữ, đại ý nói rằng “muốn hiểu rõ bạn để thêm yêu mến bạn”. Vì vậy, xin hãy để nhiều người hiểu thêm về chúng tôi và chắc chắn sau đó họ sẽ yêu mến chúng tôi. Chúng tôi luôn cần được giúp đỡ. Chúng tôi phụ thuộc vào các bạn - loài người trên thế giới. Xin hãy cứu giúp chúng tôi! Nhiều tổ chức có liên quan cũng cần tới sự hỗ trợ về tài chính của các bạn. Xin các bạn hãy rộng lòng hảo tâm và hào phóng vì một mục đích cao đẹp - Đừng đẩy chúng tôi tới bờ tuyệt chủng. Xin cảm ơn các bạn!

Tái bút: Lá thư này có in 1.000 dấu chân của những chú hổ có liên quan tới những gì tôi kể trong thư.

Xin trân trọng!

Cody

HÃY VIẾT THƯ CHO MỘT NGƯỜI NÀO ĐÓ ĐỂ NÓI TẠI SAO THẾ GIỚI CẦN SỰ KHOAN DUNG

Thủ đô Bangui

Chào bạn mến!

Tôi rất vui mừng vì có dịp viết lá thư này gửi bạn. Tôi biết bạn vẫn mạnh khỏe và chắc rằng lá thư này sẽ tới tay bạn. Tôi tha thiết mong bạn luôn là nguồn cổ vũ tinh thần cho tôi bởi vì bạn biết đây, không có hòa bình mà chỉ có nỗi khắc khoải hòa bình do các cuộc chiến tranh, những phán quyết và lòng thù hận mang lại mà thôi. Tôi cũng biết rằng, mỗi ngày trôi qua đối với bạn là một thử thách và là một cuộc chiến khổng lồ ngay tại đất nước mình. Khi thời gian trôi đi được đánh dấu bằng sự tiến hóa, bước phát triển, sự tiến bộ, tính kiêu hãnh, lòng thù hận và cả chiến tranh nữa, tất cả sẽ mở đường cho hàng loạt những mối bất đồng, những dị biệt, những đối đầu, những mâu thuẫn lẫn nhau giữa người với người, giữa các quốc gia, các dân tộc và các châu lục.

Bạn đã bao giờ tự hỏi rằng, tại sao lại tồn tại nhiều thay đổi và khác biệt đến thế, sao lại lắm phán quyết và lý do để thù hận đến vậy?

Ồ, thật đơn giản bởi vì con người không chịu kiên nhẫn hoặc thiếu khoan dung để xét xem cái gì nên ủng hộ, nên bác bỏ hoặc chấp thuận, và thậm chí họ cũng không muốn hành động như vậy. Nếu tất cả chúng ta cùng phân tích, thông qua và chấp thuận ý kiến của một ai đó, chúng ta sẽ được tiếp thêm sức mạnh, sẽ gắn kết bền vững hơn và đoàn kết hơn. "Chúng ta đoàn kết thì sẽ thành công" - như mọi người vẫn hay nói - những quốc gia vững mạnh nếu xây dựng trên nền tảng của lòng khoan dung thường sẽ nhanh chóng thịnh vượng hơn rất nhiều so với các nước luôn cô chấp, bác bỏ những ý kiến và giá trị của mọi người. Liệu người dân của nước bạn có chấp thuận những khác biệt ngay tại nước mình hay

không? Liệu họ có đoàn kết không? Liệu họ có thông nhất bỏ phiếu ủng hộ cho những quyết định hiệu quả hay không?

Đúng vậy! Thế giới này thực sự cần đến lòng khoan dung nhiều hơn nữa bởi chính lòng khoan dung mới có khả năng bền bỉ giúp cho các dân tộc sát cánh bên nhau để hòa giải, để tạo thành nhiều cộng đồng người đa chủng tộc hơn trên nền tảng của sự khác biệt và cùng chia sẻ các chân giá trị. Lòng khoan dung thường được coi như một phẩm hạnh tốt đẹp vì đức tính ấy luôn giúp chúng ta tránh được mọi xung đột. Lòng khoan dung có khả năng giúp mọi người tránh được sự trừng phạt và nỗi sợ hãi bị trả thù, đồng thời đức tính ấy mở ra cho mọi người một cơ hội mới trong cuộc đời, đó là: Khuyến khích sự khác biệt giữa các chủng tộc, các dân tộc; hòa hợp nền văn hóa của các ngôn ngữ; bảo tồn những giá trị truyền thống và thống nhất các quốc gia. Trong thế giới ngày nay, lòng khoan dung mới chỉ là ước vọng. Đức tính ấy vẫn chưa được tất cả mọi người cùng chấp thuận và rất có thể vẫn còn tồn tại những khúc mắc về thông tin và nhận thức, chính vì thế chúng ta cần phải hiểu thấu hơn về sức chịu đựng, về lòng bao dung cho tất cả những gì chúng ta chấp nhận hoặc tha thứ. Chúng ta cần đức tính đó để đảm bảo sự bền vững cho các thể hệ mai sau, để khuyến khích và duy trì các nền văn hóa, để bảo tồn các giá trị truyền thống, để đảm bảo sự phát triển thịnh vượng và tính đa dạng của các chân giá trị. Chúng ta cần đạt được niềm tin tưởng lẫn nhau - một thành quả thu được từ quá trình sát cánh bên nhau của tất cả mọi người, và điều quan trọng nhất đó là vì mục đích dẫn dắt thế giới này đạt tới đỉnh cao của thịnh vượng.

Moise Luther Hoza

15 tuổi, Cộng hòa Trung Phi

Bạn thân mến, tôi biết rằng, cũng như tất cả mọi người, bạn cũng đã từng trải qua đau thương và mất mát vì cuộc chiến này. Cũng như biết bao người, bạn đã vĩnh viễn mất đi những người thân yêu nhất vì cuộc xung đột này, đó chính là một trong những hậu quả tồi tệ nhất của việc thiếu khoan dung. Và tôi hiểu rằng ngọn lửa khao khát báo thù luôn bùng cháy trong tim bạn. Nhưng xin bạn hãy bình tâm lại, hãy kiềm chế bản thân và xin hãy rộng lòng tha thứ cho những gì cổ chấp của họ! Đó chỉ là những điều xấu xa mà thôi! Hãy tha thứ cho họ và tạo cho họ một cơ hội mới để chuộc lại lỗi lầm, khi ấy bạn sẽ được thấy những thành quả của lòng khoan dung. Họ sẽ biết ơn bạn và riêng bạn sẽ ngộ được một điều rằng, hòa bình không chỉ là việc tránh được một cuộc chiến tranh mà còn ý nghĩa hơn vì chúng ta không phải đổ máu. Vì những việc thiện bao giờ cũng có ích cho nên bạn sẽ có thêm nhiều người bạn mới và

sẽ có biết bao điều để chia sẻ cùng bạn bè như: Văn hóa, phong tục tập quán, những giá trị truyền thống và ngôn ngữ - ngược lại, các bạn của bạn cũng vậy. Bạn và họ sẽ cùng khám phá những ưu điểm của hòa bình như một công cụ đặc lực.

Tôi xin gửi tới bạn những lời chúc tốt đẹp nhất. Bạn hãy thực hiện nhé, hãy kể với mọi người những gì bạn biết về lòng khoan dung, hãy cung cấp cho họ thông tin và những tài liệu làm bằng chứng, hãy tổ chức các buổi giao lưu giữa các thành viên trong gia đình, với bạn bè và hàng xóm để trao đổi về lòng khoan dung. Tôi mong bạn sẽ viết thư trả lời. Và tôi hi vọng rằng, bạn sẽ đến nghỉ hè cùng tôi.

Bạn của bạn,

Hoza Moise Luther

“

Nhưng xin bạn hãy rộng lòng tha thứ cho những gì cổ chấp của họ! Đó chỉ là những điều xấu xa mà thôi! Hãy tha thứ cho họ và tạo cho họ một cơ hội mới để chuộc lại lỗi lầm, khi ấy bạn sẽ được thấy những thành quả của lòng khoan dung. Vì những việc thiện bao giờ cũng có ích cho nên bạn sẽ có thêm nhiều người bạn mới và sẽ có biết bao điều để chia sẻ cùng bạn bè... Bạn và họ sẽ cùng khám phá những ưu điểm của hòa bình như một công cụ đặc lực.

”

2009

HÃY VIẾT THƯ CHO MỘT NGƯỜI NÀO ĐÓ ĐỂ NÓI VÌ SAO ĐIỀU KIỆN LAO ĐỘNG THUẬN LỢI CÓ THỂ MANG LẠI MỘT CUỘC SỐNG TỐT ĐẸP HƠN

126

Frydek-Mistek, ngày 22 tháng 02 năm 2009

Markéta yêu quý!

Em có khỏe không? Việc học hành năm nay ra sao rồi? Kể cho chị nghe về Luân Đôn đi chứ. Lâu lắm rồi em không về Frydek thăm nhà. Cả nhà luôn mong gặp lại em đây. Chị biết em đang dờ kỳ thi (chắc là thi) nhưng vẫn hi vọng khi thi xong em sẽ về thăm nhà dù chỉ trong ít ngày và rồi sẽ phải quay trở lại bằng máy bay (chị không thể nào quen được với việc em đang sống ở một nơi rất xa xôi). Đã lâu lắm rồi chị không viết thư cho em nhưng hôm nay, với tư cách là người chị, chị quyết định “sửa chữa khuyết điểm”. Chị đã đúc kết được một kinh nghiệm vô cùng thú vị đó là “trông người mà nghĩ đến ta”. Và ngay bây giờ chị sẽ giải thích cho em hiểu nhé.

Sự việc diễn ra vào thứ Ba tuần trước. Hôm ấy đang lên cơn gripphê sô-cô-la thì tình cờ tìm thấy thanh kẹo em cho chị cách đó ít lâu. Thanh sô-cô-la đó cũng chẳng có gì đặc biệt ngoại trừ nó không được sản xuất tại Cộng hòa Séc. Chính em cũng đã có lần quả quyết rằng, thanh kẹo này chẳng có gì đặc biệt đâu và thậm chí, em còn kể cho chị nghe đôi điều về nó nữa. Và rồi theo thói quen, chị vẫn lắng nghe em diễn thuyết say sưa

nhưng rất tiếc, hôm đó vì cho rằng, điều em kể chẳng có gì thú vị cả nên chị không hề chú ý. Vì thế lần ấy chị có nhập tâm được chút gì đâu cơ chứ. Đến khi nhìn vào lớp giấy bọc chị mới nhận ra trên đó chứa đầy đủ thông tin. Chị ngạc nhiên khi đọc được dòng chữ bằng tiếng Anh: “Mua sản phẩm thương mại tự do - một nghĩa cử cao đẹp!” Chị đoán có chút gì đó kỳ bí ẩn sau khẩu hiệu quảng cáo trên thanh sô-cô-la này. Nhưng chị chẳng phát hiện ra điều gì ngoài những thông tin về sản phẩm như thành phần và nguồn gốc xuất xứ là Zambia. Sau đó vì sốt sắng tìm hiểu thông tin đến nỗi quên cả cơn gripphê sô-cô-la nên chị đặt thanh kẹo sang một bên rồi vào Internet tra cứu để giải tỏa cơn hiếu kỳ.

Điều ngạc nhiên nhất đó là chị đã tìm thấy chủ đề cần tra cứu ngay trên một trang Web bằng tiếng Séc được dịch từ tiếng Anh cho nên nó giúp chị dễ hiểu hơn. Chị bắt đầu đọc và ngay lập tức biết được bao điều vô cùng bổ ích. Thanh sô-cô-la chị vừa định ăn kia hóa ra lại là một thanh kẹo không hề bình thường. Người làm ra thanh kẹo sô-cô-la ở Zambia đã nhận được khoản tiền lương đủ để giúp chính anh ta và gia đình có được cuộc sống khá khá. Điều đó cũng chẳng có gì lạ nhưng sau đó chị còn đọc được

Dominika Koflerová

14 tuổi, Cộng hòa Séc

rằng, có rất nhiều người trên toàn châu Phi, gồm cả trẻ em, phải làm việc trong những điều kiện vô cùng tồi tệ và tiền lương rất thấp. Hầu như không một ai kiếm được đồng lương kha khá cả. Thực tế này càng cuốn hút trí tò mò của chị và rồi chị cũng vui lên khi được biết đã có những tổ chức quan tâm tới những người như vậy. Họ mua toàn bộ số sản phẩm những người này làm ra rồi đem bán sang châu Âu với giá thành cao hơn để đảm bảo cho người lao động có được thu nhập thích đáng so với công sức lao động cực nhọc mà họ đã bỏ ra. Chị đã cố hình dung ra cuộc sống của những người lao động khổ cực đó. Họ phải lao động vất vả suốt cả ngày nhưng tiền lương nhận được quá ít ỏi khiến họ luôn bị đói. Chị không thể tưởng tượng được những con người đó phải chịu cơ cực đến nhường nào. Rồi sau đó, chị cứ nghĩ

mãi về chuyện này và nhủ thầm rằng, phần lớn những người sống trong đất nước chúng ta đều không quý trọng điều kiện làm việc thuận lợi mà họ đang có được.

Chị còn đọc thêm được câu chuyện khác trên Internet kể về một gia đình ở Kenya sống trong một căn nhà gỗ đã long rời từng mảnh. Người cha và sáu trong số bảy người con phải thường xuyên làm việc. Đứa con út mới lên bảy tuổi. Họ lao động từ sáng cho đến tận đêm và phải vất vả lắm mới kiếm đủ tiền để nuôi ăn cho gia đình. Bọn trẻ đều trong tình trạng suy dinh dưỡng. Gia đình đó lao động trong những đồn điền ca cao và cuộc sống của họ hoàn toàn thay đổi chỉ khi họ gia nhập thị trường thương mại bình đẳng quốc tế. Người chủ mới của họ đã thiết lập những điều

“

Chị không thể tưởng tượng được những con người đó phải chịu cơ cực đến nhường nào. Rồi sau đó, chị cứ nghĩ mãi về chuyện này và nhủ thầm rằng, phần lớn những người sống trong đất nước chúng ta đều không quý trọng điều kiện làm việc thuận lợi mà họ đang có được.

”

2009

128

kiện làm việc tốt hơn rất nhiều và chính nhờ vậy cuộc sống của gia đình đó đã được cải thiện gấp nhiều lần. Chỉ còn mỗi người cha và người con trai cả phải lao động. Số tiền lương họ nhận được không những giúp họ cải tạo lại ngôi nhà cũ nát mà còn đủ để trang trải học phí cho bọn trẻ được đến trường. Được sống trong những điều kiện như thế quả là hiếm. Những đứa trẻ ấy có cơ hội để tạo dựng một tương lai tươi sáng hơn.

Chị chưa biết em có thấy câu chuyện này thú vị hay không nhưng với chị thì có, dù bất luận thế nào. Chị rất vui khi được biết rằng, chính điều kiện làm việc thuận lợi sẽ dẫn đến một cuộc sống vô cùng tốt đẹp. Tuy vậy, chị vẫn buồn vì nhận ra rằng, rất ít người có được cơ hội ấy. Chị nghĩ, ở châu Âu điều kiện lao động không có gì đáng chê trách, song như ở châu Phi chẳng hạn, một thực tế hiển nhiên rằng, những điều kiện làm việc tốt sẽ đem lại cho cuộc sống của con người một ý nghĩa hoàn toàn mới.

Cảm ơn em vì đã mua cho chị thanh sô-cô-la đó. Đó đúng là một thanh kẹo đặc biệt. Chị đã học được bao điều thú vị từ thanh kẹo này. Chị rất vui khi biết rằng trên trái đất này đã có biết bao người luôn giúp đỡ những người khác nhờ hình thức kinh doanh chân chính.

Chính cách đó đã giúp điều kiện sống của nhiều người được cải thiện. Và cũng hoàn toàn chính xác rằng, chất lượng cuộc sống của con người sẽ tốt hơn nếu điều kiện làm việc của họ được cải thiện.

Chị biết chắc rằng, em hiểu rõ những gì chị muốn giải bày qua lá thư này, nếu không thì tại sao em lại mua cho chị thanh sô-cô-la đó? Tuy vậy, chị cảm thấy mình cần phải kể với một ai đó câu chuyện này và em đã hoàn toàn có lý.

Mong sớm gặp lại em. Gọi điện cho chị khi nào rảnh dù chỉ là chốc lát em nhé!

Chị

Dominika

2010

HÃY VIẾT THƯ CHO MỘT NGƯỜI NÀO ĐÓ ĐỂ NÓI VÌ SAO SỰ HIỂU BIẾT VỀ HIV/AIDS VÀ TỰ BẢO VỆ MÌNH TRƯỚC CĂN BỆNH NÀY LÀ RẤT QUAN TRỌNG

130

Đà Nẵng, ngày 20 tháng 11 năm 2009

Đạo diễn Trương Nghệ Mưu kính mến!

Khi gửi lá thư này đi, cháu cứ mong từng ngày nó sớm đến được tay ông. Rồi cháu lại lo rằng khi nhìn thấy địa chỉ lạ hoắc: “Người gửi: Hồ Thị Hiếu Hiền - Việt Nam”, không biết ông có giờ thư ra đọc hay không? Ông ơi! Cháu mong ông bớt chút thời giờ vàng ngọc để lắng nghe tâm sự của cháu, biết đâu ông sẽ thấy trong đó một điều gì lớn lao hơn tình cảm thông thường của người hâm mộ dành cho thần tượng.

Thưa ông, cháu mới có ý định viết thư cho ông sau khi trường cháu phát động Cuộc thi Viết thư quốc tế UPU lần thứ 39 về đề tài phòng chống căn bệnh AIDS. Để cho bài viết của mình có cơ sở thực tế, cháu đã đi tìm hiểu một số đối tượng xem mọi người hiểu biết và phòng chống AIDS như thế nào.

Đầu tiên, cháu hỏi bà, bà cháu bảo: “Bà sống từng này tuổi đầu rồi mà chưa biết mặt mũi con “Ét” nó thế nào. Bà nghe nói nó ở trong người những kẻ sống buông thả chẳng ra gì. Cháu đừng đến gần họ kéo con “Ét” nó dính vào người”. Ôi, bà của cháu chẳng hiểu gì về AIDS cả ông nhỉ?

Khi nghe cháu hỏi, cả bố mẹ cháu đều cho rằng: “AIDS là căn bệnh suy giảm hệ thống miễn dịch ở cơ thể người do virus HIV gây ra. Bệnh này rất nguy hiểm vì hiện chưa có thuốc chữa khỏi. Con phải tuyệt đối tránh xa các tệ nạn như nghiện hút, tình dục bừa bãi thì mới bảo vệ được mình”. Mẹ cháu còn dặn đi dặn lại: “Nếu ở lớp có bạn nào bị nhiễm HIV thì con phải nói ngay để bố mẹ xin chuyển trường, chuyển lớp cho con” - Ông ơi, bố mẹ cháu là công chức mà cũng còn kỳ thị với người có H đây.

Hồ Thị Hiếu Hiền

11 tuổi, Việt Nam

Cháu lại hỏi cả em cháu, em quả quyết: “Lớp em thì chưa có bạn nào bị AIDS chứ nếu có, em sẽ đeo khẩu trang hoặc nghỉ học ở nhà luôn” - Thật buồn cười, em lại tưởng AIDS cũng giống H1N1.

Đi đường, cháu có hỏi cô công nhân đang quét rác, cô liền chỉ tay vào mấy cái vỏ ống tiêm nằm lẫn lóc bên vệ đường: “Kia kia, vi-rút HIV chứa trong những ống tiêm đó cháu!” - Hiếu biết của cô công nhân cũng chưa thật đầy đủ phải không ông?

Đến lúc cháu vào nhà hàng ăn uống, cháu lại gọi chuyện ông chủ. Ông ta nhanh nhẩu: “Si-đa à? Cứ nhìn người nào ốm yếu, đi đứng dật dẹo, trên người nổi nhiều mụn nhọt là đích thị rồi! Cháu đừng lo, ông không bao giờ để họ vào ăn uống làm lây bệnh cho khách” - Trời, thật tội nghiệp cho những ai không có H nhưng lại có vẻ bề ngoài giống như ông ấy tả. Ông ấy đâu biết rằng HIV không hề lây qua đường ăn uống hay giao tiếp thông thường và hiện nay chúng ta đang sống chung với AIDS.

“

Đột nhiên, một ý nghĩ vụt lóe lên trong cháu: Ước gì cháu cũng có tài làm phim như ông nhỉ? Cháu sẽ xây dựng ngay những tác phẩm điện ảnh thật hay về đề tài HIV/AIDS để thức tỉnh loài người. Ông ạ, bộ phim đầu tay của cháu sẽ là câu chuyện đầy cảm động về một mối tình lãng mạn và bi ai: Chàng và nàng yêu nhau tha thiết song cuối cùng vẫn không lấy được nhau chỉ vì một trong hai người có H.

”

2010

132

Khi đến lớp, cháu cũng trao đổi với các bạn nhưng nhiều bạn tỏ ra rất thờ ơ, cho rằng việc phòng chống HIV/AIDS là việc của các cơ quan y tế, lớp mình có ai bị AIDS đâu mà lo! - Thái độ của các bạn cháu cứ bàng quan như thế, chẳng trách mỗi ngày có tới một ngàn trẻ em dưới mười lăm tuổi bị nhiễm HIV.

Cháu còn điều tra thêm một số trường hợp nữa nhưng hầu hết ai cũng rất lơ là. Cháu thực sự lo ngại trước thực trạng này và muốn viết một bức thư kêu gọi mọi người hãy nâng cao nhận thức, thay đổi hành vi để phòng chống được căn bệnh này. Thế nhưng đã mấy hôm nay, cháu ngồi nghĩ mãi mà không biết viết thế nào, đành gác bút ra xem ti vi. Lúc này trên kênh truyền hình đang chiếu bộ phim “hoàng kim giáp” do ông đạo diễn. Bộ phim hay quá! Thảo nào, cháu thấy người ta ca ngợi ông rất nhiều trên mạng. Bằng một loạt phim nổi tiếng thế giới như: Cao Lương Đồ, Phải sống, Cúc Đậu, Đèn lồng đỏ treo cao, Thập diện mai phục, Hoàng Kim Giáp..., ông đã chinh phục được trái tim của tất cả mọi người.

Đột nhiên, một ý nghĩ vụt lóe lên trong cháu: ước gì cháu cũng có tài làm phim như ông nhỉ? Cháu sẽ xây dựng ngay những tác phẩm điện ảnh thật hay về đề tài HIV/AIDS để thức tỉnh loài người. Ông ạ, bộ phim đầu tay của cháu sẽ là câu chuyện đầy cảm động về một mối tình lãng mạn và bi ai: Chàng và nàng yêu nhau tha thiết song cuối cùng vẫn không lấy được nhau chỉ vì một trong hai người có H. Tiếp đến là bộ phim có tên “Phải chết” cũng sẽ nổi tiếng không kém gì bộ phim “Phải sống” của ông. Qua phim, cháu muốn gửi gắm một thông điệp: Con người ta không muốn chết sớm mà phải chết, vì không ngờ Thần chết lại luôn phục sẵn trong các hành vi nguy cơ cao như tình dục không an toàn và sử dụng bơm kim tiêm chung... Hầu hết phim do cháu sản xuất đều lấy cảm xúc từ những mảnh đời rất thực và nhân vật chính là những nạn nhân đáng thương của AIDS. Đó là một vị công chức suốt đời phấn đấu, giữ gìn thể mà chỉ một phút ham vui đã đánh mất đi tất cả. Một nhân viên y tế bao ngày làm việc nghiêm túc, chỉ vì một chút lơ là đã vô tình lây nhiễm HIV. Một người lao động

vất vả cả đời mới gây dựng nên một mái ấm gia đình nhưng đến cuối đời phải chết trong cô đơn, ghẻ lạnh. Những thanh thiếu niên đang tràn trề nhựa sống, một ngày kia lại trở nên thân tàn ma dại vì lỡ đùa dòi hút chích. Có em bé thơ ngây đôi mắt trong veo nhưng cha mẹ đã sớm qua đời vì AIDS, còn em thì không biết lúc nào Thần chết tới mang đi. Lại có cả những cô gái khi biết mình có h đã tính chuyện trả thù đời, gieo rắc cái chết cho bao nhiêu người khác.

Chao ơi, bao nhiêu con người là bấy nhiêu số phận. Tất cả những yêu thương, đau xót, bạc bẽo, đại khờ cùng những hiểu biết cận kề về cách thức phòng tránh AIDS sẽ được cháu chuyển tải vào

phim một cách nhẹ nhàng mà sâu sắc. Cháu hi vọng, với sức ám ảnh đặc biệt, những bộ phim này sẽ vào trong, đốt lửa lòng người, xoa dịu nỗi đau, xóa đi mặc cảm và thức tỉnh lương tri của những người còn thờ ơ trước căn bệnh này.

Nhưng ông ạ, cháu thì “lực bất tòng tâm”, cháu nghĩ chỉ có ông mới có thể giúp cháu biến những ước mơ này thành hiện thực để cứu lấy nhân loại. Vì vậy, cháu rất mong được ông lắng nghe và thấu hiểu.

Kính thư!

Hồ Thị Hiếu Hiền

HÃY TƯỞNG TƯỢNG MÌNH LÀ MỘT CÂY ĐANG SỐNG TRONG MỘT KHU RỪNG. EM HÃY VIẾT THƯ CHO MỘT NGƯỜI NÀO ĐÓ ĐỂ GIẢI THÍCH VÌ SAO VIỆC BẢO VỆ RỪNG LÀ RẤT QUAN TRỌNG

134

Công ty Đồ gỗ Barakat,

Thưa Ngài Giám đốc điều hành,

Mặc dù lá thư này được gửi đến Công ty Đồ gỗ Barakat, nhưng tôi muốn gửi tới cả những ai sẵn sàng lắng nghe. Loài người các ngài không ngớt lời bình luận về các cuộc chiến tranh thế giới, về tình hình bất ổn dân sự, thế các ngài tranh luận những gì về cuộc sống của chúng tôi? Thoạt đầu khi chúng tôi bị sát hại, chúng tôi không tức giận đến mức ghê gớm vì chúng tôi hiểu nhu cầu của các ngài. Còn bây giờ, không những chỉ lấy đi những gì các ngài cần, mà các ngài còn phá hủy môi trường sống của chúng tôi đến mức chẳng bao giờ chúng tôi có cơ hội được sống lại trên chính nơi chúng tôi từng tồn tại. Chẳng lẽ loài người các ngài - vốn được ngợi ca với mọi tính ưu việt - lại nhấn tâm đến thể và không thể chung sống hòa bình như thế giới của chúng tôi? Tôi là một Cây Sồi Đại cổ thụ trong rừng Windsor của Guyana và tôi ra lệnh "Hãy dừng lại"! Không chỉ vì nguồn lợi của loài cây tôi, mà còn vì lợi ích của cả các ngài nữa đây. Chẳng lẽ các ngài không nhận thấy chúng tôi là bộ phận không thể tách rời đối với sự sống còn của loài người các ngài hay sao?

Trái đất nóng lên là một cuộc khủng hoảng diễn ra khắp mọi nơi của thời đại chúng ta và nó bắt nguồn từ nhiều nguyên nhân. Việc đốt nhiên liệu hóa thạch như than đá và dầu thô thường thải ra các loại khí gây nên tình trạng hiệu ứng nhà kính, dẫn đến hiện tượng tích tụ nhiệt trong khí quyển, vì thế đó là một trong những nguyên nhân lớn nhất của thảm họa nóng lên toàn cầu. Các khí thải làm tăng nhiệt độ của trái đất, gây thiệt hại đến tầng ôzôn - tấm lá chắn quan trọng nhất của bầu khí quyển giúp bảo vệ sự sống trên trái đất. Tấm lá chắn đó bảo vệ các ngài khỏi bị ánh mặt trời thiêu đốt, nó hấp thụ 97% - 99% các tia cực tím gây hại. Nếu không ngăn chặn tình trạng này thì cuộc sống của các ngài sẽ bị đe dọa.

Khác với những thực vật phù du và các sinh vật hữu cơ, các loài cây chúng tôi đứng ở vị trí đầu tiên của chuỗi thức ăn. Toàn bộ năng lượng mà loài người thu được bao gồm năng lượng thu nhận một cách gián tiếp từ mặt trời, năng lượng do các loài vi sinh vật và sinh vật tự dưỡng khác tạo ra, và năng lượng từ họ hàng cây cối chúng tôi. Tại sao lại như vậy? Thực vật chúng tôi sử dụng năng lượng ánh sáng mặt trời, nước và khí các-bon điôxít để tạo ra năng lượng nhằm duy trì

Daniel Kora

15 tuổi, Cộng hoà séc
(đồng giải Nhất quốc tế)

sự sống của chính mình, để lớn lên và phát triển. Con người các ngài cũng như bất kỳ động vật có vú khác không thể có được năng lượng theo cách này, chính vì thế các ngài chỉ thu được năng lượng này một cách gián tiếp bằng cách sử dụng thức ăn từ thực vật hoặc động vật thuộc tầng nào đó của chuỗi thức ăn mà thôi. Sống tách rời chúng tôi ra, hoặc hủy diệt chúng tôi có nghĩa là các ngài đang tự hủy hoại chính mình.

Xói mòn đất đang trở thành mối quan tâm lớn trên trái đất. Lở đất và lở tuyết diễn ra thường xuyên đang phá hủy các thành phố, và không một ai tin lời tôi nếu tôi đưa ra giải pháp rất đơn giản. Giải pháp đó nằm trong chính thiên nhiên đây. Khi đi dạo qua một Cây sồi Đại thụ như tôi, các

ngài thường ngạc nhiên trước chiều cao và chu vi quanh thân tôi. Hiếm có ai quan tâm đến những gì phát triển của bộ rễ bên dưới thân tôi. Tôi cũng có một đôi chân đấy chứ mặc dù tôi không thích đi bộ. Hãy gọi đó là sự lười biếng, tôi nhận thấy đó lại là sự đầu tư vào bất động sản một cách hoàn hảo. Cùng với các bộ phận khác, bộ rễ đóng vai trò lớn trong việc giữ độ chắc cho đất. Khi nói về đất, loài người các ngài hầu như chẳng biết gì về các tầng đất. Một khi tầng đất trên cùng bị phá hủy, tầng đất cái bị phơi lộ dẫn đến hiện tượng xói mòn. Đất màu mỡ không còn tồn tại để canh tác nông nghiệp, lũ lụt diễn ra liên miên, nói tóm lại, cuộc sống trên trái đất ngày một khó khăn. Một lần nữa tôi cung cấp cho các ngài một giải pháp

Có thể các ngài sẽ không phát hiện ra điều đó ngay, nhưng rồi cũng sẽ dần nhận ra một khi các ngài ở tầm cao hẳn lên. Các ngài chỉ dừng lại một khi đã quá muộn hay sao? Hãy bớt sử dụng những sản phẩm từ các nhà máy thải ra các loại khí gây hiệu ứng nhà kính.

2011

136

đơn giản. Hãy để thiên nhiên tự làm công việc của mình.

Đọc đến đây có thể nhiều người sẽ không chú tâm cho lắm. Thế nhưng đối với người khôn thì chỉ cần một lời cũng đủ, do đó đối với bất kỳ ai quan tâm tôi sẽ đưa ra một số gợi ý để giúp loài người duy trì cuộc sống. Hãy quan sát Bắc Kinh, Trung Quốc. Hãy quan sát màn sương mù bao quanh thành phố và các ngài sẽ nhận thấy rằng, các ngài đang chung một cảnh ngộ. Có thể các ngài sẽ không phát hiện ra điều đó ngay, nhưng rồi cũng sẽ dần nhận ra một khi các ngài ở tầm cao hẳn lên. Các ngài chỉ dừng lại một khi đã quá muộn hay sao? Hãy bớt sử dụng những sản phẩm từ các nhà máy thải ra các loại khí gây hiệu ứng nhà kính. Đừng lái xe đến siêu thị cách nhà có nửa dặm chỉ để mua mỗi một hộp sữa. Hãy thư thái đi bộ trong bầu không khí trong lành do

chúng tôi vừa làm ra và cung cấp cho các ngài. Đó mới chính là cách sống lành mạnh và có lợi cho sức khỏe.

Hãy dùng nhựa tái chế. Hãy trồng cây xanh xung quanh nhà các ngài. Trong thời đại của công nghệ, hãy dùng thư điện tử và sử dụng ít giấy. Nhưng đối với những ai không ngần ngại đền đáp cho tôi thì tôi xin trích dẫn vài lời thơ của nhà thơ nổi tiếng người Anh Gerard Manley Hopkins: “Thiên nhiên không bao giờ dành cho tất cả mọi người”. Mặt trời vẫn luôn mọc ở phía Đông và lặn ở phía Tây, còn các ngài thì cứ tiếp tục lồi rề về hướng địa ngục. Khi các ngài chọn con đường tự hủy diệt chính mình, hãy lưu ý rằng, chúng tôi vẫn luôn sống, phát triển kể cả khi các ngài không tồn tại.

Gửi tới các ngài lời chào trân trọng!

Woody Branche

HÃY TƯỞNG TƯỢNG MÌNH LÀ MỘT CÂY ĐANG SỐNG TRONG MỘT KHU RỪNG. EM HÃY VIẾT THƯ CHO MỘT NGƯỜI NÀO ĐÓ ĐỂ GIẢI THÍCH VÌ SAO VIỆC BẢO VỆ RỪNG LÀ RẤT QUAN TRỌNG

Tháng hai, năm 2011

Chuyện của hai làng,

*Loài người thân mến, các bạn nhỏ mến yêu
của tôi,*

Tôi là một cây non bé bỏng sống giữa khu rừng xanh tươi trên một rặng núi cổ xưa. Tôi viết thư này để tâm sự với các bạn một câu chuyện mà tôi đã tận mắt chứng kiến.

Làng Tây nằm trên một bên sườn núi nơi tôi sống, còn sườn núi bên kia là làng Đông. Trước đây, cả hai làng đều rất nghèo. Tất cả những gì họ có được đó là cây xanh trên rặng núi này.

Một ngày kia, trưởng làng Tây tuyên bố ông sẽ lãnh đạo cả làng làm giàu. Ông mời làng Đông cùng tham gia, nhưng không ngờ làng Đông đã từ chối đề nghị của ông. Trưởng làng Tây khinh khỉnh nói: “Đã nghèo lại còn vẽ chuyện”. Nói rồi ông ta giận dỗi bỏ đi.

Toàn bộ dân làng Tây, từ già đến trẻ, từ nam đến nữ tất thảy đều leo núi và bắt đầu lao động vất vả để thực hiện ước mơ làm giàu. Họ thức dậy từ sáng sớm và đến tận tối mịt mới trở về nhà. Họ đồn rất nhiều cây xanh trên sườn núi. Chắc chắn rằng, trước khi trở thành những người giàu có, họ đã phải đồn rất nhiều cây. Người dân trong làng phát hiện ra nhiều món hời nếu cứ đồn thật nhiều cây và thu được nhiều tiền. Rừng rinh tiền, họ liền sấm tì vi, tủ lạnh và máy điều hòa không khí. Ban ngày, làng Tây biến thành một công trường xây dựng nhộn nhịp, nhưng khi đêm đến, ngôi làng trông giống một nghĩa địa. Vì là một cây non đã đâm cành trở lá nên tôi đã biết rõ những giọt nước mắt nhỏ bé đầu tiên. Tôi cảm thấy trái tim mình tan vỡ.

Làng Tây giàu có bắt đầu khinh bỉ làng Đông.

Wang Sa

12 tuổi, Trung Quốc
(đồng giải Nhất quốc tế)

Tuy vậy, trưởng làng Đông vẫn bình tĩnh. Ông kiên nhẫn giải thích cho những người dân làng mình vốn không hiểu hết sự việc: “Rừng là tài sản của mọi thế hệ chúng ta từ tổ tiên cho đến cháu chắt của chúng ta. Vì lợi ích của con cháu chúng ta, chúng ta không cần đốn cây với làng Tây. Chúng ta sẽ không chặt phá cây xanh. Thay vào đó, chúng ta cần phải trồng nhiều cây hơn. Họ đốn bao nhiêu cây thì chúng ta sẽ trồng bù lại bấy nhiêu”. Khi nghe những lời nói ấy vang lên, tôi đã khóc một lần nữa, những giọt nước mắt biết ơn.

Trưởng làng Đông đã làm đúng như ông nói. Ông đã lãnh đạo dân làng mình trồng cây xanh trên mọi khoảng đất trống. Khi tôi lớn lên ngày một cao hơn, từ độ cao của chiếc lá trên ngọn cây, tôi nhìn xuống để xem sườn núi bên làng Tây nay đã trơ trụi không còn màu xanh của cây lá, thậm chí không còn lấy một ngọn cỏ. Trong khi đó, sườn núi bên làng Đông mới thật đẹp làm sao. Đó là một sườn núi xanh rờn với dòng nước suối trong suốt và đích thực trở thành một chốn thần tiên.

“

Kể từ đó, cuộc sống hai làng ngày một sung túc và cảnh quan được tô điểm bằng cây cối xanh tươi, hoa nở rộ còn chim chóc hót vang khắp mọi nơi. Hai làng trở thành điểm danh lam thắng cảnh được khắp nơi biết đến. Nhiều khách du lịch thân thiện với môi trường được mời về tận dãy núi nơi tôi sống, và một vài người trong số đó cảm thấy khó lòng rời bước khỏi hai làng và khu rừng yên bình.

”

Mùa hè năm đó, tiết trời vô cùng nóng nực, ánh nắng mặt trời như thiêu đốt trái đất. Máy điều hòa không khí của tất cả các nhà ở làng Tây đều được bật hết cỡ, dân làng thì giam mình trong nhà. Trong khi đó, ở làng Đông, dân làng thư giãn dưới những tán cây lớn tỏa bóng mát, mỗi người phe phẩy một chiếc quạt trên tay, rộn rã chuyện trò và cười đùa. Trẻ em chơi trò trốn tìm, tiếng cười của các em rộn vang khắp cả ngôi làng và toàn khu rừng. Tôi rụng rụng nước mắt lần thứ ba. Nhưng lần này, tôi khóc vì vui mừng khôn xiết.

Theo thông lệ, cứ cuối mỗi chuỗi ngày nóng nực thường xuất hiện bão. Kết thúc đợt nóng ấy trời mưa to. Buổi tối hôm ấy, tôi linh cảm được về ngày tận số của làng Tây. Đất phía dưới rễ của cây tôi bắt đầu sụt và tôi nhận thấy đá lở cuộn rơi xuống sườn núi phía Tây. Bầu trời tối đen trút mưa không ngớt. Tới nửa đêm, toàn bộ khu rừng chìm trong bầu không khí im lặng đầy chết chóc. Bỗng, tiếng khóc kêu cứu vang lên từ làng Tây khiến tôi bừng tỉnh. Tôi bàng hoàng trước cơn ác mộng tồi tệ nhất của tôi đã trở thành hiện thực!

Đó là một trận lở đất khủng khiếp.

Bùn đá cuộn thành dòng ào ào như thác cháy xiết về làng Tây. Trong chốc lát, ngôi làng biến thành địa ngục của trần gian. Những ngôi nhà xinh xắn nay nát vụn tan tành, đường sá vừa mới

mở bị phá hủy, nhiều người bị chết vùi dưới bùn và đồng đổ nát.

Tôi đưa mắt nhìn sang sườn núi bên kia xem làng Đông thì thấy bên đó vẫn yên bình.

Sáng hôm sau, ngay khi ánh mặt trời đầu tiên xuất hiện trên đồng đổ nát, dân làng Đông kéo đến trợ giúp làng Tây. Vất vả lắm họ mới kéo được trưởng làng Tây ra khỏi đồng bùn khổng lồ. Họ nghe ông thều thào trong hơi thở cuối cùng: “Tất cả đều do lỗi của tôi... cây rừng mất sạch cả rồi...” Nói xong, ông gục đầu xuống tắt thở. Đó là những lời trăng trối của ông đối với dân làng Tây. Trưởng làng Đông tuyên bố trước những người sống sót và cả số người cứu hộ đang tập trung tại hiện trường: “Điều có ý nghĩa sống còn đó là chúng ta phải bảo vệ rừng. Đừng bao giờ chỉ vì muốn kiếm tiền mà chúng ta lại chặt đốn cây rừng một cách tùy tiện”.

Những năm tiếp sau đó, dân làng Tây không còn chặt và bán cây, họ bắt đầu học hỏi từ dân làng Đông. Đầu tiên, họ cùng làm việc với nhau để bảo vệ môi trường bằng cách trồng cây. Trong quá trình xây dựng lại làng và tái trồng rừng, người dân làng Tây đã dần dần hiểu được cách họ phải làm để bảo vệ rừng và thiên nhiên. Bằng hành động bảo vệ môi trường và thải ra lượng khí carbon ít hơn, họ đã đặt từng bước thận trọng trên một con đường mới nhưng theo cách truyền

thông để tiến dần tới sự giàu có. Chẳng mấy chốc, dân làng Tây một lần nữa đạt được tăng trưởng thịnh vượng, và lần này cuộc sống lành mạnh hơn, hạnh phúc hơn.

Kể từ đó, cuộc sống hai làng ngày một sung túc và cảnh quan được tô điểm bằng cây cối xanh tươi, hoa nở rộ còn chim chóc hót vang khắp mọi nơi. Hai làng trở thành điểm danh lam thắng cảnh được khắp nơi biết đến. Nhiều khách du lịch thân thiện với môi trường được mời về tận dãy núi nơi tôi sống, và một vài người trong số đó cảm thấy khó lòng rời bước khỏi hai làng và khu rừng yên bình.

Đây là phần kết của câu chuyện tôi kể. Các bạn loài người thân mến của tôi ơi, mong ước của tôi cũng là điều muốn nói với các bạn rằng, bảo tồn rừng chính là bảo vệ trái đất, ngôi nhà của cả tôi và các bạn, hãy vì lợi ích tương lai của tất cả chúng ta. Phá rừng bằng cách chặt đốn cây cuối cùng chỉ mang lại thảm họa, không chỉ đối với cá nhân tôi, mà còn đối với tất cả các bạn đây.

Người bạn đích thực của các bạn

*Một cây non luôn sẵn sàng chăm sóc
cho nhân loại*

2012

142

HÃY VIẾT THƯ CHO MỘT VẬN ĐỘNG VIÊN HOẶC MỘT NHÂN VẬT THỂ THAO MÀ EM NGƯỠNG MỘ ĐỂ NÓI THỂ VẬN HỘI (OLYMPIC GAMES) CÓ Ý NGHĨA GÌ ĐỐI VỚI MÌNH

Giannitsa, ngày 25 tháng 01 năm 2012

Chú Roger Federer kính mến!

Cháu tên là Marios, một trong hàng nghìn (cháu nghĩ chắc là phải thế) người hâm mộ chú. Quà là một Marios bé nhỏ, vô danh trước một vận động viên phi thường. Cháu viết thư này là để cảm ơn chú đã giúp cháu yêu thể thao, yêu môn tennis.

Suốt cả năm trời, cháu dõi theo các trận đấu của chú trên khắp các sân tennis; cháu vui mừng cổ vũ mỗi khi chú chiến thắng và khâm phục biết bao tính kiên trì của chú qua những lúc khó khăn. Khi chú bước lên bục chiến thắng tại Thế vận hội Bắc Kinh cũng là lúc cháu đã nhận ra cú "service" đầu tiên của cháu để đến với thể thao.

Cháu lấy trộm cây vợt của anh trai, bước thẳng ra sân và... sẵn sàng chiến thắng. Rồi cháu nhận ra rằng, xem Federer đánh và tự mình vung vợt lên, đó là hai việc khác nhau hoàn toàn. Cháu đã nỗ lực hết sức, đổ biết bao mồ hôi, chịu đựng cả những lời quát mắng của huấn luyện viên chứ không hề bỏ cuộc. Hình ảnh chú bước lên bục chiến thắng đã giúp cháu vững bước tiến lên.

Tiền lên và mơ ước... Một ngày nào đó, trí tưởng tượng đưa cháu bay bổng, tựa như trái bóng khi đánh trúng, khiến cháu vượt qua cả không gian lẫn thời gian. Cháu mơ thấy mình đang ở thời cổ đại, ngay giữa Thế vận hội đầu tiên. Đó là năm 776 trước Công nguyên với những người chạy bộ đưa tin khắp Hy Lạp. Chiến tranh phải dừng lại vì thể thao đã đoàn kết và hòa hợp mọi người, hay ít nhất vào thời điểm đó, thể thao đã làm được điều này. Những người trẻ tuổi từ khắp mọi miền, với sức lực và tinh thần mạnh mẽ đã đến tham gia vào cuộc đua tài đích thực, trong tinh thần "Fair play" - một từ mới tuyệt vời biết bao dành cho bầu không khí hùng tráng này.

Cháu tưởng tượng rằng, chú cũng ở đó. Kiền thức lịch sử không cho phép cháu làm điều này, nhưng trí tưởng tượng của cháu cứ nhất định đưa chú đến nơi ấy: Để thi đấu và giành vòng nguyệt quế. Để đổ mồ hôi trên nền đất Olympia cổ đại và để đua tài với Diogoras vùng Rhodes, Polidamas, hay Theagenis...

Marios A. Chatzidimou

13 tuổi, Hy Lạp

Cháu tự hào rằng, đất nước Hy Lạp của cháu đã khai sinh ra các môn thể thao hiện đại. Các môn điền kinh được khởi nguồn và hình thành qua các cuộc thi đấu thời cổ đại. Ngọn lửa Olympic, được thắp sáng bằng nền văn minh Hy Lạp, đã soi rọi khắp thế giới. Tinh thần chiến đấu, lòng cao thượng, tính khiêm chế, tình đoàn kết đã xây dựng nên những đức tính cho chính cuộc sống này.

...Chú đứng đó, đầu đội vòng nguyệt quế, vui mừng với chiến thắng. Cháu rút rè tiến đến, chạm vào tay chú, nhìn vào mắt chú hỏi:

- Chú cảm thấy thế nào, chú Roger? Tất cả những điều này có ý nghĩa gì với chú?

- Nghe này, cậu bé. “Thi đấu” nghĩa là “chiến thắng”, hãy luôn nhớ như vậy. Tham gia vào cuộc thi, là phải sẵn sàng cho chiến thắng, không đắn đo. Chiến thắng nỗi sợ hãi, tự ti, và mọi khó khăn, đánh bại thói ích kỷ, tự kiêu trong chính con người cháu. Chiến thắng chính bản thân mình. Và một điều nữa: “Chiến thắng” cũng có nghĩa là “yêu thương”. Hãy yêu quý đối thủ, người đã cho ta cơ hội được ganh tài. Hãy yêu quý huấn luyện viên, người đã dạy ta; hãy yêu quý tất cả những người

“

**Tham gia vào cuộc thi, là phải sẵn sàng
cho chiến thắng, không đắn đo.
Chiến thắng nỗi sợ hãi, tự ti, và mọi khó
khăn, đánh bại thói ích kỷ, tự kiêu trong
chính con người cháu. Chiến thắng
chính bản thân mình.**

”

2012

144

đã ủng hộ ta, và yêu kính Chúa, người đã cho ta sức mạnh để chiến đấu và chiến thắng.

- Ra sân!!! Marios, hãy tập trung vào trận đấu! Giọng nói của huấn luyện viên vang lên bỗng kéo cháu ra khỏi giấc mơ. Tuy vậy, hôm đó cháu không tài nào tập trung được vào trận đấu. Cháu kể lại những gì mình đã mơ thấy, về Thể vận hội đầu tiên. Mọi người, cả huấn luyện viên và các bạn cùng tập đều cảm thấy như được sống lại với tinh thần Olympic. Chúng cháu bàn về tinh thần "Fair play", điều mà con người hiện đại ai cũng hiểu rõ một cách dễ dàng nhưng khi làm theo nó lại rất khó khăn. Chỉ nhằm vào mỗi ngôi vô địch, họ sử dụng những chất kích thích nguy hiểm, bẩn thỉu, và sẵn sàng đem sự trong sáng về tinh thần lẫn thể chất của mình ra hiến tế cho những chiến thắng nhất thời. Những hành động như vậy chỉ hủy hoại và phi bóng thể thao mà thôi.

Nhưng đối với cháu, Thể vận hội đầu tiên nghĩa là không có chất kích thích, không có ngôi vô địch, không có cả những khoản tiền thưởng hay khủng hoảng kinh tế và sự thù hận. Mà đó chỉ là niềm vui hội ngộ, Fair play, tình bạn, hòa bình và, cháu hi vọng, những điều đó sẽ xuất hiện ở mùa Olympic năm nay.

Cháu sẽ dừng bút tại đây, có lẽ chú đọc cũng đã mỏi mắt rồi nhỉ. Cháu chúc chú trong suốt cuộc đời mình, sẽ chiến thắng và yêu thương, đúng như chú đã dạy cháu. Cảm ơn chú lần nữa. Cháu sẽ đợi chú, ở nơi mà chúng ta đã gặp nhau lần đầu tiên - Olympic cổ đại, ở Hy Lạp - quê hương của thể thao và văn minh. Ở đất nước xinh đẹp và đáng yêu của cháu, bất luận mọi khó khăn và rắc rối đang xảy ra; vẫn "chẳng có gì đáng sợ cả" vì "chàng hoa tiêu trên cột buồm nhìn ra ngoài kia: Mặt trời vẫn là vĩnh cửu".

Mến chào chú với tất cả lòng khâm phục.

Marios A. Chatzidimou

2013

EM HÃY VIẾT MỘT BỨC THƯ ĐỂ NÓI TẠI SAO NGUỒN NƯỚC LÀ QUÝ

146

Ostrava - Polanka nad Odrou, ngày 25/3/2013

Nước sông Odra thân yêu!

Trước tiên, tôi muốn gửi lời chào đến bạn và mở đầu thư bằng cách bày tỏ sự đánh giá cao về bạn. Tôi xin được bắt đầu hơi dài dòng một chút.

Bạn là nước của một trong những con sông lớn nhất Moravian, và như vậy bạn thuộc về đại gia đình của tất cả các vùng nước trên thế giới. Tất cả các vùng nước đều bắt đầu từ một dòng suối nhỏ trong rừng, cho đến đại dương vô tận. Nước tạo ra cuộc sống, sức mạnh, năng lượng, niềm vui cũng như đau khổ. Nước là cả nước mặn và nước ngọt, nước nóng và nước lạnh, nước trong và nước đục, đơn giản như chúng tôi biết về bạn.

Bạn là nước của sông Odra, chảy ra từ một khu rừng lớn gần làng Kozlovice thuộc vùng Libavá. Con người chúng tôi, vì đánh giá cao bạn nên chúng tôi đã xây dựng một Nhà Nguyện cầu nhỏ bên dòng suối để bắt kỳ những ai muốn tìm đến có thể thấy bạn và chiêm ngưỡng nơi khởi nguồn của một dòng sông.

Ở đó, bạn vẫn là một dòng nước nhỏ, nhút nhát và sợ hãi lẩn tránh cả các viên đá cuội nhỏ. Nhưng bạn trở nên mạnh mẽ và can đảm vượt qua mọi nơi trong cuộc hành trình của mình. Bạn kết hợp với các con suối nhỏ, thay đổi và hòa vào nước của một con sông nhỏ.

Con người chúng tôi xây dựng nhà cửa, trang trại, nhà máy bột xung quanh bạn, sử dụng sức mạnh của bạn. Bạn chảy qua thị trấn nhỏ và làng mạc, luồn lách qua những cánh đồng, các khu rừng rồi vươn tới vùng ngoại ô của thị trấn Studenka tạo ra lòng suối đầy sự quyến rũ. Bạn uốn mình và chuyển hướng, lúc ẩn lúc hiện khôn lường tạo nên những hồ nước độc đáo, những dòng sông uốn khúc. Từ Studenka qua Jistebnik đến Polanka, chúng tôi đã thay đổi một chút dòng chảy của bạn, xây dựng ao chứa nước và tạo ra khu quản lý đánh bắt cá.

Daniel Korčák

13 tuổi, Cộng hòa Séc

Đôi khi bạn cũng gây khó khăn cho chúng tôi, có lúc con nước dâng cao như muốn nhấn chìm mọi thứ, có lúc lại dần trở nên khô kiệt, héo mòn... trơ lòng sỏi đá. Đường như, bạn muốn nhắc nhở chúng tôi rằng nước là một yếu tố vượt ra ngoài mọi tầm kiểm soát, và chúng tôi coi trọng bạn.

Trên cuộc hành trình, bạn tạo ra một khu bảo tồn thiên nhiên độc đáo, Polanecká, Niva, được nhiều khách du lịch và những người yêu thích thiên nhiên tìm đến. Trên con sông mà bạn tạo

ra, chúng tôi tắm, câu cá, trẻ em chơi với bạn khi xây dựng đập đá, các vận động viên bơi thuyền ra sức chống lại sức mạnh của bạn, và nhiều người tìm kiếm sự tĩnh lặng và yên bình trong tiếng thì thầm của bạn. Trong khu bảo tồn gần con sông có dòng nước khoáng, đó là nước chữa bệnh, được lưu trữ sâu dưới lòng đất và chờ đợi để được đưa đến các khu tắm khoáng gần đó, nơi giúp chữa lành bệnh cho chúng tôi.

“

Thư của tôi viết cho bạn có thể kết thúc ở đây, nhưng hành trình của bạn chắc chắn không kết thúc bởi đây chỉ là khởi đầu một câu chuyện khác của nước. Bây giờ, bạn thuộc về tất cả các vùng nước bao bọc hành tinh của chúng ta. Bạn luôn luôn hiện diện với muôn hình muôn vẻ, có lúc là vòi nước mạnh mẽ phun lên từ nơi sâu thẳm của một mạch nước, là nước mưa trong trẻo trong một cơn bão mùa hè, là một trận tuyết tan dưới chân một ngọn đồi, là hơi nước mềm mại uốn lượn trong các đám mây, hoặc là nước mát lạnh, tinh khiết trong chiếc ly sẵn sàng làm dịu cơn khát của tôi.

”

2013

148

Bạn rời khu bảo tồn. Giờ đây, bạn đã là một dòng nước trưởng thành, dòng nước lớn đang thay đổi thành một con sông tự tin, và từ từ chảy vào thành phố lớn nhất của vùng Moravian-Silesian, Ostrava. Bạn thậm chí có thể không biết rằng bạn lại rất hữu ích ở nơi đây. Bạn làm mát các tòa tháp của một nhà máy nhiệt điện, giúp chúng tôi rửa đường, tưới nước cho cánh đồng, và tẩy rửa tất cả những thứ dơ bẩn. Cuối cùng, bạn chảy qua nhà máy quản lý nước mà chúng tôi xây dựng cho bạn, và họ làm bạn sạch và trong để phục vụ chúng tôi. Ở Ostrava, bạn gặp lưu vực của hai con sông lớn hơn - các vùng nước hình thành từ các quả đồi Odra cùng với các vùng nước từ ngọn núi Jeseníky và Beskidy. Khi bạn rời khỏi Ostrava, bạn là nước của một dòng sông mạnh mẽ tự hào và bạn chảy đến vùng nước tiếp theo, và đó là vùng nước của biển cả.

Thư của tôi viết cho bạn có thể kết thúc ở đây, nhưng hành trình của bạn chắc chắn không kết thúc bởi đây chỉ là khởi đầu một câu chuyện khác của nước. Bây giờ, bạn thuộc về tất cả các vùng nước bao bọc hành tinh của chúng ta. Bạn luôn luôn hiện diện với muôn hình muôn vẻ, có lúc là vòi nước mạnh mẽ phun lên từ nơi sâu thẳm của một mạch nước, là nước mưa trong trẻo trong một cơn bão mùa hè, là một trận tuyết tan dưới chân một ngọn đồi, là hơi nước mềm mại uốn lượn trong các đám mây, hoặc là nước mát lạnh, tinh khiết trong chiếc ly sẵn sàng làm dịu cơn khát của tôi.

Tôi có thể viết nhiều nữa về bạn, nhưng ngay cả như vậy cũng không phải tất cả mọi thứ đều có thể diễn tả được vì câu chuyện của bạn là vô tận và cuộc hành trình của bạn không có điểm dừng.

Vì vậy, tôi muốn dùng bức thư này để cảm ơn bạn, bởi nếu không có nước thì sự sống sẽ không tồn tại: con người, động vật, thực vật, cuộc sống, thế giới. Nhờ có nước, hành tinh của chúng ta được gọi là hành tinh xanh. Tôi nhận ra tầm quan trọng của bạn, tôi khiêm tốn chiêm ngưỡng bạn, và tôi luôn luôn mong muốn được gặp bạn.

Thân ái

Dan

HÃY VIẾT MỘT BỨC THƯ DIỄN TẢ ÂM NHẠC CÓ THỂ LAY ĐỘNG ĐỜI SỐNG NHƯ THẾ NÀO

Mostar, ngày 24 tháng 3 năm 2014

Bạn mùa Xuân thân mến,

Mặc dù dây của tôi đã bị chùng và lạc điệu nhưng âm thanh nghe vẫn còn tốt. Chỉ có điều giọng điệu của tôi đã phản lại tôi rồi, thế nhưng làm sao tránh được điều đó một khi tôi đã nằm bất động suốt nhiều năm qua trong căn lều hoang đầy bụi bên bờ sông này? Tôi đã mất hết hi vọng rằng sẽ có ai đó tìm thấy tôi, phủi sạch bụi cho tôi và đưa tôi trở về với dàn nhạc của mùa Xuân, dàn nhạc của những em bé đoạt giải từ cuộc thi cấp làng.

Tôi biết rằng bạn vẫn đang ở quanh đâu đây, bởi vì tiếng chim hót riu rít và tiếng sóng nước ì oạp của dòng sông luôn đánh thức tôi dậy vào mỗi buổi sáng. Đó là lý do tại sao vẫn le lói trong tôi một niềm hi vọng mong manh tựa như những tia nắng mặt trời xuyên qua kẽ nứt của căn lều này, rằng: tôi sẽ được ra ngoài đón ánh ban mai và chơi giai điệu mùa Xuân đầu tiên của tôi. Tôi thường mơ về mưa và điều đó luôn khiến tôi nhớ về thời thanh xuân của mình, khi tôi đi lưu diễn đến các lễ hội. Tôi thường được trang trí bằng những chùm mimosa tươi rói vừa hái, còn nghệ sĩ vĩ cầm của tôi luôn được thưởng bằng những đồng xu cùng rất nhiều lời ca tụng. Tôi còn nhớ một cô bé bụ ồm, nằm bất động trên giường bệnh đã lâu, nói với người cha rằng, điều duy nhất giúp

cô lấy lại niềm tin và hi vọng được lành bệnh chính là giai điệu tuyệt vời của cây vĩ cầm. Người cha tội nghiệp của cô đã đi hàng trăm cây số mong tìm bằng được nghệ sĩ vĩ cầm hay nhất để giúp con gái mình. Đó là một trong những khoảnh khắc cảm động nhất tôi đã có với mọi người: đối với những người bình dị, cũng như với những người chân thành nhất - cô bé có đôi mắt sáng, xanh biếc màu nước biển ấy đã cố ghì nén những giọt nước mắt vui sướng. Tôi không thể quên những khoảnh khắc hạnh phúc nhất của đời tôi, nhiều bản dạ khúc được chơi dưới cửa sổ của các thiếu nữ đang yêu cùng những bài ca mừng đám cưới tựa như hoàn tất cho những giai điệu của tôi... Tôi nghe vài người tình cờ đi ngang qua nói rằng, thế giới đang kinh ngạc trước một số trào lưu âm nhạc mới. Phòng hòa nhạc ít được khán giả lui đến hơn, mọi người không còn khiêu vũ nhiều như trước nữa, lễ hội thì thưa thớt, và nhạc sĩ đường phố gần như biến mất.

Cuối cùng, khi tôi sắp tuyệt vọng thì một ông lão đánh cá xuất hiện trong căn lều cũ để tìm đồ đánh bắt. Thay vì tìm được ngư cụ, ông lão đã nhận ra tôi và hết như một thủy thủ thực thụ, ông cẩn thận gạt đồng đồ để kéo tôi ra, phủi sạch bụi bẩn cho tôi, nhặt chiếc mã vĩ bị quăng ở gần đó lên, rồi kéo cái mã vĩ trên đám dây lỏng lẻo của tôi. Khi nghe tiếng rít rè rè vang lên, ông lão nói: "Anh bạn này lỗi thời rồi!"

Nataša Milošević

13 tuổi, Boxina & Herzegovina

Sau đó, ông lão mỉm cười như một người lái buôn khôn ngoan và nói thêm: “Có lẽ ta sẽ tìm một công dụng mới cho chú mày!” Ngay lúc đó, tôi vô cùng khiếp hãi sợ rằng đời tôi sẽ kết thúc như một thứ đồ cổ hoặc biến thành củi đun. Thế nhưng, ông lão quấn tôi trong một mảnh vải và đưa tôi về xưởng của ông. “Mình gặp may rồi!”, tôi tự nhủ. Ông lão đánh cá vui tính này không chỉ chuyên làm nghề chài lưới mà ông còn có một gian xưởng khiêm tốn làm nơi đóng thuyền. Tại đây, ông lão căng lại dây và chỉnh lại các phím cho tôi, sửa chữa và chuốt véc-ni cho cái mã vĩ. Cuối cùng, ông lão kiểm tra âm thanh của tôi và để khiến tôi vui sướng cực độ, ông đã chơi một

trong những giai điệu mà tôi yêu thích. Đúng giây phút đó, khuôn mặt khắc khổ của ông lão bỗng trở nên dịu dàng, thanh thản và có phần trầm tư như thể cảm xúc thời trai trẻ đang dâng trào trong ông. Cuối cùng, ông đặt tôi vào một chiếc hộp do ông tự đóng lấy. “Nhìn thấy chú mày đáng vẻ thế này chắc cu cậu sẽ vui lắm đây!” Ông lão đánh cá thốt lên khi ngoảnh nhìn về phía làng.

Khi ông lão dừng chân trước ngôi nhà gỗ xiêu vẹo, một cậu bé tóc vàng, mắt xanh và đi chân đất đang đợi ở cửa. Cậu bé chính là cháu nội của ông lão, cậu ôm chặt lấy người ông và hét lên vui mừng: “Ông về rồi!”. Cậu bé chỉ còn mỗi ông nội

“
**Cậu bé hằng mơ về một cây vĩ cầm
 xinh đẹp, sáng loáng tựa như một viên
 kim cương lung linh dưới ánh mặt trời
 mùa Xuân ấm áp. Cậu hay lấy cỏ mềm
 mượt và xanh mượt quấn kèn thổi hoặc
 tự chế những nhạc cụ khác bằng gỗ nhặt
 từ khu rừng gần làng.**
 ”

là người duy nhất kiếm sống và nuôi dưỡng cho cả hai, bằng nghề đánh bắt cá và bằng tình yêu thương vô bờ bến. Ông nội của cậu biết rằng, đứa cháu trai mình rất mê nhạc và luôn ao ước được học chơi đàn. Cậu bé hằng mơ về một cây vĩ cầm xinh đẹp, sáng loáng tựa như một viên kim cương lung linh dưới ánh mặt trời mùa Xuân ấm áp. Cậu hay lấy cỏ mềm mượt và xanh mượt quấn kèn thổi hoặc tự chế những nhạc cụ khác bằng gỗ nhặt từ khu rừng gần làng.

Cậu bé chưa bao giờ có được một loại nhạc cụ thực sự cho đến cái ngày ông nội của cậu, người hằng mong muốn đem lại niềm vui cho đứa cháu trai, kéo chiếc vĩ cầm ra khỏi chiếc hộp đựng. Cậu bé vô cùng sung sướng khi nhìn thấy loại nhạc cụ đặc biệt này, và ngay lập tức cậu nhẹ nhàng nâng cây đàn lên rồi chơi một giai điệu kỳ diệu đến mức chưa một ai từng nghe thấy bao giờ. Thầy giáo dạy nhạc ở làng phát hiện ra tài năng của cậu bé và gửi cậu đi học vĩ cầm ở thị trấn. Cậu bé luyện tập chăm chỉ và đã được đền đáp. Tại cuộc thi đầu tiên trong đời, cậu giành được một giải thưởng danh giá khiến cậu nổi bật hơn rất nhiều nghệ sĩ khác. Nhưng danh tiếng không khiến cậu kiêu ngạo và cũng không vô ơn. Để tỏ lòng biết ơn, cậu đã xây một ngôi trường mới tại quê nhà, ngôi trường ấy mang tên cậu bé cho đến tận ngày nay. Cậu bé đã khiến ông nội vô cùng hạnh phúc bằng cách đạt được nhiều thành công; còn người ông đã dành những năm tháng cuối đời mình để chứng kiến những thành công ấy của đứa cháu nội.

Bạn mùa Xuân thân mến, bằng cách thay đổi cuộc sống của một cậu bé, đó là cách mà tôi tiếp tục chặng đường của mình để mang lại niềm vui cho mọi người và khiến trái tim họ tràn ngập tình yêu. Vai trò của tôi sẽ chẳng đáng gì nếu như những giai điệu nổi tiếng nhất trên thế giới vẫn còn được thưởng thức cho đến tận ngày nay lại không được vang lên từ những chuỗi dây của đàn tôi. Tên của những người đưa tôi trở lại với cuộc sống không quan trọng. Điều quan trọng duy nhất đó là tất cả mọi người đều yêu âm nhạc, các giá trị cũ tạo ra những giai điệu mới cho chính họ và cho những thính giả đam mê, mang lại bình an cho tâm hồn của họ, mang lại niềm tin vào một khởi đầu mới và tin vào cuộc sống trường tồn.

Mãi là bạn của cậu!

Vĩ cầm

2015

HÃY VIẾT MỘT BỨC THƯ NÓI VỀ THẾ GIỚI BẠN MUỐN LỚN LÊN TRONG ĐÓ

154

Tripoli, Lebanon, ngày 14 tháng Hai năm 2015

Đối với tất cả những ai đang hủy hoại bao ước mơ của tôi cũng như với tất cả những người đã dập tắt niềm vui trong trái tim tôi, tôi xin gửi một lời chào đắm nước mắt của tuyệt vọng, một lời chào chứa đầy đau thương lẫn hi vọng, một nỗi đau khiến tôi phải chịu đựng và một niềm hi vọng vào một tương lai tươi sáng.

Từ nơi đây, chính tại thế giới này, nơi tôi sống trong đau khổ, tôi viết ra những lời này để vẽ nên một thế giới đang hiện lên trong trí tưởng tượng của tôi, những gì tôi viết ra đây sẽ giống như một lá thư, vì vậy mà hình ảnh tưởng tượng ấy biết đâu sẽ trở thành hiện thực. Từ nơi đây, từ chính thế giới tối tăm này, tôi mơ ước được sống trong một thế giới tươi sáng, thậm chí thế giới ấy vượt ra ngoài chân trời.

Từ nơi đây, bằng lá thư này, tôi tìm đến gõ cửa lương tâm những kẻ khủng bố, những kẻ luôn để nhân tính ngủ say và để chiến tranh luôn thức tỉnh. Từ nơi đây vang lên lời nói của tôi, từ bầu không khí đầm mùi chiến tranh này chính là nơi chúng ta đang sống.

Thế giới của tôi thật khác lạ. Thế giới ấy không hề có hận thù, chiến tranh và chủ nghĩa bè phái. Lá cờ của hoàn hảo tung bay trên khắp thế giới của tôi và đoàn kết dưới bầu trời là mặt trăng của thân thiện và mặt trời của tự do. Mỗi lần nhắm mắt lại, tôi mơ về một thế giới nơi có chim bồ câu bay lượn và ánh đèn bùng sáng từ làng mạc ven sườn núi mỗi khi màn đêm buông xuống.

Thế giới của tôi là một giấc mơ, giấc mơ ấy đưa tôi đi du ngoạn trên mọi nẻo đường, trên những con thuyền nơi cảng biển và chu du cùng ánh nắng mặt trời, đắm mình cùng ánh nắng phía chân trời và chạm vào cầu vồng, giấc mơ lại đưa tôi ngao du cùng mặt trăng trên đường trở về từ những xứ sở nơi người dân từng bừng chào đón lễ hội bằng pháo hoa tỏa hình sao lấp lánh. Đó là một thế giới mà chúng ta tìm thấy nền văn minh, chợ cổ và những ngôi nhà có cửa sổ rực rỡ sắc hoa hồng.

Trong thế giới của tôi, tiếng chuông thánh đường Hồi giáo và chuông nhà thờ cùng giống lên khúc hát ru, và một ngôi sao duyên dáng tỏa sáng rực rỡ giữa muôn vì sao nhỏ nháy múa xung quanh mỗi khi đêm về. Đó là một thế giới luôn giang rộng cánh tay của mình cho tất cả mọi người, không hề phân biệt màu da.

Sara Jadid

13 tuổi, Lebanon

Tôi không muốn thế giới của tôi là một nhà máy thuốc súng và tôi không muốn con cái của mình trở thành nạn nhân của sự chia ly. Tôi muốn thế giới này là một nhà máy sản xuất những điều thiện, là nơi cung cấp khoa học, tri thức và văn hóa. Tôi muốn cả thế giới là một chú chim bồ câu mang một cành ô liu trong thế gian đầy bạo tố, là một ngọn hải đăng hướng dẫn tàu thuyền cần ẩn náu nơi xa. Tôi muốn nhìn thấy ánh sáng của thế giới trong những đám mây, thấy tiếng cười trong nước mắt.

Tôi muốn thế giới của tôi trường tồn bất diệt, hoành tráng tựa thiên đường cổ tích với những dãy núi trùng điệp và hùng vĩ. Tôi muốn cả thế giới là một xứ sở nơi trẻ em không hề biết đến âu lo, một thế giới yên bình không biết đến bom rơi, đạn nổ hay gươm đao.

Tôi muốn thế giới của tôi trở thành một pháo đài vững chắc, mỗi tảng đá của pháo đài chính là những cánh tay của trẻ em luôn ngẩng cao đầu. Tôi muốn thế giới của tôi luôn kiêu hãnh và hiên ngang, một thế giới bất diệt sẽ khiến cho tôi cảm thấy bình minh đang hé sáng.

“

Thế giới của tôi thật khác lạ. Thế giới ấy không hề có hận thù, chiến tranh và chủ nghĩa bẽ phái. Lá cờ của hoàn hảo tung bay trên khắp thế giới của tôi và đoàn kết dưới bầu trời là mặt trăng của thân thiện và mặt trời của tự do. Mỗi lần nhắm mắt lại, tôi mơ về một thế giới nơi có chim bồ câu bay lượn và ánh đèn bùng sáng từ làng mạc ven sườn núi mỗi khi màn đêm buông xuống.

”

Tôi mơ ước tới ngày được sống trong một thế giới nơi bốn mùa đều là mùa xuân, một thế giới rợp màu xanh cây lá, một thế giới đầy sức sống, khoan dung, nhân ái và trung thành, một thế giới nơi trẻ em luôn cố gắng làm điều thiện.

Tôi ước muốn một thế giới không gì sánh bằng, một thế giới nơi mọi người không chỉ có bình đẳng, một thế giới nơi những đỉnh núi là hy vọng, không khí là tình yêu, đất là lòng nhân ái, và nước là lòng vị tha. Tôi muốn có một xứ sở thần tiên để ươm những mầm xanh của lòng nhân hậu, để được hít thở lòng nhân ái, để được uống trọn cảm giác của lòng vị tha, để tạo ra những thế hệ xuất chúng cho một tương lai đầy hứa hẹn như chúng ta hằng mơ ước.

Tôi muốn lòng chung thủy luôn bao trùm trên thế giới của tôi, vì nơi tôi sống đang thiếu đức tính này. Tôi ước mơ được làm chủ một thế giới mà tình yêu trở thành biểu tượng và lòng chung thủy là nền tảng, một thế giới nơi mà cả phản bội lẫn hận thù đều chẳng có ý nghĩa gì.

Tôi không muốn xảy ra các cuộc xung đột giữa người dân trong thế giới của tôi. Tôi muốn mọi người được thống nhất và đoàn kết mãi mãi, mọi người cư xử với trái đất như một người mẹ ân cần với đứa con mới lọt lòng của mình.

Tôi mong muốn thế giới của tôi đại diện cho những điều tốt lành, thế giới ấy như tươi sáng hơn nhờ những giọt nước, trái cây ngọt ngào, hàng cây rợp bóng, cơn gió ngát hương hoa, khúc hát của dòng sông, mùa xuân trong lành, ráng chiều rực rỡ, hoàng hôn đỏ rực, những ngôi sao lấp lánh và vầng trăng tròn vành vạnh. Trong thế giới của tôi, bốn mùa trôi qua không ngừng nghỉ để nuôi dưỡng mọi chúng sinh.

Tôi ước muốn thế giới của tôi trở thành một người mẹ thứ hai luôn sưởi ấm tôi bằng tấm lòng tràn đầy tình yêu thương, hi vọng và chở che. Tôi muốn thế giới ấy là nơi mà đau khổ ẩn sâu phía sau những cánh cửa của lãng quên để các chú chim bồ câu của tương lai bay liệng trên bầu trời; một thế giới hội tụ những khoảnh khắc của thiên đường sáng chói; một thế giới quan tâm tới mỗi thế hệ bằng sự dịu dàng, không hề báng bố hay giận dữ; một thế giới được ru ngủ trên tấm nệm của hi vọng bằng những lời kể về sự bất tử và làm mới những câu chuyện kể ấy bằng các quy tắc của tương lai; một thế giới luôn được quan tâm để không bao giờ tiếc nuối vì tuột mất nhiều cơ hội. Đây là một thế giới mạnh mẽ, cao cả và bất diệt, thế giới ấy cam kết một tương lai huy hoàng và phồn thịnh. Tôi ước muốn thế giới của tôi tựa như một người cha vạm vỡ nhưng hiền lành, một người cha luôn nghiêm khắc nhưng cũng đầy dịu

dàng. Hiện nay, chúng tôi đang phải đối mặt với sự chia rẽ và chiến tranh - những hành động cốt để hủy hoại những giấc mơ và ước muốn của chúng tôi.

Mọi người đều có ước mơ về một người bạn mang tên Thế giới, nhưng tôi cảm thấy bạn luôn âm áp giữa một cơn bão mùa đông, và tôi thấy bạn tựa như mặt trời trong bầu trời âm u mờ mịt. Bạn là Thế giới của tôi, là nơi nương tựa ấm áp như lòng mẹ mỗi khi cô quạnh.

Đường phố, quảng trường, các tòa nhà và những đại lộ trong thế giới của tôi sẽ không bị ô nhiễm bằng bê tông cốt thép, người dân không lâm vào cảnh vô gia cư, và không thể phá vỡ nỗi sự đoàn kết của cộng đồng. Ngày độc lập sẽ không dẫn đến nỗi thất vọng.

Bạn thế giới thân mến, tôi thấy bạn giống như một cầu vồng xuất hiện sau những cơn khủng hoảng, trên chiếc cầu vồng ấy không hề có tôn giáo này chinh phục tôn giáo khác, không hề có màu da nào được coi là thượng đẳng. Bạn là một thế giới vượt qua xung đột của con người.

Cuối cùng, tôi muốn chia sẻ với các bạn rằng, lá thư vẽ nên những gì tôi tưởng tượng sắp đến đoạn kết tuy rằng lá thư này không giống như những giấc mơ của tôi: không có hồi kết và sẽ không bao giờ có hồi kết; Vì thế giới của tôi không phải là sao Thổ, sao Kim, sao Thủy hay sao Mộc cho nên đó là một thế giới không có chủ nghĩa bẽ phái hoặc phân biệt chủng tộc. Thế giới ấy an toàn, ổn định, và được đặc trưng bởi lòng nhân ái và các quyền của con người ở khắp mọi nơi luôn được công nhận.

Chúc bạn mãi trường tồn và gửi bạn những lời chúc cùng mong ước tốt lành!

Sara Jadid

Một công dân - người mơ ước

VIẾT MỘT BỨC THƯ CHO CHÍNH MÌNH NĂM 45 TUỔI

Thiên đường, ngày 01/01/2016

Xin gửi lời chào tới anh bạn tương lai của tôi!

Vậy là đã gần bốn tháng kể từ ngày tôi rời xa dương thế. Có lẽ sự từ giã trần thế quá sớm khiến tôi trưởng thành hơn để hôm nay tôi viết bức thư này cho anh. Tôi - bé Aylan Kurdi 3 tuổi người Syria - được cả thế giới biết đến với giấc ngủ vĩnh hằng trên bờ biển Bodrum Thổ Nhĩ Kỳ, viết cho anh - là tôi của tuổi 45 còn sống nơi trần thế.

Nghe có vẻ vô lý anh nhỉ? Tôi đã chết thì làm gì có anh! Nhưng tại sao lại không thể khi mọi thứ đều trong một giấc mơ - cả tôi và anh. Những thiên thần sẽ giúp tôi gửi bức thư này đến anh.

Anh bạn thân yêu! Giờ đây tôi đang ở trên thiên đường - một thế giới kỳ diệu mà lung linh biết mấy. Nơi này chẳng có ngày hay đêm. Mặt trời, vầng trăng và cả những vì sao lấp lánh cùng nhau tỏa sáng, không gian lúc nào cũng trong veo như pha lê. Mẹ và anh trai tôi đang mỉm cười cùng những linh hồn khác. Chúng tôi không có quốc gia, không phải di cư, không phân biệt tôn giáo, không có khủng bố hay bạo lực... tất cả đều như nhau - những linh hồn bay nhẹ nhõm, thanh thản và bình yên.

Giờ đang là giao thừa. Từ trên đây, chúng tôi có thể ngắm nhìn cả trái đất. Ngắm nhìn những chùm pháo hoa lộng lẫy bung nở trong màn đêm và lắng nghe tiếng chuông ngân vang. Dưới đó là những mảng màu tương phản. Có những nơi rực rỡ trong ánh sáng, lại có những mảng tối im lìm đâu đó. Tiếng chuông lẫn trong tiếng súng, hạnh phúc ở cùng với bất hạnh, thù hận đi liền với tình yêu... Chao ôi, cuộc sống nơi trần thế! Giờ thì tất cả đã quá xa vời.

Anh bạn tuổi 45 ơi, anh còn nhớ chứ! Chúng ta theo cha mẹ chạy trốn khỏi chiến tranh và bạo lực đắm máu nơi quê nhà Kobani với giấc mơ về "miền đất hứa" ở trời Âu. Vậy mà giấc mơ ấy chấm dứt chỉ 20 phút sau khi chiếc thuyền khởi hành. Biển dậy sóng, thuyền lật úp, bàn tay bé nhỏ của tôi buông rời tay mẹ. Tôi đã hét lên: "Bố ơi, xin đừng chết!". Tôi đã vật lộn với những con sóng, đã cố bấu víu lấy sự sống mong manh, đã vẫy vùng trong tuyệt vọng. Nhưng đứa bé ba tuổi thì có thể làm gì được giữa biển cả mênh mông trong đêm tối mịt mù? Và rồi... Biển cả rộng mở đón tôi vào lòng. Biển cả cũng rất khoan dung khi thay vì nhấn chìm tôi đã đưa tôi vào bờ, nằm yên trên nền cát. Hẳn anh còn nhớ hình ảnh của tôi khi ấy. Bé bỏng. Áo màu đỏ và quần xanh lam. Chân đi giày. Hai tay xuôi theo chiều chân. Tôi nằm yên trên bãi biển. Mặt úp xuống bờ cát hiền hòa như đang say ngủ. Xung quanh, những con sóng vỗ về. Một giấc ngủ dài. Vĩnh viễn.

Nguyễn Thị Thu Trang

15 tuổi, Việt Nam

Hình ảnh tôi được chia sẻ rộng rãi trên các trang mạng xã hội và các phương tiện truyền thông. Họ đã nói những gì? “Thảm họa nhân đạo mang tính toàn cầu”, “Biểu tượng của nỗi đau mà người dân syria phải hứng chịu cũng như nỗ lực tuyệt vọng để thoát khỏi nỗi đau ấy”, rồi “khiến thế giới câm lặng” hay “thức tỉnh lương tri”. Và người ta còn vẽ lên bức hình tôi đôi cánh của thiên thần... Đây, dĩ nhiên không phải là cách người ta “cường điệu hóa” hay “thi vị hóa” một cái chết. Đây là sức lay động từ một cái chết và là cách người ta làm dịu lại nỗi đau. Nhưng dù thế nào đi nữa thì một sự

thật vẫn luôn hiện hữu. Một cuộc đời đã chấm dứt. Đứa trẻ mãi mãi tuổi lên ba. Tôi và gia đình đã sống sót qua mưa bom bão đạn ở Syria bất ổn, nhưng lại bỏ mạng khi đang trên đường tìm một nơi bình yên khác để sống. Cái chết quá sức đau đớn và quá sức vô lý. Chao ôi, 3 năm - một cuộc đời! Giá không có chiến tranh và bạo lực; giá tôi được đi trên chiếc thuyền chắc chắn hơn; giá bố mua được cho tôi chiếc áo phao; giá các nước châu Âu mở rộng đường biên giới; giá như... Thì có lẽ tôi đã không phải chết!

“

**Từ trên đây, chúng tôi có thể ngắm nhìn
cả trái đất. Ngắm nhìn những chùm pháo
hoa lộng lẫy bung nở trong màn đêm và
lắng nghe tiếng chuông ngân vang.
Dưới đó là những mảng màu tương phản.
Có những nơi rực rỡ trong ánh sáng, lại
có những mảng tối im lìm đâu đó.**

”

2016

160

Giờ thì thân xác tôi đã được trở về nơi quê nhà. Một hành trình trở về đất mẹ gian truân, nhọc nhằn. Nhưng là trở về sau khi đã chết. Trở về cái nơi tôi đã tháo chạy. Trở về chỉ để nằm dưới lòng đất. Đúng là một kiếp người dạt trôi, một phận người bèo bọt!

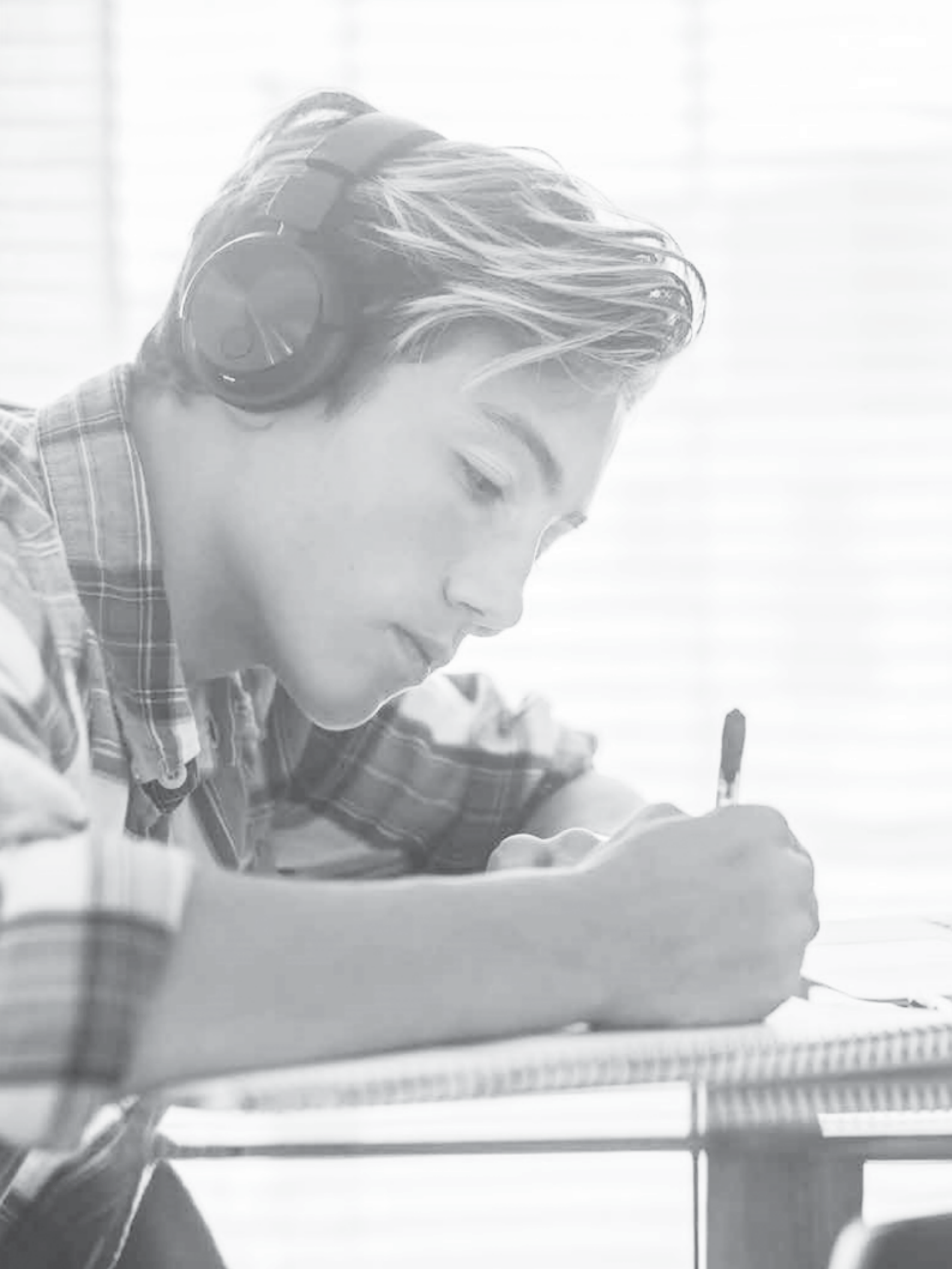
Nhưng anh ạ, dù sao thì tôi cũng được nhiều người biết đến, được an ủi. Còn hàng nghìn, thậm chí hàng triệu cái chết khác thì sao? Hàng nghìn người di cư đã bỏ mạng khi vượt Địa Trung Hải, hàng nghìn đứa trẻ đã chết vì đói, vì rét, vì bệnh tật, hàng trăm người đã chết vì khủng bố. Có những người biết là sẽ chết khi phải vượt biển di cư nhưng không làm khác được. Một người đồng hương syria của tôi đã viết thể này trước khi chết chìm anh ạ: “Cảm ơn biển cả đã chào đón chúng tôi mà không đòi hỏi visa... mà không cần hỏi tôn giáo của tôi là gì...”. Thế đấy, có những cái chết được người ta xoa dịu. Có những cái chết được người ta tưởng nhớ. Nhưng cũng có cái chết bị bỏ rơi, quên lãng. Chao ôi, chỉ có chết mới hết bất công sao? Hay đến chết cũng chưa hết bất công?

Và từ nơi đây, từ trong đau đớn tột cùng của một đứa trẻ đã chết, từ trong yên bình, nhẹ nhõm nơi thiên đường, tôi viết thư cho anh - là tôi, 45 tuổi còn sống nơi trần thế. Anh sẽ hỏi sao không phải một độ tuổi nào khác? Anh bạn, tôi chọn anh - tuổi 45 - là bởi khi ấy ta đã định vị được bản thân trong cuộc đời. Khi tôi 45 tuổi, còn sống - là anh - ta sẽ thế nào nhỉ? Một ông bố? Một công chức bình dân? Hay một nhân vật có khả năng thay đổi thế giới? Anh biết đấy, Steve Jobs của Apple cũng là con một người di cư. Và ta sẽ sống ở đâu? Trở về quê hương Syria hay ở miền đất hứa trời Âu? Thế giới khi ấy sẽ ra sao? Có như thiên đường tôi đang sống không? Tuổi 45 ngỡ sẽ đến như một lẽ tự nhiên ư? Không! Có những tuổi 45 mãi mãi chỉ là ước mơ không thành hiện thực. Ai sẽ cho tôi và những đứa trẻ như tôi tuổi 45? Ai sẽ cho chúng tôi cuộc đời? Làm sao để tất cả mọi người đều có tuổi 45, tuổi 55 và hơn thế nữa? Câu hỏi ấy ai sẽ trả lời cho tôi - thưa anh!

Thân ái!

Tôi - là anh từ trên thiên đường

HÃY TƯỞNG TƯỢNG BẠN LÀ CỐ VẤN CHO TỔNG THƯ KÝ MỚI CỦA LIÊN HỢP QUỐC; VẤN ĐỀ TOÀN CẦU NÀO BẠN SẼ GIÚP ÔNG ẤY XỬ LÝ TRƯỚC TIÊN VÀ GIẢI QUYẾT VẤN ĐỀ ĐÓ NHƯ THẾ NÀO?"

162

Ngày 20 tháng 3 năm 2017

Kính gửi ông Antonio Guterres -
Tổng Thư ký Liên hợp quốc

Thưa ông Tổng Thư ký Liên hợp quốc,

Cháu tên là Eva Giordano Palacios, năm nay cháu 14 tuổi và đang sống tại [thành phố], Togo. Như mọi cô bé, cháu mơ ước tới một đám cưới hoàn mỹ với cô dâu là cháu trong bộ váy cưới rực rỡ, đi bên một chàng trai hoàn hảo, với bó hoa cô dâu truyền thống cầm tay, bữa tiệc cưới kéo dài vô tận và cặp nhân cưới đẹp hơn cả kim cương. Cháu mơ tới một đám cưới tuyệt vời nhưng đó chỉ là mơ ước vì cháu còn có rất nhiều thời gian để mơ mộng như vậy và cháu rất vui vì điều này! Cháu có thể mơ mộng nhưng đối với nhiều bạn khác, đây có thể là một thực tế phũ phàng. Một thực tế xảy ra hàng ngày với những cô bé nghèo khổ vốn không thể tự bảo vệ được bản thân. Mỗi năm, hơn 15 triệu cô bé chừng 15 tuổi hoặc ít hơn bị buộc phải cưới những người đàn ông gấp ba lần tuổi các bạn ấy!

Chắc ông Tổng Thư ký đã đoán được ra: cháu muốn kể với ông về những đám cưới tảo hôn.

Đúng vậy, hôn nhân tảo hôn là khi người ta đem gả những đứa trẻ khi chúng chưa đến độ tuổi hợp pháp hoặc độ tuổi có những cảm xúc phù hợp để cưới xin. Đám cưới tảo hôn là hậu quả của những hủ tục rất lâu đời, của đói nghèo, dốt nát, của một thiếu nữ mang thai quá sớm hoặc của những vùng không có luật pháp. Những nước còn tục lệ này thường là những nước kém phát triển và do vậy còn nghèo. Nạn nhân thường là những cô bé chừng 15 tuổi hoặc còn nhỏ hơn thế. Các bạn ấy bị gả bán để tạo các liên minh chiến lược hoặc liên minh lợi ích của các gia đình, dòng họ. Các bạn ấy cũng bị gả bán do bị ép buộc bởi những tục lệ mà cha mẹ các bạn ấy không thể nào tránh được. Các bạn ấy bị gả bán cũng có khi bởi vì bị coi như là những gánh nặng và do đó, việc gả con sớm đồng nghĩa với việc bớt đi một miệng ăn trong gia đình. Và còn nhiều nữa những lý do biện minh cho việc gả bán như vậy.

Giải pháp duy nhất đối với những đám cưới tảo hôn là Giáo dục. Giáo dục sẽ cho phép trẻ em ngày nay, là người thành niên trong tương lai, hiểu rằng các hủ tục cổ xưa ép họ phải gả con gái cưới sớm không phải là đúng đắn, và cái nghèo không phải là lý do để gả những cô gái bé bỏng của

Eva Giordano Palacios

14 tuổi, Togo

họ đi, hơn nữa lại là cho những người đàn ông quá già đối với các cô bé đó. Nhưng giáo dục sẽ không thể thực hiện được nếu không có phương tiện, không có tiền. Những nước chậm phát triển thường là những nước nghèo không có nguồn lực để xây dựng những cơ sở học đường có chất lượng, tuyển chọn được những giáo viên có trình độ cao. Họ chỉ có thể có được những trường học với hiệu quả hạn chế. Vì vậy, cần phải tăng viện trợ cho những nước chậm phát triển để họ có thể bắt kịp các nước khác về nhân lực cũng như cơ sở hạ tầng. Trước mắt, cần phải khuyến khích các nước chậm phát triển tăng cường luật pháp để cấm các đám cưới tảo hôn. Vì thật ra khi các gia đình bị đưa ra tòa vì gả bán con cái họ quá sớm, họ thường được thả mà không chịu hình phạt gì do đã mua chuộc quan tòa hoặc công an. Chưa

kể tới việc pháp luật thường cũng dễ dãi cho những trường hợp này. Và kỳ quặc nữa là mặc dù do thiếu thôn về tài chính nên các gia đình gả bán con sớm, họ vẫn phải kiếm tiền để mua chuộc nhà chức trách pháp lý. Thật là một vòng luẩn quẩn mà ngày hôm nay đây chỉ có ông, thưa ông Tổng Thư ký Liên hợp quốc, mới có thể giúp họ thoát khỏi.

Thưa ông Tổng Thư ký, cháu hi vọng đã góp phần nhỏ bé vào các dự án của ông trong những năm sắp tới và ông sẽ có thể giúp chấm dứt hẳn cái thực tế vô nhân đạo và lạc hậu là tình trạng tảo hôn.

Kính chào ông,

Eva Giordano Palacios

Các bạn ấy bị gả bán để tạo các liên minh chiến lược hoặc liên minh lợi ích của các gia đình, dòng họ. Các bạn ấy cũng bị gả bán do bị ép buộc bởi những tục lệ mà cha mẹ các bạn ấy không thể nào tránh được. Các bạn ấy bị gả bán cũng có khi bởi vì bị coi như là những gánh nặng và do đó, việc gả con sớm đồng nghĩa với việc bớt đi một miệng ăn trong gia đình. Và còn nhiều nữa những lý do biện minh cho việc gả bán như vậy.

2018

HÃY TƯỞNG TƯỢNG BẠN LÀ MỘT LÁ THƯ DU HÀNH XUYÊN THỜI GIAN. BẠN MUỐN GỬI GẮM ĐIỀU GÌ TỚI NGƯỜI ĐỌC LÁ THƯ ẤY?

164

Lá thư gửi đến Liên hợp quốc,

Afghanistan, tháng 02 năm 2011

Các Ngài kính mến,

Tôi là một lá thư. Nhưng, không chỉ là một lá thư thông thường mà là một bức thư có khả năng du hành xuyên cả không gian và thời gian... Cuộc phiêu lưu của tôi bắt đầu vào năm 2011 ở thành phố Kandahar, Afghanistan.

Mọi thứ yên bình và hiền hòa trong thị trấn nhỏ. Tôi vô tư nằm trong một căn phòng cô đơn. Tôi là một tờ giấy trắng, nóng lòng muốn được ai đó viết lên mình những mong ước hay cuộc hẹn hò. Nhưng rồi một ngày, mọi thứ bỗng thay đổi. Các đài truyền hình ngừng phát sóng, thông tin liên lạc bị gián đoạn và cuộc sống của tôi rơi vào trong đợi chờ vô vọng.

Đột nhiên, một Bàn Tay Lớn chạm vào tôi, rồi bắt đầu viết lên tôi. Mặc dù lúc ấy, tiếng còi báo động đã vang lên. Tiếng kêu và la hét khắp mọi nơi. Tôi cảm thấy có điều tồi tệ gì đó đang xảy ra, nhưng không biết là điều gì. Tôi không lo sợ gì cho lắm bởi vì tôi chỉ là một tờ giấy trắng, không làm ai đau cả.

Trong khi những suy nghĩ này quanh quẩn trong tâm trí tôi, Bàn Tay Lớn nhấc tôi lên và vội vã bỏ tôi vào trong túi quần của nó. Tôi nghe thấy tiếng động lớn sau lưng tôi, tiếp theo là tiếng súng nổ và tiếng khóc. Bàn Tay Lớn ấy tì chặt tôi đến mức nếu như bàn tay ấy nắm lấy hành tinh này, nó hoàn toàn có thể phá hủy cả thế giới. Bàn Tay Lớn đang cố gắng tự cứu mình và tôi nghe thấy cả tiếng thở hổn hển của nó. Những giọt mồ hôi lớn nhỏ như mưa vào tôi.

Chara Phoka

13 tuổi, Cộng hòa Síp

Cuối cùng, chúng tôi đã thoát khỏi nơi đó, và không còn nghe thấy bất kỳ tiếng động nào nữa, Bàn Tay Lớn bắt đầu viết trong khi nước mắt nhỏ xuống là chữa làm ướt tôi. Đó là năm 2011. Bàn tay ấy viết xuống tất cả những tâm tư thầm kín và cả những nỗi sợ hãi khôn cùng, bàn tay gieo hi vọng và bộc bạch cả những khát khao. Một lúc sau, Bàn Tay Lớn trở nên mệt mỏi và ngủ thiếp đi, giữ tôi gần với trái tim của nó. Tôi nghe thấy nhịp đập con tim của nó trong khi cảm thấy nỗi sợ hãi và sự không chắc chắn về cuộc sống của

nó. Cuối cùng, Bàn Tay Lớn cho tôi vào trong một phong bì và sau đó tôi đã đổi tay.

Bàn Tay Lớn đi bộ đến một trạm xe buýt. Nó đưa tôi cho một Bàn Tay Nhỏ mong manh. Tôi ở bên trong túi áo khoác của nó. Sau đó, Bàn Tay Lớn nhắc đứa trẻ lên cùng với Bàn Tay Nhỏ và đặt chúng tôi lên xe buýt, không đi cùng với Bàn Tay Nhỏ khác. Ở đó, những Bàn Tay Lớn khác đang cố gắng vượt qua một số Bàn Tay Nhỏ trên xe buýt, thậm chí qua cửa sổ để giữ chúng.

“

Đột nhiên, một Bàn Tay Lớn chạm vào tôi, rồi bắt đầu viết lên tôi. Mặc dù lúc ấy, tiếng còi báo động đã vang lên. Tiếng kêu và la hét khắp mọi nơi. Tôi cảm thấy có điều tồi tệ gì đó đang xảy ra, nhưng không biết là điều gì. Tôi không lo sợ gì cho lắm bởi vì tôi chỉ là một tờ giấy trắng, không làm ai đau cả.

”

2018

166

Bàn Tay Nhỏ đưa tôi đi, tôi rời xa cha mẹ, các anh em, các chị em, bè bạn, nhưng cũng là sự khủng bố từ Bàn Tay Lớn đẫm máu. Nó muốn ngừng đấu tranh để tồn tại. Nó muốn một cơ hội cho một cuộc sống bình thường; nó muốn ngừng sợ hãi.

Tại một thời điểm nào đó, xe buýt dừng lại. Bàn Tay Nhỏ đến Syria. Từ đó, Bàn Tay Nhỏ bắt đầu đi bộ đến một nơi khác. Tôi lắc mỗi khi nó vấp chân vào những tảng đá cứng. Sau nhiều tuần, chúng tôi cuối cùng đã đến Thổ Nhĩ Kỳ. Đó là năm 2013...

Ở đó, Bàn Tay Nhỏ đã tìm kiếm các cách để bảo đảm những gì có thể cho sự tồn tại của nó. Mỗi ngày, nó làm việc chăm chỉ, vì vậy Bàn Tay Lớn đã cho nó một vài tờ tiền giấy. Thình thoảng, Bàn Tay Nhỏ đã làm tôi ướt đầm vì những giọt nước mắt của một hi vọng phai nhạt, những ngày tốt đẹp hơn cuối cùng sẽ đến ...

Năm 2015 đã đến! Bàn Tay Nhỏ thu thập tiền, thu thập hi vọng của nó và bắt đầu đi bộ trong khi tôi đang ở sâu bên trong túi áo len của nó. Tôi nhận ra rằng nó đã đưa tiền cho Bàn Tay Lớn, những kẻ buôn người, đã hứa rằng một con tàu lớn sẽ mang nó đến Cộng hòa Síp. Từ đó, nó được cho là sẽ đến với người thân ở Thụy Điển. Bàn Tay Nhỏ đặt lên một chuyến đi một lần nữa.

Chúng tôi đi khắp Thổ Nhĩ Kỳ, qua thung lũng và sa mạc. Cuối cùng, chúng tôi đến bờ biển. Tôi chưa bao giờ thấy quá nhiều nước trong cuộc đời mình. Ở đó, tôi thấy một chiếc thuyền cũ kỹ, chật ních người, với đôi bàn tay nhỏ và lớn chỉ muốn sống, đang chờ đợi.

Bàn Tay Nhỏ đã được ép giữa những người khác và được tổ chức vững chắc trên mép dạn. Những con sóng hoang dã thấm ướt và làm tôi thất vọng. Bàn Tay Lớn dường như cảm nhận được nỗi sợ hãi của tôi nên nó bỏ tôi vào một cái chai thủy tinh. Ở đó, tôi đã được an toàn.

Ngày trôi qua và tất cả những gì tôi có thể thấy là màu xanh bất tận. Bàn Tay Nhỏ viết với nước mắt trên bề mặt màu vàng của tôi. Bàn Tay Nhỏ cho tôi trở lại vào trong chai. Con tàu bắt đầu bị rò rỉ nước. Tôi có thể cảm thấy những giọt nước lạnh, đi qua bên trong chai. Bàn Tay Nhỏ lao xuống nước để nó sẽ không kết thúc ở đáy biển. Nó bơi với tất cả sức lực của nó, cố gắng tự cứu mình và chạm đất. Nó đã không làm cho nó ...

Vài ngày sau, biển rửa chúng tôi, trên bờ biển Síp. Hàng chục Bàn Tay Lớn và Nhỏ vô hồn. Những bàn tay nhỏ của trẻ nhỏ như những cái vỏ nhỏ đã bị những con sóng hoang dã cuốn vào bờ. May

thay, tôi không ở một mình lâu, vì một Bàn Tay Lớn, vững chắc, không hề sợ hãi đã nhắc tôi ra khỏi cát. Khi đọc nội dung, Anh ta nói, “Nó phải được gửi đi! Khẩn cấp!” Tôi hài lòng rằng cuối cùng tôi sẽ đưa ra ý nghĩa và bản sắc cho Bàn Tay Nhỏ và cuộc sống ngắn ngủi, vô hình của nó.

Bàn Tay Lớn tiếp tục bỏ tôi vào một chiếc phong bì và đem tôi đến một bưu cục. Từ đó, tôi đi cho đến khi một Bàn Tay Lớn xé phong bì và kéo tôi ra. Tôi đã ở Thụy Điển.

Tôi muốn hét to lên rằng tôi rất vinh dự được sống những điều tôi có, cảm nhận được nỗi đau và sức mạnh của Bàn Tay Nhỏ. Đó là một vinh dự đối với tôi. Tôi đã có cơ hội duy nhất để đánh giá cao sự vĩ đại của cuộc sống con người, thông qua Bàn Tay Nhỏ vô tội và không có người đi cùng phải

đôi mắt với thực tại khó khăn, vào thời điểm họ đáng cười, vô tư; Bàn Tay Nhỏ với tầm vóc đạo đức lớn...

Tôi chỉ làm một lá thư giản đơn, một lá thư đã du hành xuyên thời gian đúng lúc.... Nhiều lá thư khác đã làm như vậy. Tôi ước, giá mà người ta viết lên những mảnh giấy vô tri, viết lên đó những cảm xúc chân thực về niềm vui, hi vọng, tình yêu! Tôi chỉ ước!

Với sự ảnh hưởng,

Bức thư của một cuộc sống vô hình

2019

HÃY VIẾT MỘT BỨC THƯ VỀ NGƯỜI HÙNG CỦA EM

Xèdomey, 27 tháng Ba năm 2019

Bác thân yêu,

Cháu vui sướng vô bờ tựa Thái Bình Dương mênh mông khi viết những dòng thư này gửi tới bác, kể bác nghe chuyện của cháu và mong rằng cháu cũng nhận được thư bác trả lời. Sức khỏe của bác thế nào rồi ạ?

Bác yêu quý của cháu, cháu luôn nghĩ đến bác thật nhiều cũng như lo lắng vô hạn cho sức khỏe của bác vốn đã không còn được như thời thanh xuân lại thêm sự cô bệnh tim từ năm ngoái. Đừng lo lắng bác ạ, bác luôn là người đầu tiên cháu cầu nguyện mỗi sáng. Thế nhưng, cháu mạn phép khuyên bác nên tập thể dục. Bác nên đi bộ nhanh từ ba mươi đến bốn mươi lăm phút ba lần một tuần. Cháu hi vọng bác sẽ khỏe y như Hercules, mạnh mẽ như Samson và cuối cùng, nhanh nhẹn hết như Lucky Luke, những anh hùng yêu thích của cháu.

Bác yêu quý của cháu, cháu hay kể về những nhân vật ấy, những người đối với cháu họ đã trở thành thần tượng. Bác luôn trêu đùa cháu cứ hay bịa chuyện, bác còn hỏi vui rằng, sao cháu không chọn lấy một thần tượng từ chính các vị anh hùng trong lịch sử nước ta hay lịch sử thế giới. Khi lớn lên, cháu mới hiểu ra rằng, bác đã đúng. Trên thực tế, bác hoàn toàn đúng! Để tiến hóa, loài người cần phải ghi nhớ những giá trị của các vị anh hùng trong quá khứ.

Bác của cháu ơi, cháu rất vui khi kể với bác rằng, cháu có một vị anh hùng khác trong đời, trong tâm trí và cả trong trái tim cháu. Vị anh hùng ấy thậm chí còn ở ngay trong nhà của cháu nữa cơ! Bác sẽ không bao giờ đoán được đâu, kể cả khi cháu cược toàn bộ kho báu của Alibaba. Tên vị anh hùng ấy là Xèviosso và chính là con mèo của nhà cháu bác ạ. Cháu biết bác rất ngạc nhiên khi nghe chuyện một con mèo lại mang tên một vị thần, vốn là thần sấm sét đối với dân tộc một số nước châu Phi từ Nam Benin, Togo đến Ghana. Cháu đã đặt cái tên ấy cho chú mèo ngay từ lúc bố cháu và cháu mới mua tại hội chợ ngoại ô Cotonou. Mẹ cháu vô cùng kinh ngạc. Nhưng một khi cháu giải thích cho mẹ cháu hiểu rằng, mỗi một cái tên đều chứa đựng một nguồn năng lượng nhất định và con mèo cũng cần một cái tên mạnh mẽ để đuổi sạch lũ chuột luôn khiến nhà ta bức tức thì mẹ cháu mới tin, cháu nghĩ vậy.

Ngày qua ngày, Xèviosso đã chứng tỏ chú ta rất xứng với cái tên được đặt. Cứ mỗi sáng suốt nhiều tuần, chú ta luôn để lại xác chuột ngay giữa hiên nhà. Điều đó khiến cháu rất vui, thú thật là cháu cực kỳ ghét chuột từ khi chúng cắn nát tay áo chiếc váy sinh nhật của cháu rồi lại tè ra bánh sinh nhật của cháu nữa. Giờ thì nhà cháu sạch bách bóng chuột! Mọi thứ đều tốt hơn bác yêu quý ạ.

168

⁽¹⁾ Trong thần thoại Hy Lạp, Cerberus là con chó săn ba đầu với cái đuôi rắn, là con vật canh giữ ở cổng địa ngục (Chú thích của người dịch).

⁽²⁾ Ý nói đến chi tiết hai anh em đào xới tung cả vườn cây mong tìm được kho báu trong truyện "Kho báu trong vườn" (Chú thích của người dịch).

Richemelle Francilia Somissou Koukou

14 tuổi, Cộng hòa Nhân dân Bénin

Một sáng nọ, cháu phát hiện ra một con rắn dài hai mét nằm bất động ngay dưới chân giường. Cháu sợ quá hét lên. Cháu kinh hãi tột cùng! Thế nhưng, như để trấn an cháu rằng, chẳng có gì phải lo sợ cả, chú mèo ngọt ngào Xèviosso đã xòe móng vuốt chụp lấy đầu rắn rồi kêu meo meo đầy tự hào. Cháu biết chú ta muốn khoe với cháu rằng “đây mới là kiệt tác của tôi”. Khi cháu nhìn con rắn kỹ hơn, cháu mới nhận thấy nó đã bị thương nhiều vết, đặc biệt là ở quanh đầu. Một lần nữa Xèviosso đã chứng tỏ chú ta là một nhà vô địch đích thực và là một vệ sỹ canh gác đắc lực y như Cerberus⁽¹⁾ vậy. Thử tưởng tượng điều gì xảy ra nếu con rắn kia không bị chú mèo dũng cảm hạ gục. Cháu biết, cháu đã đúng!

Rồi cuối tuần trước, một hành động anh hùng khác đã diễn ra khi cả gia đình cháu đang quây quần quanh chiếc bàn ngoài hiên nhà. Mặt trời rực rỡ tỏa nắng xuống các ngọn cây. Xèviosso đang ngủ ở rìa hiên, nằm dài phơi nắng. Cách đó chừng hai mét, con gà mái nhà cháu đang đào bới tung cả đất lên để cố tìm thức ăn nuôi bảy chú gà con. Gà mẹ khiến cháu chợt nhớ đến chi tiết “đào bới xới lộn⁽²⁾” trong truyện ngụ ngôn của La Fontaine. Bất thành linh, con gà mái kêu quang quác đầy kinh hãi và đập cánh điên cuồng. Lũ gà con thì ngay đơ ra vì sợ hãi và hoảng loạn. Hóa ra có một con điều hâu! Nhưng, đúng lúc con quái vật từ trên trời sà xuống dùng móng vuốt hòng

“

Bác luôn trêu đùa cháu cứ hay bạ chuyện, bác còn hỏi vui rằng, sao cháu không chọn lấy một thần tượng từ chính các vị anh hùng trong lịch sử nước ta hay lịch sử thế giới. Khi lớn lên, cháu mới hiểu ra rằng, bác đã đúng. Trên thực tế, bác hoàn toàn đúng! Để tiến hóa, loài người cần phải ghi nhớ những giá trị của các vị anh hùng trong quá khứ.

”

2019

170

quắp lấy lũ gà con tội nghiệp thì Xèviosso lao ra như tên bắn vỗ lấy con điều hâu từ bên cánh phải. Con chim quần quai và bị thương nặng. Bỏ cháu xông ra để kết liễu con điều hâu bằng một nhát gậy. Gà mẹ tuy còn hoảng loạn nhưng rất đổi vui sướng vì con mèo đã cứu mạng và giờ Xèviosso trở thành vị anh hùng của gà mái. Điều đó đã khiến cháu ngay lập tức nghĩ rằng, trong thế giới của chúng ta, kẻ mạnh cần phải hành động nhiều hơn để bảo vệ kẻ yếu.

Bác ơi, giờ bác đã hiểu tại sao cháu tự hào coi người hùng của cháu chính là chú mèo Xèviosso yêu quý của cháu rồi đúng không? Chú mèo này rất xứng đáng với mọi giải thưởng danh giá tốt bậc.

Bác yêu quý vô cùng của cháu, giá mà Xèviosso biết nói, cháu sẽ đưa cho chú ta một chiếc điện thoại di động để cu cậu có thể tự kể với bác về tất cả những chiến công đầy ấn tượng. Cứ chú ta xuất hiện là đàn gà nhà cháu được bảo vệ an toàn.

Bác cho cháu gửi những lời chúc mừng thân thiết tới các anh chị nhà bác và bác nhớ kể cho các anh chị ấy nghe câu chuyện này bác nhé.

Mong sớm gặp bác.

Cháu gái yêu quý của bác

2020

EM HÃY VIẾT THÔNGIỆP GỬI MỘT NGƯỜI LỚN VỀ THẾ GIỚI CHÚNG TA ĐANG SỐNG

Ngày 28 tháng 02 năm 2020

Gửi ông Mikhail thân yêu của cháu!

Đã sáu tháng trôi qua kể từ ngày ông từ già cõi đời, nhưng cháu vẫn nhớ ông không thể nào nguôi. Cháu nhớ cặp mắt tinh anh, nhớ đôi bàn tay chắc khỏe và vòng tay xiết bao triu mến của ông. Cháu nhớ những câu chuyện miên man ông kể cháu nghe mọi chuyện về cuộc đời, về con người. Ông yêu quý của cháu ơi, ông từng dạy cháu luôn tin vào những điều kỳ diệu. Thế nên giờ đây, cháu viết lá thư này gửi tới ông với hi vọng rằng, bằng một phép màu diệu kỳ ông sẽ đọc được những gì cháu viết...

Ông có biết không, hôm nay là một ngày rất buồn của cháu...

Ôi, giá mà ông còn sống, ông ơi, chắc hẳn cháu sẽ tìm đến ông, ngồi nép vào ông và kể cho ông nghe tất cả mọi chuyện. Và có lẽ ông sẽ ân cần xoa đầu cháu rồi thì thầm: "Olya cháu yêu, cháu đang được sống những tháng ngày hạnh phúc, sống trong hòa bình và tình yêu thương, trong niềm vui và đủ đầy. Hãy vui lên cháu à! Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Hãy nhìn ra thế giới ngoài kia: thật tuyệt vời biết bao!"

"Nhưng ông thân yêu ơi, liệu ông có chắc sẽ hiểu rõ về thực tại này, về thế giới của ngày hôm nay?" - Cháu sẽ bướng bỉnh đáp lời ông rồi kể rằng: - Trên đường tới trường ngày hôm nay, cháu đã gặp một chú mèo con bị bỏ rơi. Thực ra, có người đã đổ ứ bạc bèo với nó. Nó bị bỏ đói và thật đáng thương ông ạ. Và còn nhiều loài động vật khác nữa cũng bị bỏ rơi. Con người thật tàn nhẫn và bất công.

Trong giờ ra chơi, cháu vô tình giẫm vào chân một người bạn cùng lớp thể mà bạn ấy đã xô ngã cháu và thậm chí còn xúc phạm cháu nữa. Cháu rất buồn và đau khổ rồi òa khóc. Sao bạn ấy lại nỡ làm vậy chứ? Cháu chỉ vô tình giẫm lên chân bạn ấy thôi mà!

Rồi tiếp đó, trên đường từ trường nhạc về nhà, cháu lại bị một người phụ nữ trên xe buýt mắng vì đã không nhường ghế cho cô ấy. Nhưng đó là vì mệt quá cháu mới trót ngủ thiếp đi cho nên cháu có trông thấy cô ấy xuất hiện đâu cơ chứ!

Đến tối hôm ấy, cháu lại cãi cọ với nhóm bạn của mình đơn giản chỉ vì cháu không muốn ra ngồi ngoài ghế và chơi điện thoại giống như họ mà

Volga Valchkevich

12 tuổi, Belarus

thay vào đó cháu muốn chơi bóng tuyết. “Cậu cứ như không phải người của thế giới này vậy!”, - các bạn ấy đã nói với cháu thế đấy ông ạ. Cháu đi dạo một mình ngoài trời, tận hưởng những bông tuyết mà cháu mong chờ bấy lâu và rồi lại suy nghĩ miên man... Phải rồi, các bạn ấy nói đúng... Cháu không thuộc về thế giới này... nhưng “thế giới này”, đó là gì chứ ạ? Đó là một thứ quá ư phức tạp! Con người ta không thể lắng nghe lẫn nhau. Ai cũng chỉ quan tâm đến bản thân và những lợi ích của chính mình. Thế giới này đã bị cai trị bởi lòng tham và khao khát kiếm lời. Con người trở thành nô lệ của những thiết bị công

nghệ. Hội họa, âm nhạc, sách vở... đã không còn được coi trọng nữa. Thiên nhiên thì đang bị hủy hoại nhiều không kể xiết. Con người cũng đã gần như thua cuộc trong cuộc chiến chống lại những dịch bệnh khủng khiếp. Chỉ cần đề cập đến số nạn nhân của đại dịch COVID-19 đã là quá đủ rồi ông ạ.

Viết đến đây cháu bỗng òa khóc. Và ngay tại khoảnh khắc ấy, ông sẽ đầy từng trái ô tô khuyên bảo cháu, y hệt như ông vẫn luôn làm trước đây: “Cháu gái à, cháu có nhớ rằng, một

“

**Viết đến đây cháu bỗng òa khóc.
Và ngay tại khoảnh khắc ấy, ông sẽ đầy
từng trái ô tô khuyên bảo cháu, y hệt
như ông vẫn luôn làm trước đây: “Cháu
gái à, cháu có nhớ rằng, một tấm huy
chương thường có hai mặt không? Cháu
có nhớ mặt của tấm huy chương mà
cháu đang lau sẽ sáng hơn mặt còn lại
không?” Và rồi ông nháy mắt đầy
hóm hỉnh, búng tay một cái rồi nói:
“Hãy lật tấm huy chương lại nào!”.**

”

tầm huy chương thường có hai mặt không? Cháu có nhớ mặt của tầm huy chương mà cháu đang lau sẽ sáng hơn mặt còn lại không?” Và rồi ông nháy mắt đầy hóm hỉnh, búng tay một cái rồi nói: “Hãy lật tầm huy chương lại nào!”

Thế rồi cháu lau khô nước mắt, suy nghĩ bình tĩnh hơn, “tự lật lại tầm huy chương” và tiếp tục đọc thoại:

Hòa bình có đúng là phức tạp không? Mọi người liệu có thực sự không thấu hiểu nhau hay yêu thương nhau chẳng? Có phải mọi người không có khả năng lắng nghe nhau hay sao?

Song, nếu đặt giả thiết vào lúc ấy cháu không cố gắng giải thích, vậy thì điều gì sẽ xảy ra nếu cháu nói với người bạn đã xô ngã cháu và xúc phạm cháu rằng: cháu chỉ vô tình giẫm lên chân bạn ấy và nếu cháu nói lời xin lỗi thì có lẽ xung đột của tụi cháu sẽ kết thúc theo một cách khác chẳng?

Còn người phụ nữ trên xe buýt thì sao? Điều gì sẽ xảy ra nếu cháu nói rằng, cháu đã không để ý tới cô ấy bởi cháu đã ngủ thiếp đi do một mối, liệu cô ấy có hiểu cho cháu không? Bởi dẫu sao cô ấy cũng là người mẹ, là người vợ, là con gái của một ai đó chứ... Biết đâu, cô ấy cũng đang rất mệt mỏi thì sao... Và rồi sự việc ấy sẽ không tái diễn với cháu nữa.

Thế còn chú mèo con tội nghiệp? Còn những kẻ tàn nhẫn đã bỏ rơi và bỏ đói nó nữa? Nhưng về phần cháu thì sao ạ? Ngày mai cháu sẽ đi tìm chú mèo ấy và đưa nó về nhà nuôi. Đó sẽ là một khởi đầu tốt...

Về phần bạn bè của cháu với các thiết bị thông minh thì sao? Cháu giận họ... Nhưng xét cho cùng, những tiến bộ khoa học kỹ thuật, phát triển với tốc độ vượt bậc đã và đang giúp con người có thể dễ dàng tiếp cận thông tin hơn, tạo ra nhiều cơ hội giao tiếp hơn với mọi người từ khắp mọi nơi trên thế giới, giúp cuộc sống của chúng ta dễ dàng hơn, làm cho thế giới này tốt đẹp hơn!

Y học cũng đang ngày một phát triển! Cháu đồng ý rằng, để tìm ra vắc-xin chữa trị những căn bệnh mới, đang lan rộng và tấn công nhân loại đôi khi rất khó khăn. Nhưng vẫn còn biết bao người thông minh, dũng cảm đang chiến đấu vì sức khỏe của chúng ta! Sau mọi chuyện, cháu cảm thấy bố mẹ mình làm bác sĩ thật muôn vàn vất vả nhưng giàu lòng hy sinh biết nhường nào! Bố mẹ cháu hạnh phúc bao nhiêu khi từng bệnh nhân đang dần hồi phục song cũng lo lắng, phiền muộn bấy nhiêu khi bệnh nhân không thể qua khỏi.

Thế còn môi trường sống quanh ta thì ra sao? Cháu đồng ý rằng, đôi khi con người đang sử dụng và khai thác quà tặng của thiên nhiên một cách thiếu trân trọng. Tuy nhiên, có rất nhiều cộng đồng, tình nguyện viên - những người cùng

nhau chung tay tham gia bảo vệ môi trường bằng lời nói cũng như bằng hành động thiết thực. Ví dụ như vào mỗi mùa xuân, cháu thường cùng nhóm bạn của mình trồng thêm một mầm cây xanh trong khu phố của chúng cháu vậy...

Và mọi người giờ đây cũng đã tiến bộ hơn...

Hầu hết họ đều rất coi trọng nghệ thuật. Nhiều người cũng đi học trường nhạc, giống như cháu; số khác thì vào trường nghệ thuật, họ đọc sách, ca hát, nhảy múa... Không phải tất cả, nhưng phần lớn họ đều như vậy!

Ôi, thưa ông! Quả thực, thế giới của chúng ta không hề tệ chút nào! Đó là một thế giới đầy phức tạp, nhưng chính nhờ sự đa dạng ấy mà cái thế giới này thật tuyệt vời biết bao! Và nếu chúng ta nhìn thế giới này bằng con mắt của một người đang yêu, chắc chắn chúng ta sẽ dễ dàng nhận thấy thế giới ấy thật xiết bao kỳ diệu!!!

Thế rồi ông sẽ nở một nụ cười đầy triu mến và thủ thỉ: “Phép màu luôn tràn ngập xung quanh chúng ta, cháu yêu ạ! Điều quan trọng là chúng ta có cảm nhận và nhận ra chúng hay không mà thôi!”

Lúc đó, cháu bỗng lặng người đi vì thâm phần khích trong lòng...

Ông thân yêu của cháu, ông đã dạy cháu tin vào những điều kỳ diệu, và ngay cả lúc này đây khi ông đã đi xa mãi mãi, cháu vẫn luôn học hỏi từ ông để thêm yêu thế giới này! Phải chăng đó chính là một phép màu diệu kỳ có đúng không ông?

Cháu gửi tới ông thật nhiều yêu thương.

Cháu gái Olya của ông

EM HÃY VIẾT THƯ CHO MỘT NGƯỜI THÂN TRONG GIA ĐÌNH ĐỂ CHIA SẺ TRẢI NGHIỆM CỦA MÌNH VỀ ĐẠI DỊCH COVID-19

176

Gửi em gái Amal thân yêu của chị,

Khi cha mẹ thông báo với chị rằng, chị sắp có một cô em gái thì chị không hề cảm thấy ghen tị chút nào trước mọi sự quan tâm cha mẹ đều dành hết cho em. Thậm chí ngay cả khi cha mẹ sắm một chiếc cũi mới cho em, trong khi chị chỉ được nằm ngủ trên tấm nệm trải sàn suốt hai năm đầu đời. Thế nhưng, chị lại ghen tị với em biết bao khi nhận ra giờ đây em đang được bao bọc trong bụng mẹ và được bảo vệ khỏi thế giới đầy rẫy nguy hiểm bên ngoài kia, còn chị thì không. Chị vẫn không tin được khi tưởng tượng rồi đến một ngày kia cô em gái bé nhỏ của chị sẽ trưởng thành, trở thành một cô bé thông minh giống như chị gái của em bây giờ đây và sẽ đọc được tất cả những lời nhắn nhủ này của chị! Chị hi vọng đến lúc ấy em sẽ có thật nhiều niềm vui trong cuộc sống, bởi lẽ giờ đây chị đang không cảm thấy cuộc sống của mình được như vậy.

Em có biết không, em sẽ chẳng bao giờ biết được khi nào một cơn mưa phùn nhẹ có thể biến thành một cơn bão vô cùng dữ dội. Những gì tưởng chừng chỉ giống một kỳ nghỉ xuân kéo dài hai tuần như thường lệ bỗng chốc biến thành một chuỗi ngày giam cầm không biết điểm dừng tại chính ngôi nhà của chúng ta. Cách cuộc sống hằng ngày bỗng dưng thay đổi hoàn toàn chỉ trong vòn vẹn vài tuần khiến chị càng cảm thấy đáng sợ hơn rất nhiều.

Chắc em cũng biết chị đang nói về điều gì phải không? Có lẽ tới lúc ấy em ắt phải có đến cả chồng sách viết về những khó khăn của hàng triệu người lâm cảnh như của chị bây giờ đây. Tuy nhiên, đây là câu chuyện của riêng chị, chỉ có hai chị em mình biết với nhau thôi đấy nhé, và sẽ không bao giờ để ai khác biết được.

Nhìn lại, chị nhận ra mình đã thật ngây thơ đến nhường nào. Đại dịch, cách ly, hội chứng hô hấp cấp SARS - đều là những thuật ngữ chị chưa từng được nghe từ trước tới giờ. Khi diễn biến mọi việc càng hiển hiện rõ ràng hơn, trái tim chị càng thất lại. Chị đã thực sự mù quáng bởi niềm tin của chị vào công nghệ là quá tuyệt đối đến nỗi chị chưa bao giờ nghĩ tới việc một đợt bùng phát toàn cầu có thể xảy ra như thế này. 193 quốc gia, 7,9 tỷ người cùng chống lại một loại virus. Em có thể tưởng tượng được không? Liệu đây có phải là cơn thịnh nộ của Mẹ Thiên Nhiên hay không nhỉ? Em có nghĩ rằng người mẹ ấy đang báo thù loài người chúng ta không? Phải chăng chính chúng ta đang bị trừng phạt vì đã phá hoại thế giới của Mẹ Thiên Nhiên? Nếu đúng thì chẳng phải chúng ta đang bị giam cầm trong chính ngôi nhà của chúng ta hay sao? Hoặc cũng có thể người mẹ ấy đang thúc giục chúng ta tự suy ngẫm và tự nhận thức ra những hành vi sai trái chúng ta đã làm - y hệt như cách mẹ thường làm mỗi khi chị phạm phải điều gì sai trái vậy. Có lẽ đây là lý do vì sao thiên nhiên lại được ví như một người phụ nữ, một người Mẹ vĩ đại của nhân loại.

Nubaysha Islam

14 tuổi, Bangladesh

Loại virus đáng sợ này có thể gây chết người và do đó, hi vọng của con người đang ngày càng trở nên mong manh hơn. Chúng kiến toàn thể giới đang dần bị bệnh dịch phá hủy, chị thực sự quá đỗi bất lực, không biết mình có thể giúp ích được gì. Số ca tử vong khổng lồ mỗi ngày đã trở nên quá quen thuộc với cuộc sống thường ngày của chúng ta. Thậm chí đến cả những cây cọ vê và màu sơn cũng chẳng thể khơi gợi cho chị bất kỳ niềm vui thích hay cảm hứng nào nữa. Đây có lẽ là lần đầu tiên chị từ bỏ một bức tranh còn đang dang dở của chị.

Chị còn thêm bất lực bội phần khi phải chứng kiến mẹ ngày càng rơi vào trạng thái trầm cảm. Chị chỉ biết bản thân đứng đó khi thấy mẹ ngày nào cũng mệt mỏi do chứng mất ngủ và cả chứng chán ăn nữa. Tại sao chị lại không làm bất kỳ điều gì giúp mẹ chứ? Chị có thể đến bên mẹ, vuốt ve mái tóc mẹ và an ủi mẹ rằng: “Mẹ à, mẹ đừng lo lắng quá nhé, mọi thứ rồi sẽ ổn thôi ạ.” Nhưng thành thật mà nói, chị không biết liệu mọi thứ sẽ ổn thật không nữa. Chị không thể giúp mẹ chứng minh dù chỉ là chút ít. Ấy vậy chị còn là cô con gái lớn của mẹ nữa cơ đây.

“

Mặt trời đang lặn dần, khuất sau những tán lá, đánh dấu sự kết thúc ngày cuối cùng của năm nay và những ánh bình minh đầu tiên ló rạng báo hiệu khởi đầu một năm mới sắp đến. Chị có thể đã mất đi người dì thân yêu nhưng giờ đây chị vẫn luôn tràn đầy hi vọng sẽ sớm được gặp cô em gái bé bỏng của chị. Tên của em “Amal” có nghĩa là “hi vọng” đấy em à. Đó chính là điều khiến cho sự xuất hiện của em trở nên thật đặc biệt biết nhường nào. Em đã luôn tiếp thêm hy vọng cho chị hướng về một tương lai tốt đẹp hơn.

”

Đôi khi chị ao ước tất cả những điều này đơn giản chỉ là một cơn ác mộng mà thôi. Thế rồi chị sẽ choàng tỉnh bởi tiếng chuông báo thức reo và mẹ sẽ giục giã để chị không bị đi học muộn. Trước đây, có một giáo viên tiếng Anh từ lớp ba của chị đã hỏi rằng chị sợ nhất những điều gì. Chị nhớ chị đã trả lời giống bảo và nhận là hai thứ chị kinh sợ nhất. Nhưng ngay lúc này đây, điều chị khiếp sợ hơn tất thảy chính là cái chết cũng như nỗi sợ sẽ mất người thân.

Ngay khi mọi việc vừa trở nên dễ thở hơn đôi chút với gia đình mình thì điều không thể tưởng tượng được đã xảy ra, em gái bé nhỏ của chị ơi, dì đã mất rồi em à. Amal ơi, có thể em sẽ không biết dì là ai, nhưng chị có thể kể với em rằng dì là một người vô cùng tuyệt vời, người dì tuyệt vời nhất của gia đình chúng mình, và cũng là người con gái duy nhất của bà ngoại.

Thoạt đầu chỉ là một trận ốm nhẹ vào buổi sáng, tiếp đến ngay trong buổi chiều đã chuyển sang tình trạng nguy cấp tới mức cổ gồng nín lấy sự sống và rồi trút hơi thở cuối cùng khi màn đêm buông xuống - đó chính là những gì sẽ xảy đến với một người bị nhiễm Covid em à. Dì giờ đây đã yên nghỉ nơi nghĩa trang của gia đình chúng ta. Cảm giác như có lỗi cứ không ngừng xâm chiếm mỗi khi chị nghĩ tới dì. Chị đã coi thời gian được bên dì như một điều hiển nhiên. Giờ thì chị sẽ không còn được nhìn thấy dì nở nụ cười thật tươi mỗi khi chị đưa cho dì bộ saree để chưng diện vào ngày lễ Eid nữa.

Chị đã bỏ chạy khỏi đám tang của dì và đến trốn trong khu rừng gần đó bởi chị không thể chịu đựng nổi khi tận mắt chứng kiến khuôn mặt bất động của dì. Amal ơi, em có biết không, dì đã

rất vui mừng và hào hứng khi nghe tin về em; dì còn tỉ mỉ tận tay khâu cho em những chiếc chăn nakshikantha truyền thống, và chị đã tranh thủ lấy được một chiếc từ phòng ngủ của dì về làm kỷ niệm. Từng họa tiết hoa văn thêu viền quanh chiếc chăn ấy đều được thêu bằng chỉ màu đen. Sở phận đã không cho phép dì có thể thêu hết phần còn lại của đường viền ấy. Nhưng chị chắc chắn sẽ hoàn thành nó - để ủ ấm cho em khi em chào đời vào tháng Giêng lạnh giá.

Thế giới này chính là một bánh xe không bao giờ ngừng quay. Vậy nên chúng ta cần phải đón nhận và tiếp nối những gì người khác đã để lại. Chúng ta cần phải nỗ lực, với niềm tin và lòng kiên trì, theo cách của riêng mỗi người để có thể vượt qua những thời khắc không may mắn trong cuộc sống và bước tiếp.

Mặt trời đang lặn dần, khuất sau những tán lá, đánh dấu sự kết thúc ngày cuối cùng của năm nay và những ánh bình minh đầu tiên ló rạng báo hiệu khởi đầu một năm mới sắp đến. Chị có thể đã mất đi người dì thân yêu nhưng giờ đây chị vẫn luôn tràn đầy hi vọng sẽ sớm được gặp cô em gái bé bỏng của chị. Tên của em "Amal" có nghĩa là "hi vọng" đấy em à. Đó chính là điều khiến cho sự xuất hiện của em trở nên thật đặc biệt biết nhường nào. Em đã luôn tiếp thêm hy vọng cho chị hướng về một tương lai tốt đẹp hơn.

Câu chuyện này chắc chắn sẽ không chỉ kết thúc ở đây. Bởi lẽ em sẽ chẳng bao giờ có thể biết trước được điều gì sẽ xảy ra tiếp theo trong cuộc sống. Nhưng đừng bao giờ từ bỏ hi vọng nhé Amal yêu quý - mãi mãi không bao giờ.

Chị gái của em

Nubaysha

CÁC BỨC THƯ HAY NHẤT THẾ GIỚI

KỶ NIỆM 50 NĂM CUỘC THI VIẾT THƯ QUỐC TẾ UPU (1971 - 2021)

Chịu trách nhiệm xuất bản, nội dung

Giám đốc - Tổng biên tập

TRẦN CHÍ ĐẠT

Biên tập: NGUYỄN LONG BIÊN - NGUYỄN THỊ LÊ - MAI QUỐC BẢO

Biên tập viên sách điện tử: NGUYỄN TIẾN PHÁT - BÙI HỮU LỘ

Trình bày sách: NGUYỄN VĂN HÙNG

Sửa bản in: BÙI THỊ NGÀ

Thiết kế bìa: TRẦN HỒNG MINH

NHÀ XUẤT BẢN THÔNG TIN VÀ TRUYỀN THÔNG

Website: nxbthongtintruyenthong.vn; book365.vn; ebook365.vn

Trụ sở: Tầng 6, Tòa nhà Cục Tần số vô tuyến điện - 115 Trần Duy Hưng,
Quận Cầu Giấy, TP. Hà Nội

ĐT Biên tập: 024.35772143/41

ĐT Phát hành: 024.35772138/

E-mail: nxb.tttt@mic.gov.vn

Chi nhánh tại TP. Hồ Chí Minh:

Số 211 đường Nguyễn Gia Trí, P25, Quận Bình Thạnh, TP. Hồ Chí Minh

Điện thoại: 028.35127750

Fax: 028.35127751

E-mail: cmsg.nxbtttt@mic.gov.vn

Chi nhánh tại miền Trung - Tây Nguyên:

Số 42 Trần Quốc Toản, Quận Hải Châu, TP. Đà Nẵng

Số 46 Y Jút, Phường Thống Nhất, TP. Buôn Ma Thuột, tỉnh Đắk Lắk

Điện thoại: 0236.3897467/0262.3808088

Fax: 0236.3843359

E-mail: cndn.nxbtttt@mic.gov.vn

PostMart.vn

Bảo trợ bởi VIETNAM POST

ĐỒNG HÀNH CÙNG *Nông sản Việt*

HOTLINE : 1900 56 56 57

HÃY
QUÉT
TÔI

VIETNAM POST **#1** SỰ LỰA CHỌN CỦA KHÁCH HÀNG TRONG LĨNH VỰC TMĐT & LOGISTICS

Với mạng lưới phủ rộng đến từng xã, phường cùng hệ thống chia chọn bưu phẩm tự động, nền tảng công nghệ và hệ thống kho bãi hiện đại, Bưu điện Việt Nam hiện là một trong những nhà cung cấp dịch vụ logistics hàng đầu của Việt Nam

HOTLINE: 1900 54 54 81

UPU | UNIVERSAL
POSTAL
UNION

www.upu.int/en/letterwritingcompetition

UNIVERSAL POSTAL UNION

International Bureau
Weipoststrasse 4
3015 BERNE
SWITZERLAND

Tel: +41 31 350 31 11
Email: info@upu.int

UPU | UNIVERSA
POSTAL
UNION

TỔNG CÔNG TY BƯU ĐIỆN VIỆT NAM

Hân hạnh là nhà tài trợ của cuộc thi viết thư Quốc tế UPU tại Việt Nam